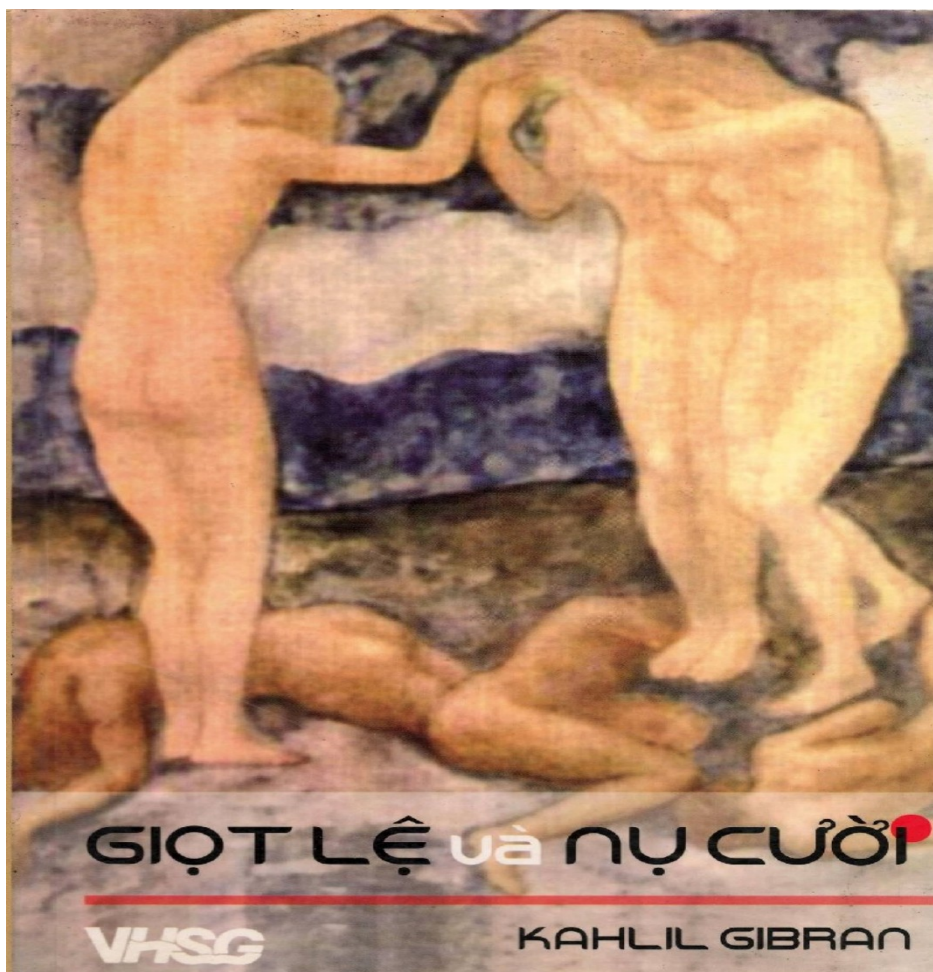

GIỌT LỆ và nụ CƯỜI

VHSG

KAHLIL GIBRAN

KAI GUERAN

Nguyễn Văn Anh dịch

nhẹ cười

• A TEAR AND A SMILE •

GIỌT LỆ VÀ NỤ CƯỜI

Tôi hẳn không chịu đổi những đau khổ của lòng tôi lấy những lạc thú của đám đông. Và tôi sẽ không nhờ ai biến những giọt lệ mà những nỗi buồn đã khiến cho tuôn chảy từ khắp thân thể tôi thành tiếng cười. Tôi ước rằng đời tôi vẫn là một giọt lệ và một nụ cười.

Một giọt lệ để thanh tịnh trái tim tôi và cho tôi hiểu biết những huyền bí và những sự vật ẩn khuất của đời sống. Một nụ cười để đem tôi gần gũi đồng loại và làm một biểu tượng cho lời ca tụng các thần linh của tôi.

Một giọt lệ để kết hợp tôi với những kẻ khổ đau; một nụ cười để biểu hiệu cho niềm vui sống của tôi,

Tôi thà chịu chết trong mong mỏi khát khao hơn là trong mỗi mòn tuyệt vọng.

Tôi muốn sự thèm khát tình yêu và vẻ đẹp ngự trị trong sâu thẳm hồn tôi, vì tôi vẫn coi những kẻ thỏa mãn là những kẻ đốn mạt nhất. Tôi đã nghe tiếng thở dài của những kẻ mong mỏi khát khao, và nó còn dịu dàng hơn là khúc điệu dịu dàng nhất.

Buổi chiều đến bông hoa khép những cánh lại và yên ngủ, ôm ấp nỗi hoài mong. Khi buổi sáng đến nó hé môi để đón nhận nụ hôn của mặt trời.

Đời sống của một bông hoa là mong mỏi và thành tựu. Một giọt lệ và một nụ cười.

Nước biển bốc hơi bay lên và tụ lại thành một đám mây.

Và đám mây bồng bềnh trên những ngọn đồi và thung lũng cho đến khi nó gặp cơn gió dịu dàng rồi nước nở rơi xuống những cánh đồng và hợp với những suối và sông để trở về biển, quê nhà nó.

Đời sống của mây là một cuộc chia ly và một cuộc gặp gỡ. Một giọt lệ và một nụ cười.

Và cũng vậy cái linh hồn ly cách với đại hồn để đi vào thế giới vật chất và bay qua như một đám mây trên ngọn núi khổ đau và những cánh đồng hạnh phúc để gặp ngọn gió tử vong và trở về nơi mà từ đó nó đến.

Về với đại dương của Tình Yêu và Vẻ Đẹp - với Thượng Đế.

ĐỜI SỐNG CỦA TÌNH YÊU

Xuân

Đi, em yêu, ta hãy đi giữa những ngọn đồi nhỏ, vì tuyết đã tan và cuộc đời đã tỉnh thức khỏi giấc ngủ và lang thang qua những ngọn đồi và thung lũng.

Đi em, rồi ta sẽ men theo những bước chân của mùa xuân trên cánh đồng xa tím.

Đi em, và ta sẽ lên những đỉnh cao nhìn xuống màu xanh dợn sóng của những cánh đồng dưới thấp.

Buổi bình minh của mùa xuân đã vén lớp áo mà đêm đông che đậy, và cây đào và cây táo đã mặc, trang điểm làm những cô dâu vào Đêm Quyền Uy.

Những cây nho đã tỉnh giấc, những tu cuốn đan vào nhau như những người yêu ôm lấy nhau.

Những dòng suối tung tăng nhảy nhót giữa các tảng đá hát lên những khúc liên hoan.

Những bông hoa bỗng hiện ra từ lòng Thiên Nhiên như bọt từ ngọn những con sóng biển.

Đi, em yêu, cho anh uống giọt lệ cuối cùng của mưa từ những chén thủy tiên và chất đầy tâm hồn ta với những khúc sinh ca của loài chim.

Ta hãy thở mùi thơm của cơn gió và ngồi cạnh những tảng đá
đàng xa kia nơi loài hoa tím ẩn mình, rồi trao và nhận những nụ
hôn Tình Yêu.

Hạ

Hãy đứng lên, em yêu, ta ra ngoài đồng, Vì những ngày gặt đã
đến và mùa hái cũng gần kề.

Hạt lúa đã chín muồi bởi mặt trời trong sự ấm áp của lòng
yêu Thiên Nhiên của nó;

Đi em trước khi chim chóc ăn hết những kết quả công lao ta,
và loài kiến tàn phá đất đai ta.

Đi, ta hãy chắt vào vựa những hoa lợi của mặt đất như tâm
hồn chắt những hạt chân phúc kết quả của sự gieo trồng trong
những miền sâu thẳm của trái tim ta.

Và chắt đầy những thùng của chúng ta với những ân huệ của
Thiên Nhiên như Đời Sống chắt những kho chứa của linh hồn
ta.

Đi, bạn đường của anh, ta hãy biến cỏ thành giường và bầu
trời thành vải trải giường.

Ta hãy nằm gối đầu trên chiếc gối bằng cỏ khô êm ả và cố
nghỉ ngơi sau một ngày quần quật và lắng nghe âm nhạc của
tiếng suối thẳm trong thung lũng.

Thu

Ta ra vườn nho đi em yêu, và ép nho và trữ rượu đó trong các bồn như tâm hồn trữ trí huệ của những thời đại.

Ta hãy thu thập những trái cây và chưng hương thơm từ những bông hoa.

Ta hãy trở về những khu nhà, vì lá cây đã úa vàng và những cơn gió đã rải rác chúng để biến chúng thành một tấm vải liệm những bông hoa u sầu tàn tạ vì mùa hè đã qua.

Đi em, vì chim chóc đã bay ra bờ biển mang trên đôi cánh chúng những lời chúc lành của các khu vườn, để lại nỗi tịch liêu cho hoa nhài và hoa sim, và những giọt lệ cuối đã nhỏ trên cỏ xanh.

Đi em, ta hãy đi, vì những dòng suối đã ngừng trôi và những nguồn nước không còn nữa, vì những giọt lệ vui của chúng đã khô cạn và những ngọn đồi con đã cởi bỏ những lớp áo đẹp.

Đi đi, em yêu. Vì Thiên Nhiên đã bị giắc ngủ khắc phục và từ biệt sự thức tỉnh bằng điệu buồn ước ao.

Đông

Hãy dựa sát vào anh, hỡi bạn đường. Dựa sát và đừng để hơi thở giá lạnh ly cách thân thể ta. Hãy ngòì với anh cạnh ngọn lửa này, vì lửa là thực phẩm của mùa đông.

Nói với anh về sự việc của những thời đại vì tai anh đã chán những tiếng thở dài của gió và tiếng rên rỉ của các vật thể.

Làm nhanh cửa và cửa sổ, vì bộ mặt giận dữ của Thiên Nhiên làm buồn tâm hồn anh và nhìn xuống cái thành phố dưới tuyết

giá, ngồi như một bà mẹ có tang, khiến tim anh rỉ máu.

Rồi em hãy đổ đầy dầu vào đèn, vì đèn đã lu rồi. Hãy để nó cạnh em để anh thấy được những đêm tối đã viết gì lên khuôn mặt em. Hãy đem chum rượu đến đây để chúng ta có thể uống và nhớ lại những ngày ép nhỏ.

Hãy dựa sát anh, yêu dấu của tâm hồn anh, vì ngọn lửa đang tàn tạ và tro tàn chôn kín nó.

Ghì lấy anh đi, vì ngọn đèn đã lu và bóng tối đã chinh phục nó.

Đôi mắt ta trĩu nặng vì rượu của hàng bao năm.

Hãy nhìn anh bằng đôi mắt ngái ngủ của em. Hãy ôm ghì anh trước khi giấc ngủ trùm lấy chúng ta. Hãy hôn anh, vì tuyết giá đã thắng lướt tất cả trừ nụ hôn của em.

À, em yêu dấu, đại dương của giấc ngủ mới sâu thẳm làm sao! Buổi sáng còn xa biết nhường nào... trong đêm nay!

MỘT CÂU CHUYỆN

Trên bờ con sông, trong kia bóng mát của cây hạnh đào và cây liễu, con trai một người nông dân ngồi đó, lặng lẽ nhìn đắm đắm dòng nước chảy. Một thanh niên, chàng được nuôi dưỡng giữa những đồng cỏ nơi tất cả mọi vật đều nói về tình yêu. Nơi những cánh ập ủ và những bông hoa hướng đến nhau và chim chóc đủ đởn. Nơi tất cả thiên nhiên thuyết giảng phúc âm của đấng Thần Linh.

Chàng là một thanh niên hai mươi tuổi, và chiều hôm qua chàng đã thấy một trinh nữ ngồi cạnh dòng suối giữa những trinh nữ khác và chàng yêu nàng. Nhưng chàng nghe nói rằng nàng là con gái của một Ông Hoàng và chàng trách con tim mình và tự than thở âm thầm. Nhưng trách móc cũng không dứt trái tim khỏi tình yêu, và trách cứ cũng chẳng ly cách tâm hồn khỏi sự thật được. Vì con người đứng giữa con tim và linh hồn mình như một cánh mềm trên con đường của gió nam và gió bắc.

Chàng trẻ nhìn và thấy hoa tím mọc cạnh hoa cúc, và chàng nghe chim họa mi gọi chim sáo, và chàng khóc trong nỗi cô đơn và tịch liêu của mình. Và những thời giờ của tình yêu chàng trôi qua trước mắt chàng như những hình dạng ma quái trôi qua. Đoạn chàng lên tiếng, lời lẽ và nước mắt tràn ngập tình cảm, và nói:

“Tình yêu nhạt bóng và bốn cột tôi như vậy và đưa tôi đến chỗ xem hy vọng là một lầm lỗi và mong mỗi là một việc đáng khinh. Tình yêu, mà tôi tôn thờ, đã nâng trái tim tôi đến cung điện của một Ông Hoàng và hạ thứ vị tôi xuống lầu của một dân quê và đưa tâm hồn tôi đến vẻ đẹp của một thiên nữ có người canh gác và vinh dự bảo vệ

“Hỡi Tình Yêu, tôi xin phục tùng. Vậy người còn muốn gì? Tôi đã theo người trên những con đường nóng bỏng, và những ngọn lửa đã thiêu đốt tôi. Tôi đã mở mắt nhưng chẳng thấy gì ngoài bóng tối; và hé môi, nhưng chẳng nói được gì ngoài những lời đau khổ. Hỡi Tình Yêu, lòng khao khát xâm chiếm tôi với một nỗi thèm khát của tâm linh mà hẳn không thể dứt được ngoại trừ bằng nụ hôn của người yêu dấu. Tôi suy nhược, hỡi Tình Yêu. Tại sao người, là kẻ mạnh, lại tranh chấp với tôi?

“Tại sao người, là kẻ công bình, lại đè nén tôi? Tại sao người, là chính đời sống tôi, lại bỏ rơi tôi?

“Nếu máu tôi không chảy ngoại trừ bởi ý muốn của người, thì hãy cho nó tuôn trào. Nếu chân tôi chỉ bước đi trên con đường của người thì hãy làm chúng co quắp lại. Hãy làm những gì người muốn với thân xác này, nhưng hãy để linh hồn tôi vui chơi trên những đồng cỏ này, an toàn trong bóng mát của đôi cánh người...

“Dòng suối chảy ra biển, người yêu của nó, và bông hoa mỉm cười với ánh sáng, kẻ nó say mê, và đám mây xuống với thung lũng, cái mà nó khao khát. Nhưng ở trong tôi có cái mà dòng suối không biết bông hoa không nghe mà đám mây cũng chẳng

hiếu. Hãy nhìn tôi một mình trong tình yêu, đơn độc trong cơn mê đắm, cách xa nàng, người chẳng cần tôi, một tên tốt trong quân lính của cha nàng hoặc một gia nhân trong cung điện của nàng”.

Và chàng trẻ im lặng trong chốc lát như thể chàng đang học cách ăn nói từ tiếng thầm thì của dòng sông và tiếng xào xạc của lá trên cành. Đoạn chàng nói:

“Hỡi nàng người mà ngay cả tên tôi cũng sợ không dám đọc ra. Hỡi người ẩn khuất khỏi tôi sau những lớp màn quyền lực và những bức tường vương giả. Ôi người thuộc về một thế giới khác mà tôi không dám ao ước gặp ngoại trừ trong Vĩnh cửu, nơi tất cả đều bình đẳng. Ôi người mà kẻ mạnh cũng phục tùng, người mà trước người thiên hạ phải cúi đầu, người mà những kho báu mở ra cho người”

“Nàng có một trái tim linh thiêng bởi tình yêu, và trối buộc một linh hồn mà Thượng Đế đã làm cho cao quý, lung lạc một tâm trí mà hôm qua còn tự do với sự tự tại của những cánh đồng. Hôm nay tâm trí ấy đã trở thành một tù nhân của mê đắm.

“Tôi đã ngưỡng vọng nàng, hỡi giai nhân, và giờ đây đã biết nguyên do vì sao tôi đến thế gian này. Và khi tôi biết cái địa vị cao cả của nàng và thấy sự thấp kém của tôi, tôi hiểu rằng những thần linh nắm giữ các bí mật mà loài người không biết và những con đường mà chư thần dắt những linh hồn vào đó, nơi tình yêu cai trị không có những luật pháp của loài người. Khi tôi nhìn

vào mắt nàng tôi được biết không chút hoài nghi rằng đời sống này chỉ là một thiên đường mà trái tim con người là cánh cửa.

“Tôi thấy sự cao quý của nàng và sự ti tiện của tôi xung đột nhau và biết rằng trái đất này không còn là một chỗ ngồi nghỉ của tôi. Khi tôi đã thấy nàng ngồi giữa đám thị nữ, như đóa hồng ở giữa những cây sim, tôi tự nhủ rằng người tình trong những giấc mộng tôi đã xuất hiện và đã trở thành xương thịt như chính tôi. Nhưng khi biết sự vinh quang của cha nàng, tôi nhận thấy bên kia đóa hồng những gai nhọn đâm vào ngón tay tôi. Những gì mộng寐 kết hợp, thức tỉnh chia rẽ...”

Chàng trẻ đứng dậy và đi về phía dòng suối, tâm hồn chán nản cõi lòng tan nát. Và trong thất vọng và sầu não nói lên những lời này:

“Hỡi Tử Vương, hãy đến giải thoát tôi, vì trái đất nơi gai góc đã bóp nghẹt những bông hoa, không còn là một chốn ở được. Hãy hiện ra ngay và cứu tôi khỏi những ngày hắc sẽ bức bách tình yêu khỏi vị thế vinh quang của nó và đặt quyền lực thế tục thay vào đó. Hãy giải thoát tôi, hỡi Tử Vương! Vĩnh cửu là một nơi hò hẹn dịu dàng hơn trái đất này của những tình nhân. Ở đó tôi sẽ đợi người yêu tôi; ở đó tôi sẽ được đoàn tụ với nàng”.

Chàng đến nơi dòng suối, chiều đã gần xuống và mặt trời đang cất chiếc áo choàng lên khỏi đồng cỏ đàng xa. Chàng ngồi đó khóc những giọt lệ rơi xuống mặt đất nơi mà đôi chân của Công Chúa đã giẫm lên. Đầu chàng gục xuống đàng trước trên ngực chàng như thể để ngăn trái tim khỏi bay đi.

Vào lúc đó từ đằng kia rặng liễu một trinh nữ xuất hiện, kéo lê đuôi áo trên thảm cỏ. Nàng dừng lại cạnh chàng trẻ và đặt bàn tay dịu dàng lên đầu chàng. Chàng ngược nhìn nàng như một người say ngủ tỉnh giấc vì những tia nắng mặt trời. Chàng thấy con gái của Ông Hoàng đứng trước mình, lập tức chàng quỳ mọp xuống trước nàng như Moses quỳ trước bụi cây cháy đỏ. Chàng muốn nói, nhưng nghẹn lời, nên đôi mắt đầm lệ thay thế cho miệng lưỡi. Đoạn cô gái ôm lấy chàng hôn đôi môi và đôi mắt chàng, nuốt những giọt lệ nóng, và nói bằng một giọng trong trẻo như tiếng tiêu:

“Yêu dấu ơi, em đã thấy chàng trong mơ và nhìn vào khuôn mặt chàng trong nỗi cô đơn. Chàng là bạn đường của tâm hồn em mà em đã đánh mất, và là phần nửa con người mà em đã xa lìa khi đến thế gian này. Em đã bí mật đến, yêu dấu, để gặp chàng, và bây giờ em đã thấy chàng trong tay em. Đừng sợ, vì em đã bỏ vinh quang của thân phụ để theo chàng đến tận cùng thế giới và cùng chàng cạnh chén Tử Sinh.

“Hãy đứng lên chàng hỡi, và chúng ta hãy đi đến những nơi xa xăm khỏi loài người”.

Rồi ở ven miền đất đó đoàn hướng đạo của Ông Hoàng bỗng gặp hai bộ xương người. Trên cổ một người có một chiếc vòng vàng, và cạnh cả hai có một tảng đá trên đó có viết những chữ như sau:

“Tình Yêu đã kết hợp chúng tôi, vậy ai sẽ chia cách chúng tôi? Tử Vương đã đón chúng tôi, và ai sẽ đem chúng tôi về?”

TRONG THÀNH PHỐ CỦA NGƯỜI CHẾT

Hôm qua tôi trốn khỏi sự huyền ảo của thành phố và đi bộ trên những cánh đồng êm lặng cho đến khi tôi lên đến những đỉnh núi cao mà Thiên Nhiên đã khoác cho những bộ áo đặc sắc nhất.

Tôi đứng đó và nhìn thành phố bên dưới, với những tòa nhà cao và những dinh thự tráng lệ đứng dưới những màn mây khói đặc sệt từ những nhà máy bay lên. Tôi ngồi xuống quan sát từ xa những hoạt động của loài người và thấy chúng là một phiên phức và một bó buộc. Lòng tôi cố quên đi những gì loài người đã làm và quay nhìn về cánh đồng, ngai vàng của Thượng Đế, và thấy giữa cánh đồng một nghĩa trang. Những đài kỷ niệm bằng đá bao quanh bởi những cây trắc bá.

Và như vậy là tôi ngồi giữa Thành Phố của Người Sống và Thành Phố của Người Chết. Tôi ngồi đó suy nghĩ về sự cạnh tranh bất tận và sự hoạt động không ngớt ở một thành phố và sự tịch nhiên thống trị và sự thanh bình cư ngụ ở thành phố kia. Ở đây, hy vọng và thất vọng, yêu và ghét, nghèo và giàu, tin và không tin. Ở kia, đất trong đất mà Thiên Nhiên biến dịch và trong tĩnh mịch của đêm tối sáng tạo từ đó cây cỏ đầu tiên, rồi đến đời sống loài vật.

Trong khi tôi suy tưởng như vậy đôi mắt tôi chợt để ý đến một nhóm người đi bộ chậm rãi dẫn đầu là âm nhạc mà những

điệp khúc buồn vang đầy trời. Một đoàn lễ linh đình và lộng lẫy trong đó đủ mọi hạng người cùng đi. Đám ma của một người giàu và quyền thế. Di hài của người chết theo sau là người sống, khóc lóc rên rĩ và cả bầu trời toàn là tiếng khóc lóc than van.

Đoàn lễ đến nghĩa trang. Các giáo sĩ cầu nguyện và đốt hương, và các nhạc sĩ thổi kèn. Những người khác nói và tán tụng người ra đi bằng những lời đẹp đẽ. Các thi sĩ khóc than người chết bằng những vần đặc sắc nhất. Tất cả những việc này mất một thời gian dài và mệt mỏi. Sau một lát đám đông giải tán và để lại mộ bia mà thợ chạm thi đua với thợ nề để tạo nên. Quanh mộ bia có bày hoa xếp đặt khéo léo bởi những bàn tay tài tình. Rồi đám rước về thành phố, trong khi tôi nhìn theo từ xa, trầm ngâm.

Mặt trời ngả về tây, bóng của những tảng đá và cây cối dài ra và Thiên Nhiên bắt đầu lột bỏ lớp y phục ánh sáng.

Ngay vào giây phút ấy tôi nhìn và thấy hai người vác một cái thùng gỗ nhỏ. Sau họ là một người đàn bà ăn mặc rách rưới bế một hài nhi. Bên cạnh bà tung tăng một con chó, hết nhìn bà, lại nhìn cái thùng gỗ. Đó là đám ma của một người nghèo, một người hạ lưu. Người vợ đi theo nhỏ những giọt lệ đau khổ và đứa con khóc vì mẹ nó khóc, và một con chó trung thành bước đi với một nỗi đau và một nỗi buồn.

Họ đến nghĩa trang và đặt một quan tài vào một phần mộ đào trong một góc xa khỏi những mộ chí cẩm thạch. Rồi họ trở về trong câm lặng, trong khi con chó nhìn lại nơi an nghỉ cuối cùng

của người bạn tốt. Và như vậy cho đến khi họ biến mất khỏi tầm mắt tôi bên kia rừng cây.

Và tôi nhìn về phía Thành Phố của Người Sống, tự nhủ: “Chỗ ấy thuộc về giàu có và quyền lực”. Và về phía Thành Phố của Người Chết tôi nói: “Chỗ này cũng thuộc giàu có và quyền lực. Vậy thì, lạy Thượng Đế, đâu là chỗ nương thân của người nghèo và người yếu?”

Nói vậy rồi, tôi ngược mắt lên những đám mây, viền vàng bởi những tia sáng của mặt trời đang lặn. Và một tiếng nói trong tôi nói: “Đằng kia”.

SỰ CHẾT LÀ ĐỜI SỐNG CỦA THI SĨ

Đêm phủ đôi cánh lên thành phố, và tuyết mặc cho nó một lớp áo, và khí lạnh xua thiên hạ từ những nơi chợ triền về nường nấu trong nhà. Gió nổi dậy thở than giữa đám nhà cửa như một người có tang đứng giữa những mộ bia khóc than người chết.

Ở ngoại ô thành phố này có một căn nhà nhỏ với những bức tường nứt lở trên ấy sức nặng của tuyết hằn lên khiến chúng gàn sụp đổ. Và ở trong một góc căn nhà đó là một chiếc giường tồi tàn trên ấy có một người hấp hối nằm, nhìn ánh sáng yếu ớt của một ngọn đèn đang vùng vẫy với bóng tối. Đó là một chàng trai trẻ đang hồi thanh xuân biết rằng giờ giải thoát chàng khỏi những hệ lụy của cuộc hiện sinh đã gần kề. Nên chàng đợi Tử Thần tới. Trên nét mặt xanh xao của chàng có tia hy vọng và trên đôi môi là nụ cười ỉn ẻ.

Chàng là một thi sĩ sinh ra đời để làm vui vẻ lòng người bằng những lời đẹp của chàng. Giờ đây chàng nằm sắp chết vì đói trong thành phố của những người sống và những người giàu. Một tâm hồn cao thượng đã giáng trần vì ân điển của những thần linh để làm cho đời sống dịu dàng giờ đây đang già biệt thế giới chúng ta trước khi loài người tươi cười với tâm hồn ấy.

Chàng đang thở hơi thở cuối cùng và chẳng có ai cạnh chàng ngoại trừ ngọn đèn, người bạn trong nỗi cô đơn của chàng, và

những mảnh giấy là những hình ảnh đối với tâm hồn dịu dàng của chàng.

Chàng trẻ hấp hối thu hết tàn lực; chàng giơ tay lên trời và nhấp nháy đôi mi khô héo như thể tiếng thở dài vĩnh biệt của chàng sẽ xuyên thủng mái căn lều tồi tàn này để chàng có thể nhìn lên những ngôi sao trên mây. Và chàng nói:

“Hãy đến ngay, hồn tử thần hiền dịu, vì tâm hồn tôi mong đợi ngài. Hãy đến gần và cởi bỏ những xiềng xích của vật chất, vì tôi đã chán lười kéo chúng. Vậy hãy đến, hồn tử thần dịu dàng, và giải thoát tôi khỏi loài người, vẫn coi tôi là kẻ lạ giữa họ vì tôi đã nói ngôn ngữ loài người bằng miệng lưỡi thiên thần. Mau lên với, vì loài người đã khước từ tôi và gạt bỏ tôi vào xó lãng quên vì tôi không tham giàu có như họ, mà cũng chẳng chịu bóc lột kẻ yếu hơn mình. Hãy đến với tôi, hồn tử thần dịu dàng, và đón nhận tôi, vì đồng loại tôi không cần tôi. Hãy ghì tôi sát ngực người, ở đó đầy tình thương, hãy hôn đôi môi tôi, đôi môi chưa hề nếm nụ hôn của người mẹ, cũng chưa hề chạm má một người em gái, hay cảm nhận đôi môi một người tình. Mau lên với và ôm ghì lấy tôi, hồn tử thần người yêu dấu của tôi”.

Rồi bên cạnh chàng trẻ hấp hối đó chợt hiện ra hình ảnh một người đàn bà có vẻ đẹp thiên thần, Nàng mặc một chiếc áo trắng như tuyết và tay cầm một chiếc vương miện kết bằng hoa huệ hái từ những thung lũng Cõi trời.

Nàng ghé sát vào chàng và ôm ghì lấy chàng, và khép đôi mắt chàng để chàng có thể thấy nàng bằng đôi mắt của tâm linh. Nàng hôn lên môi chàng bằng một nụ hôn của tình yêu, một nụ

hôn để lại trên môi chàng một nụ cười mãi ý. Và vào giây phút đó căn lều bỗng trống rỗng ngoại trừ cát bụi và những mảnh giấy rải rác trong các xó tối.

Hàng năm trôi qua và thiên hạ trong thành phố đó vẫn ở trong trạng thái u mê và điên đảo, Khi họ tỉnh ngộ và đôi mắt họ bắt đầu le lói hiểu được, họ dựng ngay giữa thành phố một bức tượng vĩ đại để tưởng niệm chàng thi sĩ, và mỗi năm vào một lúc được ấn định họ tổ chức một hội hè để tưởng niệm chàng.

Loài người mới ngu xuẩn làm sao!

NHỮNG NÀNG CON GÁI CỦA BIỂN CẢ

Trong những miền sâu thẳm của đại dương bao quanh những hải đảo gần nơi mặt trời mọc có tử thi của một thanh niên. Quanh chàng giữa đám san hô, một đám ngư nữ tóc vàng ngồi nhìn chàng đắm đắm bằng những đôi mắt đẹp xanh lơ. Họ nói dịu dàng theo nhịp điệu của âm nhạc, và lời của họ được vực thẳm mang lên và sóng biển đưa vào bờ; từ đó gió đem những lời ấy đến tầm tai của tâm linh tôi.

Người con gái thứ nhất nói:

“Đây là một người chìm xuống đây hồi hôm qua khi biển cả thịnh nộ”.

Và người con gái thứ hai nói:

“Không, biển cả không thịnh nộ. Nhưng người này – họ gọi dòng giống của những thần linh như vậy - tham dự một trận chiến mà nhiều máu đổ cho đến khi nước biển thành màu đỏ. Người này là một nạn nhân của chiến tranh”.

Một người con gái thứ ba nói:

“Em không biết chiến tranh có nghĩa là gì, nhưng em biết loài người không thỏa mãn với sự chinh phục mặt đất của họ mà tham cả quyền lãnh chúa đại dương và chế ra những máy móc lạ lùng để chế cả nước. Rồi Neptune, thần biển, biết được, và ngài nổi giận vì lòng ác cảm này. Và loài người phải khuây khỏa chúa thượng chúng ta với những lễ vật và cống hiến. Cái mà chúng ta

thấy xuống đây hôm qua là đồ công mới nhất của loài người cho Neptune vĩ đại”.

Một cô thứ tư nói:

“Neptune mới vĩ đại làm sao, nhưng lòng ngài mới sắt đá nhường nào! Nếu em là chúa tể của biển cả hẳn em sẽ không hài lòng với các lễ vật đầm máu, Nào, chúng ta thử nhìn chàng thanh niên chết này xem không chừng ta biết được chút ít về loài người”.

Rồi các nàng xấp lại gần thi thể và lục soát các túi quần áo. Trong lớp áo gần trái tim chàng nhất là một lá thư, mà một cô lấy ra và đọc:

“Anh yêu. Đã nửa đêm rồi và em vẫn chập chờn không ngủ, chẳng có ai an ủi em ngoại trừ nước mắt và chẳng có ai vỗ về em ngoài lòng hy vọng anh trở về với em từ những khủng khiếp của chiến tranh. Em còn nhớ rất rõ những gì anh nói với em hôm mình chia tay, rằng đối với mọi người nước mắt là một lòng tin tưởng mà ta phải báo đáp một ngày nào đó.

“Anh yêu, em không hiểu những gì em viết, có lẽ em nên để linh hồn mình tuôn trào trên giấy. Một linh hồn bị dày vò bởi khổ não và được vỗ về bởi tình yêu, biến đau khổ thành một khoái cảm và sầu não thành một niềm vui.

“Khi tình yêu biến đôi tim ta thành một và ta chờ đợi sự kết hợp của hai thân thể trong đó là một tâm linh, chiến tranh kêu gọi anh và anh đi theo nó, bị thúc đẩy bởi nhiệm vụ đối với xứ sở. Nhưng nhiệm vụ này là cái gì mà chia rẽ những người yêu, biến đàn bà thành góa phụ và trẻ con thành cô nhi? Lòng ái quốc

này cái gì mà vì những nguyên do nhỏ mọn kêu gọi đến chiến tranh để tàn phá đất đai? Nhiệm vụ này là cái gì mà bó buộc những làng xóm tiêu điều, còn những kẻ mạnh và có ưu thế thì không thèm để ý đến?

“Nếu nhiệm vụ xua đuổi hòa bình khỏi các quốc gia, và ái quốc tàn phá sự thư thái của con người, thì dẹp nhiệm vụ và lòng ái quốc đi! ...Không, anh yêu, đừng quan tâm những lời em nói, mà hãy can đảm lên và yêu quê hương anh. Đừng lắng nghe lời lẽ của một người đàn bà mù quáng vì tình yêu, mê mớ vì ly biệt... Nếu tình yêu không đem anh về cho em trong kiếp này, thì tình yêu sẽ kết hợp đôi ta trong kiếp sau”.

Mấy nàng trinh nữ của biển cả để lại lá thư dưới y phục của chàng trẻ và bơi đi trong đau khổ thầm lặng. Và khi họ đã đi một quãng xa, một cô nói:

“Thật ra lòng người còn sắt đá hơn lòng Neptune”.

TÂM LINH

Và Thượng Đế của các thần linh ly cách một Tâm Linh khỏi chính Ngài và sáng tạo trong nó Cái Đẹp.

Ngài ban cho nó cái nhẹ nhàng của cơn gió bình minh, hương thơm của hoa cỏ ngoài đồng và sự dịu dàng của ánh trăng.

Đoạn Ngài trao cho nó một chén hoan lạc, và nói:

“Người không được uống nó trừ phi người quên Dĩ Vãng và không quan tâm đến Tương Lai”.

Và ngài trao cho nó một chén khổ não, và nói:

“Người phải uống và nhờ đó biết được ý nghĩa niềm vui của Đời Sống”.

Rồi Ngài đặt vào đó một Tình Yêu mà sẽ bỏ rơi nó ngay lúc có hơi thở đầu tiên của thỏa mãn, và một sự Dịu Dàng sẽ rời khỏi nó ngay khi nó thốt lời đầu tiên,

Và Ngài khiến tri thức từ những cõi trời xuống với nó để hướng dẫn nó trên con đường Chân Lý. Và trồng trong lòng nó Thị Giác, để nó có thể thấy được cái vô hình.

Trong nó Ngài sáng tạo Cảm Giác để lưu chuyển với những hình ảnh và những hình dạng ma quái,

Và mặc cho nó một lớp áo Khát Khao dệt bởi các thiên thần bằng những chuỗi cầu vòng

Trong nó Ngài cũng đặt cả bóng tối của Hỗn Độn, chính là hình ảnh của Ánh Sáng.

Và Thượng Đế lấy Lửa từ lò Sên Nộ, và một ngọn Gió từ sa mạc Vô Minh, và Cát từ bãi biển Ngã Ái, và Đất từ dưới chân của những thời đại, và Ngài sáng tạo con người.

Ngài trao cho nó Sức Mạnh vô hình để vươn lên trong cuồng nộ với điên cuồng và lắng dịu trước tham dục.

Và Thượng Đế của những thần linh mỉm cười và khóc và biết một Tình Yêu vô biên và vô hạn, và Ngài kết đôi Con Người với Tâm Linh hần.

NỤ CƯỜI VÀ GIỌT LỆ

Mặt trời thu những lớp áo từ các khu vườn xanh lá cây kia lên, và mặt trăng trỗi dậy từ bên kia chân trời rải ánh sáng dịu dàng lên vạn vật. Tôi ngồi đó dưới một cội cây ngắm nhìn những bóng xế biến dịch của buổi chiều. Tôi nhìn qua những cành cây lên các ngôi sao rải rác như những đồng tiền trên một tấm thảm xanh lơ, và tôi nghe từ đằng xa tiếng thì thầm dịu dàng của những dòng suối trong thung lũng.

Khi chim chóc đã ẩn mình an ổn trong những cành lá rậm rạp và loài hoa nhắm mắt, và thanh bình ngự trị, tôi bỗng chợt nghe tiếng những bước chân nhẹ rơi trên thảm cỏ. Tôi quay đầu lại và thấy một chàng trai và một cô gái đi về phía tôi. Họ dừng chân và ngồi xuống dưới một gốc cây.

Chàng trai nhìn quanh tứ phía và nói:

“Hãy ngồi cạnh anh, em yêu, và lắng nghe kỹ lời anh. Cười đi em, vì nụ cười của em là biểu hiệu cho những gì ở trước chúng ta. Vui lên đi em, vì cuộc đời cũng vui vì chúng ta. Thế nhưng linh hồn anh nói với anh rằng lòng em đầy hoài nghi, và hoài nghi những gì thuộc tình yêu là một tội lỗi.

“Trong những ngày sắp tới em sẽ là nữ chúa của những khu đất mênh mông này là mặt trăng rọi sáng bằng ánh sáng của nó, và là nữ chủ của lâu đài này mà người ta so sánh với các lâu đài của những vị vua. Những ngựa kỳ kỳ của anh sẽ đưa em tới

những miền hoan lạc và những xa giá của anh sẽ đưa em tới những cuộc vui và dạ vũ.

“Cười đi, em yêu ơi, coi những nụ cười như thể là vàng trong các ruộng của anh. Hãy xem anh như xem những đá quý của cha anh. Hãy lắng nghe anh, em yêu, vì tim anh chỉ mong được thổ lộ bí mật của nó cho em. Trước mặt chúng ta trải một năm của chân phúc; một năm mà chúng ta sẽ sống với vàng trong các cung điện của Nile; dưới những rừng bách hương xứ Lebanon. Em sẽ gặp gỡ những con gái của các hoàng thân và quý tộc và họ sẽ thêm muốn địa vị, y phục và đồ trang sức của em. Và anh sẽ trao tặng em những thứ ấy. Những thứ ấy không lọt vào mắt xanh em sao? À, nụ cười em mới dịu dàng làm sao, vì đó là nụ cười của định mệnh anh”.

Sau một lát họ bỏ đi, bước chậm chạp, chân giẫm lên những bông hoa như chân của người giàu giẫm trên trái tim của người nghèo. Rồi họ biến khỏi tầm mắt tôi, và trong khi tôi nghĩ về cái nơi của người giàu yêu nhau, tôi nghĩ về sự giàu có, căn nguyên ác tâm của loài người, và tình yêu, suối nguồn của ánh sáng và hạnh phúc.

Tôi đang vẫn vơ suy nghĩ, thì bỗng nhiên đôi mắt tôi chợt chạm phải hình dáng hai người đi qua trước tôi và ngồi trên thảm cỏ. Một chàng trai và một cô gái từ góc một cánh đồng nơi có những căn lều của nông dân đến.

Sau một khoảng im lặng, tôi nghe thấy những lời này thốt ra cùng tiếng thở dài từ đôi môi bị thương:

“Lau nước mắt đi, em yêu, vì tình yêu, đã khai mở đôi mắt chúng ta và biến ta thành những kẻ phụng sự nó, sẽ ban cho ta phước lành của lòng kiên nhẫn và chịu đựng. Lau nước mắt đi em và hãy nguôi ngoai, vì chúng ta đã ước thệ với tình yêu, và vì tình yêu đó chúng ta sẽ chịu sự dày vò của bản khôn và niềm cay đắng của bất hạnh và nỗi đau khổ của xa cách.

“Anh sẽ không bao giờ ngừng tranh đấu với ngày tháng cho đến khi anh tước được khỏi chúng kho báu xứng đáng cho đôi tay em nhận. Tình yêu, chính là Thượng Đế, sẽ nhận của chúng ta những giọt lệ và những tiếng thở dài này như một món cúng dường, và chúng ta sẽ được ban thưởng xứng đáng. Giã biệt anh yêu, vì anh sẽ đi trước khi trăng khuyết”.

Rồi tôi nghe một giọng dịu dàng trong đó lẫn tiếng nước nở; giọng của một trinh nữ trong ấy có cái nồng ấm của tình yêu cái chua chát của chia ly và sự dịu dàng của kiên nhẫn, nói: “Giã biệt, anh yêu”.

Họ chia tay, lúc ấy tôi vẫn ngồi dưới cội cây kia. Và những ngón tay của trắc ẩn lôi kéo tôi, và nỗi bí mật của sự sáng tạo tuyệt diệu này tách tôi ra. Lúc ấy tôi nhìn về phía Thiên Nhiên đang say ngủ và suy tư và tìm thấy trong ấy một vật vô cùng vô tận. Một vật không mua được bằng vàng. Tôi tìm được một vật không bị xóa nhòa bởi lệ của mùa thu cũng không bị phá hủy bởi sầu não và khôn khổ. Một vật chịu đựng và sống trong mùa xuân và kết trái vào những ngày hè. Trong ấy tôi tìm thấy Tình Yêu.

MỘT KHẢI TƯỢNG

Ở giữa một cách đồng trên bờ một dòng suối trong trẻo tôi thấy một chiếc lồng mà những chấn song đã được một bàn tay khéo léo tạo nên. Ở trong một góc lồng là một con chim chết và ở một góc khác là một cái chậu trong đó nước đã khô cạn và một cái đĩa không còn hạt kê.

Tôi đứng, chìm trong im lặng, và khiêm tốn lắng nghe, như thể là trong con chim chết và tiếng của dòng suối là một bài thuyết giáo đi tìm trái tim và đòi hỏi lương tri. Tôi suy tưởng và cân nhắc rồi tôi biết rằng con chim đáng thương kia đã chết khát ngay cạnh dòng nước chảy và chết đói giữa những cánh đồng, chính là chiếc nôi của đời sống. Như một người giàu bị nhốt trong kho báu của mình chết đói ngay giữa đồng vàng.

Và sau một lát tôi thấy rằng chiếc lồng đã trở thành bộ xương người khô, và con chim chết biến thành một trái tim người; và trong trái tim là một vết thương sâu rỉ máu. Miệng vết thương giống như đôi môi của một người đàn bà đau khổ.

Đoạn tôi nghe một giọng thốt lên từ vết thương: “Tôi là trái tim người, tù nhân của vật chất và kẻ bị những pháp lệnh của con người tàn sát. Giữa cánh đồng của cái đẹp và trên các bờ suối nhân sinh tôi bị giam cầm trong chiếc lồng của luật lệ mà con người tạo ra cho tâm hồn.

“Trong chiếc nôi những vẻ đẹp của Sáng Tạo, giữa đôi cánh tay của Tình yêu, tôi chết trong quên lãng. Vì người ta ngăn cấm tôi nhận ân điển của những vẻ đẹp kia và hoa trái của Tình Yêu này. Tất cả những gì khơi dậy lòng khao khát của tôi người ta cho là nhơ nhuốc; và cái gì tôi ngưỡng vọng người ta coi là đáng khinh.

“Tôi là trái tim người, bị giam tù trong bóng tối của những pháp lệnh của đám đông và bị xiềng xích bởi ảo tưởng cho đến khi tôi chết.

“Tôi bị bỏ rơi bị ruồng rẫy trong những góc xó của nền văn minh và sự mê muội của nó. Lưỡi của loài người bị kiềm tỏa và đôi mắt họ khô cạn khi họ cười”.

Tôi đã nghe và thấy những lời này vì chúng tuôn trào với chính những giọt máu của trái tim bị thương kia.

Sau đó tôi không thấy gì nữa, mà tôi cũng chẳng nghe một giọng nói nào, vì tôi đã trở về với thực tại của mình.

NHỮNG CHỮ LỬA

“Nơi đây an nghỉ một người mà tên được viết bằng nước”.

JOHN KEATS

Phải chăng những đêm tối đang đi qua chúng ta

Và định mệnh giẫm lên chúng ta?

Phải chăng những thời đại chôn vùi chúng ta và không nhớ đến chúng ta ngoại trừ như một cái tên trên một trang giấy được viết bằng nước thay vì mực?

Phải chăng kiếp sống này rồi phải tuyệt diệt.

Và tình yêu này rồi phải tan biến

Và những hy vọng này tàn tạ?

Phải chăng rồi tử thần sẽ phá hủy những gì ta xây dựng.

Và gió tung tán những lời của ta,

Và bóng tối che giấu những công trình của ta?

Vậy đời sống có phải là

Một dĩ vãng đã qua không để lại dấu vết,

Một hiện tại, theo chân dĩ vãng?

Hay một tương lai, vô ý nghĩa, trừ phi nó là hiện tại và dĩ vãng?

Phải chăng tất cả những gì là niềm vui trong tim ta

Và tất cả những gì làm tâm hồn ta ủ ê
Tan biến trước khi ta biết những kết quả của chúng?
Phải chăng con người chỉ như bọt nước
Trụ một khoảnh khắc trên mặt đại dương
Và bị cơn gió thổi qua đem đi –
Và không còn nữa?
Không, thật ra, vì chân lý của đời sống là đời sống
Đời sống mà không phải sinh ra trong lòng mẹ
Hay chấm dứt trong tử thần.
Những năm tháng này là gì nếu không phải là một khoảnh
khắc trong vĩnh cửu?
Kiếp sống trần thế và tất cả những gì trong nó
Chỉ là một cơn mộng cảnh sự thức tỉnh
Mà ta gọi là tử vong và khủng khiếp.
Một cơn mộng, thế nhưng những gì ta thấy và làm trong đó
Thường hằng với sự thường hằng của Thượng Đế.
Bầu trời mang tất cả mọi tiếng cười và mọi tiếng thở dài
Phát xuất từ trái tim ta,
Và cất giữ âm điệu của mọi nụ hôn
Mà suối nguồn của chúng là tình yêu
Và các thiên thần tôn trọng
Tất cả những giọt lệ u sầu rơi từ đôi mắt ta,
Và rót đầy tai những tâm hồn lang bạt

Bằng ca khúc sáng tạo bởi những niềm vui ẩn khuất của ta.

Sau này trong kiếp sau

Ta sẽ thấy tiếng tim ta đập

Và hiểu rằng ta ngang hàng với những thần linh,

Điều mà hiện nay ta coi rẻ

Vì tuyệt vọng luôn luôn bén gót ta.

Cái lầm lạc mà hôm nay ta gọi là một nhược điểm.

Ngày mai sẽ xuất hiện là

Một khoen trong đời người.

Những bồn chồn và lao khổ không báo đáp ta

Sẽ ở lại với ta để kể những vinh quang của ta

Những tủi cực mà ta chịu đựng

Sẽ là vương miện danh dự của ta.

Nếu chàng ca sĩ điệu dàng Keats kia đã biết rằng những bài ca của chàng có lẽ không bao giờ thôi vun trồng niềm yêu thương cái đẹp trong lòng người, chắc hẳn chàng đã nói:

“Xin viết trên mộ chí tôi: Nơi đây an nghỉ di hài của một người đã viết tên mình trên bầu trời bằng những chữ lửa”.

GIỮA NHỮNG PHÉ TÍCH

Mặt trăng kéo một lớp màn dịu qua Thành Phố của Mặt Trời và im lặng bao phủ vạn vật. Và các phé tích dễ sợ vươn mình dậy như những khổng lồ chế giễu những sự vật của đêm.

Vào giờ đó hai hình dạng không chất thể hiện ra từ hư vô như sương mù bốc lên từ mặt hồ. Họ ngồi xuống trên một cột trụ đá hoa mà thời gian đã gỡ ra khỏi tòa nhà tuyệt diệu kia, và nhìn xuống một khung cảnh gợi lại những chốn huyền hoặc. Sau một lát một người trong họ ngược đầu lên và nói bằng một giọng như tiếng vọng dội lại bởi những thung lũng xa xăm:

“Đây là phé tích của những đền thờ mà anh đã xây lên cho em, em yêu; và kia là phé tích của một cung điện mà anh đã xây để vừa lòng em. Bây giờ chúng bằng phẳng với mặt đất, và chẳng còn lại gì ngoại trừ một dấu tích để cho các quốc gia biết sự vinh quang mà để được thanh danh ấy anh đã mất cả đời và cái sức mạnh mà để khuếch trương nó anh đã bắt những kẻ yếu làm việc. Hãy nhìn kỹ và suy nghĩ, em yêu, vì các nguồn lực thiên nhiên đã khắc phục thành phố mà anh đã xây, thời gian đã tiêu trừ cái khôn ngoan mà anh biết, và lãng quên đã xâm chiếm vương quốc mà anh đã gây dựng. Không còn lại gì ngoài những hạt tình yêu do vẻ đẹp của em tạo ra và cái đẹp mà tình yêu của em đem đến cho cuộc sống.

“Anh đã xây một đền thờ ở Jerusalem để thờ phụng ở đó. Các tăng lữ thánh hóa nó, và thời gian biến nó thành cát bụi. Rồi anh xây cho tình yêu một ngôi đền trong anh, và Thượng đế thánh hóa nó, và không có gì thắng được nó. Anh bỏ cuộc đời tìm hiểu vật chất và bản thể, và người ta nói: “Người ấy mới thật khôn ngoan về sự đời!” Và các thiên thần nói: “Trí khôn hần mới nhỏ mọn làm sao!” Rồi anh thấy em, em yêu, và hát bài ca tình yêu và khát vọng, và các thiên thần mừng rỡ, còn loài người thì không thêm để ý.

“Những ngày vinh quang của anh giống những rào ngăn giữa linh hồn khát khao của anh và tâm linh ở trong vạn vật. Và khi thấy được em, tình yêu đã thức dậy và phá hủy những hàng rào và anh nuối tiếc những ngày đã trôi qua theo những ngọn sóng của tuyệt vọng, coi tất cả những gì dưới ánh mặt trời là hư ảo. Anh mặc giáp và cầm khiên, và các bộ lạc sợ anh. Và khi tình yêu soi sáng cho anh, anh khiêm tốn ngay đối cả với đồng loại. Và khi Tử Thần đến, thần cởi bỏ đi giáp trụ và cát bụi và mang tình yêu của anh tới Thượng đế”.

Sau một hồi im lặng hình dạng kia nói:

“Như bông hoa lấy hương thơm và sự sống từ lòng đất, cũng vậy tâm linh cất lợc từ sự mong manh của vật chất cái trí khôn lầm lạc và sức mạnh của nó”.

Rồi hai hình dạng kết hợp với nhau, biến thành một và đi mất.

Sau một lát hư không nói những lời này với những chôn ấy:

“Vô Biên không giữ lại gì ngoài Tình Yêu, vì Vô Biên cũng chính là Tình Yêu”.

MỘT HUỖN TƯỢNG

(Tặng bà Tử tước S.L., để trả lời một lá thư bà viết cho tôi)

Tuổi trẻ đi trước mặt tôi và tôi theo bước chàng cho đến khi chúng tôi tới một cánh đồng xa xăm. Ở đó chàng dừng chân và đứng, nhìn mây bông bành trên bầu trời chiều như một bầy cừ trắng. Chàng nhìn rặng cây và những cành trơ trụi chìa lên trời như thể có lẽ chúng đòi trời trả lại những lá xanh. Và tôi hỏi: “Hỡi tuổi trẻ, ta ở đâu vậy?”

Chàng đáp: “Chúng ta đang ở trong những cánh đồng hỗn độn. Hãy coi chừng”.

“Ta về đi thôi, vì vẻ tịch liêu chốn này làm tôi sợ và nhìn những đám mây và cây cối trơ trụi làm tâm hồn tôi ủ ê”.

Và chàng nói: “Đợi một lát, vì hỗn độn chính là khai thủy của tri thức”.

Đoạn tôi nhìn và thấy một thiên nữ đang đến gần chúng tôi như một ảo tưởng, và trong cơn ngạc nhiên tôi kêu lên: “Ai đó?”

“Đó là Melopmene, con gái của Jupiter, nữ thần của bi kịch”, chàng đáp.

“Và bi kịch muốn gì tôi trong khi người còn ở bên tôi, hỡi tuổi trẻ hạnh phúc?” Và chàng đáp lời tôi rằng: “Nàng đã đến để cho người thấy thế gian và những phiền não của nó, vì những ai không thấy phiền não không thể thấy an lạc”.

Đoạn thiên nữ đặt tay nàng lên mắt tôi, và khi nàng nhắc tay ra thì tuổi hẻ đã biến mất và tôi trần truồng trong y phục của chất thể. Và tôi nói: “Tuổi trẻ đâu rồi, hỡi con gái của những thần linh?” Nàng không trả lời, mà trùm tôi bằng đôi cánh nàng và đem tôi bay lên đỉnh một ngọn núi cao. Và tôi thấy thế gian và tất cả những gì trong đó trải ra trước tôi như một trang sách, và những bí mật của các dân cư ở đó hiện ra trước mắt tôi như những chữ viết. Và tôi đã đứng kính sợ như vậy cạnh thiên nữ đắm đắm nhìn những bí mật của Con Người và cố hiểu những biểu tượng của cuộc sống.

Tôi thấy, vâng, tôi thấy, nhưng ước gì tôi đui mù. Tôi thấy những thiên thần của hạnh phúc cạnh tranh với những quỷ sứ của bất hạnh, giữa họ là loài Người, và trong cơn hỗn độn lúc thì bám lấy hy vọng, lúc thì tuyệt vọng. Tôi thấy yêu và ghét chơi đùa với trái tim người. Cái thì che giấu tội ác và khiến hấn say vì rượu của khuất phục và mềm lười tán tụng và ca ngợi. Cái thì khích động sự thịnh nộ của hấn che mắt hấn trước sự thật và bịt tai hấn trước chính ngữ.

Tôi thấy thành phố ngồi chồm hổm như một cô gái giang hồ nắm viên áo của Người. Và những vùng đẹp hoang dại tôi thấy đứng đằng xa và khóc vì nó.

Tôi thấy những tăng lữ, xảo quyết như bày cáo; và những đáng cứu thế giả mạo lươn lẹo lừa bịp thiên hạ. Và loài người kêu la, cầu xin trí huệ giải thoát, và Trí Huệ giận dữ đập họ ra vì họ không để ý khi nàng gọi họ ngoài đường phố trước đám đông.

Tôi thấy những lãnh tụ tôn giáo cánh tranh với nhau mắt ngược về trời, trong khi tim họ chôn vùi trong những mộ tham dục. Tôi thấy những người trẻ tỏ tình trên miệng lưỡi và mới đến gần với hy vọng của sự liễu lĩnh, còn thánh tính của họ hãy còn là một cái gì xa vời, và những cảm tình của họ thì say ngủ.

Tôi cũng thấy cả những nhà làm luật buôn bán những lời xuyên tạc của họ nơi chốn chợ của ô nhục và lừa đảo, và bọn y sĩ đùa giỡn với lòng tin tưởng của người chất phác. Tôi cũng thấy cả những người ngu ngời với những người khôn, nâng đỡ văng của họ lên một ngai vàng vinh quang và làm dịu hiện tại của họ trên một tấm thảm thên thang và trải cho tương lai của họ một chiếc giường danh dự.

Tôi thấy kẻ nghèo khốn khổ gieo và kẻ giàu quyền thế gặt và ăn; và đè nén đứng sững đó và thiên hạ gọi nó là Luật Pháp.

Tôi thấy trộm cướp và bóng tối, đánh cắp kho tàng của tâm trí; và những viên quân thủ ánh sáng chìm đắm trong giấc ngủ lưỡi biếng.

Tôi thấy một người đàn bà như một ống sáo trên tay của một kẻ không biết thổi và không hài lòng với âm thanh của nó.

Tôi thấy những quân đội kia bao vây thành phố của đặc quyền; và những quân đội thoái lui vì quân số ít ỏi và không đoàn kết. Và tự do chân chính đi một mình trong đường phố, tìm ẩn náu trước những cánh cửa và bị loài người khước từ. Rồi tôi thấy chấp ngã đi trong một cuộc diễn hành vĩ đại và thiên hạ gọi nó là tự do.

Tôi thấy tôn giáo bị chôn vùi trong sách vở và là ảo tưởng chiếm chỗ nó. Tôi thấy thiên hạ mặc kiên nhẫn như một lớp áo cho hèn nhát và gọi nhẫn nại là lười biếng, và họ gán cho dịu dàng là sợ hãi. Tôi thấy kẻ lạ ba hoa trong buổi tiệc trong khi khách vẫn im lìm. Và tài sản nằm trong tay kẻ hoang phí như một cái bẫy của điềm xấu, và trong tay kẻ bần tiện như sự thù ghét đồng loại mình. Trong tay người hiền trí tôi chẳng thấy của cải gì cả.

Khi tôi thấy tất cả những điều này tôi cảm thiết kêu lên: “Vậy, phải chăng đó là thế gian, hỡi con gái của những thần linh? Phải chăng đó thật sự là con người?”

Và nàng trả lời bằng một giọng còn bi thương hơn:

“Đó là con đường của tâm linh, trải bằng đá và gai góc. Đó là bóng của con người. Đó là đêm tối, nhưng bình minh sẽ đến”.

Nói vậy rồi nàng đặt tay lên mắt tôi, và khi nàng nhắc tay ra tôi thấy tôi và tuổi trẻ đang chậm rãi bước đi. Và hy vọng lớn vờn trước tôi.

HÔM NAY VÀ HÔM QUA

Người giàu kia đi trong khu vườn lâu đài ông, chân bước bồn chồn và trên đầu ông âu lo lớn vờn như bầy kên kên bay quanh một xác chết. Ông đến bên hồ nước mà người ta đã làm với nghệ thuật và tinh xảo, và quanh hồ là những tượng bằng bạch ngọc. Đoạn ông ngồi xuống và nhìn, lúc thì nhìn nước tuôn ra từ miệng những tượng đá như tư tưởng lưu lộ từ trí tưởng tượng của một người yêu; khi thì nhìn lâu đài tráng lệ của mình, tọa lạc trên một khu đất cao như một nốt ruồi trên má một thiếu nữ.

Ông ngồi đó, và ký ức ngồi cạnh ông mở ra trước mắt ông những trang mà dĩ vãng đã viết lên lịch sử đời ông. Và ông bắt đầu đọc, trong khi nước mắt che mờ ông trước những gì mà người ta đã xây quanh ông, và sâu nào đem lại cho lòng ông những chuỗi ngày mà các thần linh đã kết dệt, và nỗi muộn phiền của ông tuôn trào thành lời và ông nói:

“Hôm qua tôi chẵn cừu của mình trên những đỉnh xanh ngát và vui sống và thoải mái để biểu lộ niềm vui. Hôm nay tôi là tù nhân của lòng tham, và giàu có đang đưa tôi đến giàu có, và giàu có hơn đưa tôi đến keo cú và keo cú đưa đến tuyệt vọng. Tôi là một con chim hát bài ca của mình và một con bướm bay lượn đó đây. Không ngọn gió dịu dàng nào bước nhẹ trên những đóa hoa hơn những bước chân của tôi trên những cánh đồng kia.

“Hãy xem tôi giờ đây là một tù nhân của những thói quen. Hãy nhìn tôi giả dối trong lớp y phục và tại bàn tôi và trong tất cả những gì tôi làm để được người ta mến mộ và tán thành. Ước gì tôi sinh ra đời để vui sống! Giàu có đã ra lệnh cho tôi giẫm lên những con đường của đau khổ, và tôi giống như một con lạc đà mang nặng vàng và đang chết dưới gánh nặng.

“Đâu rồi những cánh đồng xanh thang và tiếng thầm thì của những dòng suối? Đâu rồi bầu không khí trong lành và vẻ rạng rỡ của thiên nhiên. Đâu rồi Thiên Tính của tôi? Tôi đã mất tất cả những thứ đó, và chẳng còn lại gì ngoài vàng mà tôi yêu thích luôn chế giễu tôi, đầy rẫy nô lệ, và nỗi vui tàn tạ; và một lâu đài tôi dựng lên để chỉ giảm bớt hạnh phúc tôi.

“Xưa tôi lang thang với người con gái A Rập, với đức hạnh là người thứ ba và tình yêu là bạn đồng hành và mặt trăng là kẻ hộ trì. Hôm nay tôi đi giữa những đàn bà vờn cổ ra, đôi mắt đầy ve vãn, bán thân thể họ lấy nhãn, đai và vòng.

“Xưa tôi chơi với những người bạn trẻ và chúng tôi tung tăng giữa những rừng cây như những con linh dương. Chúng tôi cùng hát những khúc sinh ca và chia sẻ những niềm hoan lạc của đồng hoang nội cỏ. Hôm nay tôi trở thành một con cừu giữa bầy thú đói. Bất cứ khi nào tôi đi ngoài đường phố những đôi mắt thù ghét đổ dồn vào tôi và những ngón tay ghen ghét chỉ về phía tôi. Và ở những nơi giải trí tôi chỉ thấy những khuôn mặt quạu quọ và những cái đầu ngửng lên.

“Hôm qua tôi được ban cho đời sống và vẻ đẹp thiên nhiên; hôm nay tôi bị cướp đoạt hết: hôm qua tôi giàu có trong niềm

vui, hôm nay tôi trở nên nghèo nàn trong giàu có. Hôm qua tôi ở với bầy cừu như một thủ lĩnh nhân từ giữa đám thần dân; hôm nay tôi đứng trước vàng như một tên nô lệ khúm núm trước một ông chủ tàn bạo.

“Tôi đâu ngờ giàu có làm lu mờ cả tâm hồn tôi, tôi cũng đâu ngờ tài sản sẽ đưa tâm hồn mình đến những hang tối vô minh. Và tôi không ngờ rằng cái mà thiên hạ gọi là vinh quang chỉ là dày vò và hỏa ngục”.

Và người giàu kia đứng dậy khỏi chỗ ngồi và chậm bước về phía lầu đài của ông, vừa thở dài, và nói đi nói lại: “VẬY, có phải những thứ này là giàu có? VẬY, có phải đó là thần linh mà tôi là thầy giảng? Có phải đó là cái mà ta đổi lấy đời sống, thế nhưng không thể đổi lấy nó dù chỉ một hạt của đời sống? Ai sẽ bán cho tôi một ý tưởng đẹp đổi lại bằng vàng? Ai sẽ đổi với tôi một nắm ngọc lấy một hạt tình yêu? Ai sẽ cho tôi một con mắt để cho tôi thấy vẻ đẹp và đổi lại lấy cả kho báu của tôi?”

Và khi ông đến cổng lầu đài ông quay lại nhìn về phía thành phố như Jeremiah nhìn về Jerusalem. Ông giơ tay hướng về phía đó như thể than vãn và la lớn lên: Ôi những người đi trong tăm tối và ngồi trong bóng tử thần; những kẻ theo đuổi phiến não, phán đoán sai lầm và nói trong vô minh! Các người còn ăn gai góc và vứt bỏ cây trái và rau cỏ vào hố thẳm cho đến khi nào? Các người còn ở lại những nơi hoang dã tịch liêu và tránh né khu vườn của đời sống cho đến khi nào? Tại sao các người lại ăn mặc rách mướp tơi tả trong khi các y phục bằng lụa được may cho các người?

“Hỡi các người, ngọn đèn trí huệ đã tắt ngúm; vậy hãy châm dầu vào nó. Và khách bộ hành đã giẫm nát vườn nho của hạnh vận; vậy hãy canh chừng nó. Kẻ trộm đã ăn trộm những ruộng thanh bình của các người; vậy hãy coi chừng”.

Vào giây phút đó thì một người nghèo đứng trước người giàu đưa tay xin bố thí. Người giàu nhìn người nghèo, và đôi môi run run của ông mím chặt và khuôn mặt ủ ê của ông rạn vỡ ra và đôi mắt ông sáng rực ánh từ bi. Cái hôm qua mà ông đã thương tiếc trên bờ hồ hôm nay đã đến để chào đón ông. Ông tiến đến gần người ăn mày và hôn người ăn mày bằng một nụ hôn của tình thương và huynh đệ và nhét đầy vàng vào tay họ. Rồi ông nói với lời lẽ đầy trắc ẩn: “Hãy cầm lấy, người anh em, và mai trở lại với các bạn của anh và lấy tất cả những gì là của các bạn”. Và người nghèo mỉm cười nụ cười của một cánh hoa tàn tạ sau cơn mưa và ra đi vội vã.

Đoạn người giàu đi vào lâu đài, nói:

“Tất cả mọi sự trên đời này đều tốt, kể cả sự giàu có, vì chúng dạy người ta một bài học. Sự giàu có cũng ví như một nhạc khí chỉ không hợp với những kẻ nào không biết sử dụng nó. Tài sản cũng giống tình yêu ở chỗ nó hủy diệt kẻ nào bám giữ nó nhưng ban sự sống cho kẻ biết trao tặng nó rộng rãi”.

HÃY XÓT THƯƠNG, HỒI LINH HỒN TÔI

Hồi linh hồn tôi, người sẽ còn tiếp tục than vãn bao lâu nữa
Trong khi ý thức được sự yếu đuối của tôi?
Người sẽ còn kêu gào đến lúc nào,
Trong khi tôi không có gì ngoài ngôn ngữ của loài người
Để nói về những giấc mơ của người?
Hãy xem, hồi linh hồn,
Tôi đã sống như thế nào vì lắng nghe những lời dạy của
người.
Nhìn kỹ xem, hồi kẻ làm khổ tôi, hãy nhìn thân xác tôi
Hao mòn và suy nhược vì theo đuổi người.
Trái tim tôi vốn là chúa tể,
Giờ đây đã trở thành nô lệ của người;
Lòng kiên nhẫn của tôi là người an ủi,
Giờ đây lại là người trừng phạt tôi.
Tuổi trẻ là người bạn của tôi,
Thế mà hôm nay lại là người quở trách tôi.
Đó là tất cả những gì các thần linh đã ban tặng.
Người còn muốn gì nữa!
Tôi đã chối bỏ chính mình

Và bỏ lơ niềm vui sống,
Và tránh né những vinh quang của đời tôi.
Giờ đây tôi không còn lại gì ngoài người.
Vậy, hãy phán xét tôi công bằng,
Vì công lý là sự rực rỡ của người,
Hoặc triệu thỉnh Thần Chết đến, và giải thoát tôi
Khỏi ngục tù của bản chất người.
Hãy xót thương, hỡi hồn tôi,
Vì người đã chắt nặng lên tôi
Một tình yêu mà tôi không cưu mang nổi.
Người và tình yêu có sức mạnh ngang nhau,
Và tôi và vật chất - chia rẽ bởi yếu đuối.
Có phải cuộc tranh đấu giữa mạnh và yếu sẽ trường cửu?
Hãy xót thương, hỡi hồn tôi,
Vì người đã chỉ cho tôi hạnh vận từ xa.
Người và hạnh vận ở trên một ngọn núi cao;
Tôi và bất hạnh dưới một thung lũng sâu.
Đỉnh cao và vực sâu sẽ gặp nhau chăng?
Hãy xót thương, hỡi hồn tôi,
Vì người đã khai mở cho tôi vẻ đẹp - và che giấu nó.
Người và vẻ đẹp ở trong ánh sáng;
Tôi và vô minh ở trong tăm tối.
Phải chăng ánh sáng và bóng tối sẽ hòa hợp?

Người, hơi linh hồn, vui trong kiếp sau - trước khi nó tới.
Thân xác thì chán đời sống
Trong khi còn trong đời sống.
Người đi về phía Vô Hạn, vội vã;
Thân xác này thì loạng choạng trong mỗi bước đi đến hủy diệt.

Người không nản ná, và nó không vội vã.
Đó, hơi linh hồn, là tuyệt cùng của thất vọng.
Người được nâng cao bởi Thượng Đế;
Thân xác này gục ngã, bị thế gian kéo xuống.
Người không an ủi nó,
Và nó không nói với người: “Hay lắm”.
Hơi hồn tôi, đó là ghét.
Người, Hơi linh hồn, thì đầy trí khôn;
Thân xác này thì hiểu biết kém cỏi.
Người không đối đãi nhân từ,
Và nó không theo người.
Đó, hơi hồn tôi, là tất cả khốn khổ.
Người đi trong đêm lặng lẽ
Đến người yêu dấu,
Và vui vẻ trong vòng tay ôm và tình yêu.
Thân xác này vẫn mãi là
Kẻ bị chia ly và mong mỏi sát hại.

Hãy xót thương tôi, hỡi hồn tôi.

GÓA PHỤ VÀ ĐỨA CON

Đêm buông nhanh chóng xuống miền bắc Lebanon, vượt qua một ngày mà nhiều tuyết đã rơi trên những ngôi làng quanh Wadi Kadisha*. Nó biến những cánh đồng và những ngọn đồi con thành một trang giấy trắng mà trên đó những ngọn gió đã biến những dòng chữ rồi lại xóa đi. Giông tố đùa giỡn với chúng, khiến bầu trời giận dữ đồng tình với thiên nhiên cău kỉnh.

Người ta nướng nấu trong nhà và thú vật nướng nấu trong chuồng, và không một sinh vật nào động đậy. Ngoài trời không còn gì ngoại trừ cơn lạnh gay gắt, đêm đen khủng khiếp, và thần chết, mạnh mẽ và ghê rợn.

Trong một túp lều cô đơn ở một trong những ngôi làng ấy một người đàn bà ngồi trước ngọn lửa đàn một chiếc áo len. Đứa con duy nhất của bà ngồi cạnh bà, hết nhìn ngọn lửa lại nhìn khuôn mặt bình tĩnh của mẹ nó.

Vào giờ đó giông tố mạnh thêm ra và những cơn gió khốc liệt thêm ra cho đến khi tường nhà run rẩy và lung lay. Thằng bé đâm sợ và ghé sát vào mẹ, tìm trong dịu dàng của mẹ một sự che chở trước thiên nhiên thịnh nộ. Bà ôm con vào lòng hôn nó và đặt nó ngồi trên đùi, và nói: “Đừng sợ con, vì đó chỉ là Thiên Nhiên cảnh giới con người, vì sự vĩ đại của nó đối với cái nhỏ mọn của con người, và sức mạnh của nó cạnh sự yếu đuối của con người. Đừng sợ, con, vì bên trên những tuyết rơi và những

đám mây và giông tố hú là một đảng Thánh Linh biết các nhu yếu của những cánh đồng. Bên trên tất cả những cái đó lại có một Quyền Lực nhìn xuống sự khốn đốn của con người với xót thương và trắc ẩn. Đừng khiếp sợ, cứng, vì Thiên Nhiên, đã cười với mùa xuân và cười vào một ngày hè và thở dài khi thu đến, giờ đây muốn khóc. Với những giọt lệ lạnh nó đang tưới cho cuộc sống say ngủ dưới những lớp đất.

“Thôi, ngủ đi con, vì từ những cánh đồng vĩnh cửu cha con đang nhìn xuống ta. Giông tố và tuyết đem đến gần ta ký ức về những linh hồn bất tử ấy.

“Ngủ đi cứng, vì từ những thiên thể xung đột sẽ nảy sinh ra những bông hoa đẹp để con thu thập vào miệng của Nisan* . Cũng thế, con ạ, người ta không gặt hái được tình yêu ngoại trừ sau thiếu thốn đau đớn kiên nhẫn đắng cay và tuyệt vọng đen tối.

“Ngủ đi bé, và những cơn mộng dịu dàng sẽ đến với tâm hồn con, đừng sợ cái ghê rợn của đêm tối và cái lạnh lẽo ngoài trời”.

Thằng bé ngược nhìn mẹ với đôi mắt tối sầm vì buồn ngủ và nói: “Mắt con buồn ngủ quá, Mẹ ạ, và con sợ không dám đi ngủ mà chưa cầu kinh”.

Bà mẹ dịu dàng ôm thằng bé, nhìn qua màn lệ khuôn mặt thằng bé nói:

“Con hãy nói cùng mẹ: Lạy Trời, xin xót thương những kẻ khốn khổ và che chở họ trước cơn lạnh gay gắt và mặc cho thân thể trần truồng của họ bằng đôi tay Ngài. Ngài hãy nhìn lũ trẻ

mồ côi ngủ trong những căn lều, thân thể chúng đau đớn vì hơi thở giá lạnh của tuyết.

“Lạy Trời, xin lắng nghe tiếng khóc của một góa phụ đứng ngoài đường giữa thân chết và cơn lạnh. Xin giơ tay Ngài ra cho trái tim người giàu và xin Ngài khai mở đôi mắt họ để họ thấy sự khốn đốn của kẻ yếu và kẻ bị đè nén.

“Lạy Trời, xin Ngài xót thương những người đói ngoài trời trong đêm tăm này, và hướng dẫn người lạ đến một ẩn náu ấm cúng, và xót thương sự bơ vơ của họ.

“Lạy Trời, xin đoái hoài con chim non và với bàn tay phải của Ngài xin bảo vệ cội cây sợ sệt cơn gió lạnh liệt. Lạy Trời, xin ban ơn”.

Và khi thằng bé đã say ngủ, bà mẹ đặt nó trên giường và hôn lên vàng trán nó bằng đôi môi run run. Rồi bà trở về bên ngọn lửa và ngồi đó dệt cho nó chiếc áo len.

MỘT DÂN TỘC VÀ ĐỊNH MỆNH

Dưới chân núi Lebanon có một cô gái chần cừ ngồi cạnh một dòng suối chảy uốn khúc giữa những đá tảng giống như một chuỗi bạc. Bầy cừu của cô lảng xảng quanh cô, những con cừu gầy gò ốm yếu, ăn trụi cỏ khô mọc giữa những cụm gai góc. Đó là một trinh nữ, đang nhìn vào hoàng hôn như thể cô đọc được trong ấy những ngày sắp tới trên những trang của không gian. Những giọt nước mắt long lanh trên mắt cô như những giọt sương trên đóa thủy tiên, và sâu nào hé mở đôi môi cô để có thể cướp đoạt những tiếng thở dài khỏi trái tim cô.

Và khi chiều đến và những đỉnh cao khoác lấy những lớp áo đen, bất ngờ xuất hiện trước cô gái một lão già với mái tóc bạc rơi trên đôi vai và ngực. Trong tay phải của lão là một lưỡi hái bén nhuệ.

Bằng một giọng có âm vọng của sóng biển, lão nói: “Cầu cho thanh bình đến với Syria”.

Cô gái đứng phắt dậy, khiếp sợ, và nói bằng một giọng đầy kinh hãi và đau khổ:

“Người muốn gì tôi, hỡi Định Mệnh? Hãy nhìn đám cừu còn sót lại của bầy cừu mà xưa kia đã đầy nghet những thung lũng này; tàn tích lòng tham của người. Vậy, có phải người lại đến để đòi hỏi thêm nữa? Đây là những đồng cỏ mà người đã giày xéo

thành khô cần; những đồng cỏ mà xưa kia là nguồn của dinh dưỡng và phì nhiêu. Cừu của tôi ăn những ngọn hoa cho sữa ngọt ngào. Giờ đây bụng chúng trống rỗng và chúng gặm những gai góc và rễ cây vì sợ rằng chúng sẽ chết đói.

“Hãy kính sợ Thượng Đế, hồi Định Mệnh, và đi khỏi tôi, vì nhớ lại sự đè nén của người đã khiến tôi thù ghét đời sống, và sự tàn bạo của lưỡi hái người khiến tôi yêu dấu thân chết.

“Hãy mặc tôi với nỗi tịch liêu để tôi uống những giọt lệ thay cho rượu và ngửa mũi lên đón sầu não như một ngọn gió. Người hãy đi đến những cung điện ở phía Tây, ở đó người ta đang vui tiệc cưới của cuộc đời và để tôi than khóc những đám tang mà người đã quy định”.

Lão già nhìn cô gái như một ông bố nhìn con. Đoạn, lão giấu lưỡi hái trong nếp áo và nói:

“Ta chẳng lấy gì của người, hồi Syria, ngoài những quà tặng của ta; ta cũng chẳng cướp đoạt gì, mà đã mượn để tu bổ. Biết rằng các quốc gia chị em người cũng có một phần trong sự vinh quang đó là đầy tớ của người, và có quyền mặc chiếc áo của người. Ta và công lý là hai thành phần của một hữu thể. Ta cũng không vui thú gì đã không cho chị em người những gì ta đã cho người. Ta không san sẻ được tình thương thành từng phần bằng nhau cho các người, vì tình thương chính nó không phân chia. Cứ nhìn những lán giềng của người: Ai Cập, Ba Tư và Hy Lạp thì người biết, vì những bày cừu của họ cũng y như bày cừu của người và những đồng cỏ của họ cũng y như những đồng cỏ của người. Cái mà người gọi là hạ nhục, hồi Syria, theo thị kiến của

ta là một giấc ngủ cần thiết trước khi thức tỉnh với sức mạnh và hành động. Không có bông hoa nào trở về với đời sống ngoại trừ bằng con đường của sự chết, và tình yêu chỉ trở thành một sự vật vĩ đại sau cuộc chia cách.

Lão già tiến đến cô gái và, giơ tay ra, nói: “Hãy cầm tay ta, hỡi Con Gái của những Tiên Tri”. Và cô gái cầm tay lão và nhìn lão qua màn lệ, và nói: “Giã biệt Định Mệnh! Xin giã biệt người”. Và lão đáp lại: “Giã biệt, Syria, vì ta sẽ gặp lại nhau”.

Rồi lão già biến mất nhanh như ánh sáng. Cô gái chần cừ gọi bấy thú của mình và lên đường về, vừa thì thầm:

“Sẽ còn gặp gỡ nữa chăng?”.

TRƯỚC NGAI VÀNG CỦA CÁI ĐẸP

Tôi trốn khỏi đám đông và lang thang trong thung lũng thênh thang kia, hết đi theo một dòng suối, lại lắng nghe chim chóc chuyện trò, cho tới khi tôi đến một nơi có những cành xum xuê che khỏi cái nóng của mặt trời. Tôi ngồi đó trò chuyện với tâm hồn và ngỏ lời với nỗi tịch liêu của mình. Một tâm hồn khát khao thấy cái nhìn hữu hình như là một ảo ảnh và cái vô hình như một ốc đảo.

Và khi tâm trí tôi đã thoát từ ngục tù của chất thể sang cảnh giới của tưởng tượng, tôi quay đầu lại và thấy, một trinh nữ đứng cạnh tôi. Đó là một thiên nữ. Thân thể nàng chẳng mang y phục hay đồ trang sức gì cả ngoại trừ một cành nho che khuất một phần con người nàng, và một vương miện bằng hoa anh túc cột mái tóc vàng của nàng. Và khi nàng thấy những cái nhìn đầy hốt nhiên và kinh ngạc của tôi, nàng nói: “Ta là con gái của rừng thẳm. Xin đừng sợ”.

Và tôi hỏi nàng rằng: “Có phải những đồng loại với nàng sống ở một nơi chỉ có tịch liêu và dã thú? Xin cho tôi biết nàng là ai và từ đâu tới”.

Nàng ngồi xuống thẳm cỏ và nói: “Ta là một biểu tượng của Thiên Nhiên. Ta là trinh nữ mà các tiên nhân của người tôn thờ; người mà họ đã xây các bàn thờ các am miếu các ngôi đền ở Baalbek và Aphaca và Byblos”. Và tôi nói: “Những ngôi đền đó đã

bị phá hủy và xương cốt của các tiên nhân tôi đã nằm ngang với mặt đất, và chẳng còn lại gì về những thần linh và những qui mô của họ ngoại trừ vài trang giấy giữa những bìa sách.”

Nàng nói: “Nhiều thần linh của họ sống với cuộc đời của những người sùng mộ họ và chết với cái chết của họ. Một số khác sống vĩnh cửu đời đời. Thần vị của ta được bảo trì bởi vẻ đẹp mà người thấy bất cứ nơi nào người ngược mắt lên; cái vẻ đẹp mà là Thiên Nhiên trong tất cả những hình thể của nó. Một vẻ đẹp khởi đầu cho niềm vui của mục tử khi hân đứng giữa núi đồi; và của những dân làng trong ruộng lúa của họ; và những bộ lạc du mục giữa núi và cánh đồng. Một vẻ đẹp làm nấc thang cho hiền triết lên ngai của chân lý sống động”.

Đoạn tôi nói, trong khi những tiếng đập của tim tôi thổ lộ những lời mà miệng lưỡi tôi không biết: “Thật ra cái đẹp là một nguồn lực khủng khiếp đầy ghê sợ”. Và trên đôi môi nàng thoáng một nụ cười của một bông hoa và trong đôi mắt nàng là những sự vật ẩn khuất của đời sống. Nàng nói: “Người, đứa con của xác thịt, sợ hãi tất cả mọi sự, các người sợ ngay chính các người. Các người sợ trời, nguồn của an toàn. Các người sợ Thiên Nhiên, mà Thiên Nhiên lại là một hải cảng để an nghỉ. Các người sợ Thượng Đế của những thần linh, và qui cho Ngài tính đồ kỵ và độc ác. Thế nhưng Ngài là gì nếu không phải là tình thương và nhân từ?”.

Sau một hồi im lặng, mà trong đó là những cơn mộng dịu dàng, tôi hỏi nàng: “Cái đẹp là gì? Vì thiên hạ định nghĩa nó và

hiếu nó khác nhau khi họ cạnh tranh nhau để tán thán và sùng mộ nó”.

Và nàng đáp: “Đó chính là điều thu hút tâm hồn người. Đó chính là cái người thấy và khiến người thích trao tặng hơn là thụ nhận. Đó chính là điều mà người cảm thấy khi những bàn tay từ đáy lòng người chìa ra để ôm siết nó vào đáy lòng người. Đó chính là cái mà thân xác coi là một thử thách và tâm hồn coi là một ân điển. Đó là một mối ràng buộc giữa hạnh phúc và khổ đau. Đó là tất cả những cái mà người tri giác sự ẩn khuất, biết cái không biết và nghe im lặng. Đó là một nguồn lực bắt đầu ở một nơi vượt qua những thị giác của người...”

Đoạn, nàng con gái của rừng thẳm tiến sát lại tôi và đặt bàn tay thơm tho của nàng lên mi mắt tôi.

Và khi nàng nhấc tay ra, thì kìa, tôi cô đơn một mình trong thung lũng kia.

Tôi trở về, trong khi tâm hồn tôi dịu dàng tụng niệm: “Thật ra cái đẹp là cái mà người thấy và khiến người thích trao tặng hơn là thụ nhận”.

MỘT CUỘC VIẾNG THĂM CỦA TRÍ HUỆ

Trong êm lặng của đêm tối Trí Huệ đến và đứng cạnh giường tôi. Nàng đắm đắm nhìn tôi như một bà mẹ dịu hiền và lau nước mắt cho tôi, và nói: “Ta đã nghe tiếng khóc của tâm hồn người và ta đến để vỗ về nó. Hãy mở rộng lòng người ra và ta sẽ chất đầy nó với ánh sáng. Hỡi ta đi và ta sẽ chỉ cho người con đường của chân lý”.

Và tôi hỏi: “Tôi là ai, thưa Trí Huệ, và sao mà tôi lại đến nơi kinh hoàng này? Những hy vọng to tát này, những sách vở vô số này và những khuôn mẫu kỳ lạ này là những thứ gì? Những ý tưởng lướt qua như đàn bồ câu bay là gì? Và những lời do dự vọng tạo nên và được hoan lạc hát lên, dám hỏi chúng là gì vậy? Những đoán án, buồn và vui, bao trùm tâm hồn tôi và gói trọn trái tim tôi là gì? Và những đôi mắt ngó tôi kia và nhìn vào tâm khảm tôi và lẩn tránh khỏi những muợn phiền của tôi? Và những giọng nói kia khóc thương những ngày tháng của tôi và ca tụng sự bé nhỏ của tôi, chúng là gì vậy?

“Cái tuổi trẻ chơi đùa với những dục vọng và chế giễu những khát vọng của tôi, lãng quên những công việc của hôm qua, thụ hưởng những sự việc nhỏ nhoi của khoảnh khắc, khinh bỉ ngày mai sẽ tới, là gì?”

“Cái thế gian này đưa tôi về đâu không biết, mà lại khinh thị tôi, là gì? Và cái trái đất mở to miệng ra để nuốt những thân

người này và để những việc ác trú ngụ trong lòng nó, là gì? Cái tạo vật thỏa mãn với sự ham mê tài sản này, trong khi bên kia sự kết hợp với nó là hỏa ngục, là gì? Ai tìm kiếm nụ hôn của Đời Sống trong khi Tử Thần đánh đập hấn, và đem đến cứ một giây phút hoan lạc là một năm dài ăn năn, và say ngủ trong khi những cơn mộng kêu gọi hấn? Ai là kẻ trôi chảy với những dòng sông điên đảo ra biển vô minh? Hỡi Trí Huệ, đó là những thứ gì vậy?”

Và nàng trả lời rằng:

“Hỡi con người, người phải nhìn thế này qua đôi mắt của một thần linh. Và người muốn tìm hiểu những bí mật của kiếp sau với sự suy tư của con người. Mà thiệt ra đó là điên đảo tột độ.

“Người hãy đến những miền hoang dã và người sẽ thấy ở đó con ong trên những đóa hoa và thấy con diều hâu vò lấy mồi của nó. Hãy vào nhà lán giềng của người và rồi thấy đứa trẻ che mắt trước ánh lửa và mẹ nó bận làm việc nhà. Người hãy giống như con ong và đừng phí những ngày mùa xuân để quan sát những gì con diều hâu làm. Hãy như đứa trẻ và vui chơi với ánh lửa và đừng quan tâm đến công việc của mẹ. Tất cả những gì người thấy với đôi mắt người đều đã và đang vì người cả.

“Những sách vô số những khuôn mẫu kỳ lạ và những ý tưởng đẹp là bóng của những tâm hồn đã sinh ra trước khi người sinh ra. Những lời mà người kết dệt là mối liên lạc giữa người và các anh em của người. Các đoán án, buồn và vui, là những hạt giống mà dĩ vãng đã gieo rắc trên cánh đồng của tâm linh mà tương lai phải gặt hái. Tuổi trẻ chơi đùa với những dục vọng của người là

kẻ sẽ mở cửa lòng người để ánh sáng tràn vào. Trái đất với cái miệng luôn luôn mở rộng là kẻ giải thoát tâm linh người khỏi sự nô lệ cho thân xác. Cái thế gian cùng đi với người là tâm người; và tâm người là tất cả những gì người nghĩ về thế giới này. Cái tạo vật mà người thấy là ngu tối và nhỏ mọn này là một với tạo vật đã đến từ Thượng Đế để học xót thương qua phiên muộn, và tri thức bằng lỗi của tối tăm”.

Đoạn Trí Huệ đặt tay nàng lên đôi mày bốc lửa của tôi và nói:

“VẬY HÃY TIẾN LÊN VÀ DỪNG LẦN LỬA, VÌ TOÀN THIỆN Ở ĐẰNG TRƯỚC NGƯỜI. TIẾN LÊN, VÀ DỪNG SỢ GAI GÓC TRÊN ĐƯỜNG, VÌ CHÚNG KHÔNG COI GÌ LÀ HỢP PHÁP NGOÀI DÒNG MÁU KHÔ.”

CHUYỆN CỦA MỘT NGƯỜI BẠN

I

Tôi biết anh là một thanh niên lạc lõng trên lộ Đời, bị chi phối bởi những việc của tuổi trẻ, mắc mỗi Tử Thần trong khi theo đuổi những dự vọng của mình. Tôi biết anh là một nụ hoa dịu dàng bị những ngọn gió huyền tưởng đem đến biển tham dự không đáy.

Tôi biết anh như một thằng bé tàn ác trong ngôi làng mà những ngón tay nó đã xé tan những tổ chim và giết những con chim non. Kẻ đã xéo nát những bông hoa dưới chân và hủy hoại vẻ đẹp của chúng. Tôi biết anh ở trường, là một thiếu niên, khinh bỉ học hành và là một kẻ thù của thanh bình. Tôi biết anh ở thành phố như là một thanh niên bán rẻ danh dự của cha mình ở chốn chợ chiều của thua lỗ, phí phạm tài sản của mình ở những nơi ô nhục và chịu khuất phục tâm trí trước ma rệu.

Đồng thời, tôi thương anh. Phải, tôi thương anh với một tình thương xen lẫn đau khổ với trắc ẩn. Tôi thương anh vì những lỗi lầm của anh không phải là các kết quả của một tâm hồn nhỏ mọn, nhưng đúng hơn là hành động của một tâm hồn yếu đuối và tuyệt vọng.

Hỡi các người, tâm hồn tránh con đường trí huệ một cách miễn cưỡng, nhưng trở lại đây một cách sẵn lòng. Và trong tuổi

trẻ có một cơn lốc thổi tung cát bụi cuốn chúng đi bay đầy mắt để khép và che mờ mắt.

Tôi thương chàng trẻ và cảm thấy phần khích cho anh, vì tôi đã thấy con bồ câu của lương tâm anh tranh đấu với con kên kên của những tính xấu anh, và con bồ câu bị khắc phục vì sức mạnh của đối thủ chứ không phải vì nó hèn nhát. Lương tri là một quan tòa, công bình nhưng yếu, và sự yếu đuối ngăn trở nó thực thi phán quyết của mình.

Tôi đã nói rằng tôi thương anh. Nhưng tình thương đến dưới rất nhiều hình thức. Đôi khi nó là trí huệ, khi khác là công lý, nhưng thường thì là hy vọng. Tình thương của tôi đối với anh là hy vọng của tôi rằng ánh sáng mạnh mẽ của mặt trời nó sẽ thắng lướt bóng tối của những đau khổ phù du. Nhưng tôi không hiểu bao giờ và ở đâu một vật ô uế sẽ trở nên một vật thanh khiết, và tàn bạo trở thành từ tâm, và vô minh trở thành trí huệ. Con người chỉ hiểu tâm linh đã thoát khỏi vật chất như thế nào sau khi nó đã thoát ra. Hắn cũng chẳng hiểu một bông hoa cười như thế nào ngoại trừ sau khi buổi sáng đã tới.

II

Ngày đêm tiếp nhau, và tôi đau đớn và sầu não nhớ lại tên chàng trẻ ấy và tôi thốt gọi tên anh với một tiếng thở dài rạn nứt con tim. Rồi hôm qua một lá thư từ anh đến, nói:

“Hãy đến với tôi, bạn hỡi, vì tôi muốn dẫn anh đến một chàng trẻ. Lòng anh sẽ hân hoan khi gặp người này và tâm hồn anh sẽ tươi tắn được quen biết hẳn”.

Tôi nói: “Than ôi! Phải chăng anh ta muốn thêm vào tình bạn ủ ê của anh tình bạn của một người giống anh? Chứ không phải chính nơi anh đã là một thí dụ để vạch ra những lời lẽ của sai lầm? Phải chăng bây giờ anh định viết trên lề thí dụ ấy những lời lẽ của các bạn bè anh để không một chữ nào trong cuốn sách của vật chất có thể lọt qua tôi?”

Tôi lại đã nói: “Tôi sẽ đến, và không chừng tâm hồn nhờ trí huệ lại tìm được cho tôi một cây sung giữa đám gai góc, và trái tim nhờ tình thương lại rút được ánh sáng từ bóng tối”.

Và khi đêm xuống tôi lên đường đến nơi ấy và thấy chàng trẻ một mình trong căn phòng đang nghiền ngẫm một cuốn thơ. Tôi chào anh và thắc mắc về cuốn sách trong tay anh và nói:

“Sao, người bạn mới đâu?”

“Tôi là hẩn, thưa bạn, tôi là hẩn”, anh đáp. Anh ngồi với một nỗi tịch nhiên mà tôi chưa hề biết nơi anh; rồi anh nhìn tôi. Trong đôi mắt anh có một ánh sáng lạ lùng đâm thủng lồng ngực tôi. Đôi mắt mà trong ấy đã bao nhiêu lâu tôi chỉ thấy khắc nghiệt và tàn bạo giờ đây rực một ánh sáng chất đầy tim ta với tình thương. Bằng một giọng mà dường như đến từ một người khác hơn là từ anh, anh nói: “Thật ra, người mà anh biết hồi ấu thơ và là bạn chơi của anh và người mà anh bầu bạn thời trẻ đã chết, và từ cái chết của hẩn tôi đã ra đời. Tôi là hẩn, người bạn mới của anh. Vậy, hãy cầm lấy tay tôi”.

Tôi cầm tay anh và cảm thấy trong sự xúc chạm ấy một tâm hồn dịu dàng trôi chảy với dòng máu; vâng, đôi tay cục cằn và tàn bạo ấy đã trở nên mềm dịu. Những ngón tay mà hôm qua là

những móng vuốt của hổ báo hôm nay vuốt ve trái tim một cách nhẹ nhàng.

Lần nữa tôi nói (ước gì tôi nhớ lại được cái lạ lùng của những lời lẽ tôi nói): “Anh là ai, chuyện gì đã xảy ra cho anh, làm sao mà anh đã trở nên như vậy? Phải chăng Thánh Thần đã chọn anh làm một thánh điện và thánh hóa anh, hay anh đang chơi trò ngông cuồng của một thi sĩ trước tôi?”

Anh đáp: “À, thưa bạn, đúng thật Thánh Thần đã giáng nhập tôi và thánh hóa tôi. Một tình thương vĩ đại đã biến trái tim tôi thành một bàn thờ thanh khiết. Đó là đàn bà; đàn bà, mà mới hôm qua tôi coi là đồ chơi của đàn ông, đã giải thoát tôi khỏi u tối của hỏa ngục và khai mở trước tôi những cánh cửa thiên đàng và tôi đã bước vào. Người đàn bà chân chính đã đưa tôi đến Vương Quốc tình yêu nàng và rửa tội cho tôi. Nàng có người em gái mà trong cơn điên dại tôi đã khinh miệt, đã đưa tôi lên ngai vàng của vinh quang. Nàng có người bạn mà trong cơn mù quáng tôi đã bóc lột, đã rửa sạch tôi bằng tình yêu của nàng. Nàng thứ đàn bà mà tôi đã bắt làm nô lệ, đã giải thoát tôi bằng vẻ đẹp của nàng. Nàng người đã ném người đàn ông đầu tiên khỏi Lạc Viên bằng sức mạnh lòng tham dục của mình và sự nhu nhược của người kia đã đưa tôi trở về Địa Đàng bằng lòng trắc ẩn của nàng và sự phục tùng của tôi”.

Tôi nhìn anh lúc ấy và thấy nước mắt long lanh trên khóe mắt và nụ cười nở trên đôi môi và ánh sáng của tình yêu là chiếc vương miện trên đầu anh. Tôi tiến sát lại anh và hôn lên vầng trán anh để ban phước cũng như vị tu sĩ hôn lên mặt bàn thờ.

Tôi già biệt anh, trong khi lẩm nhẩm lặp lại lời anh: “Nàng, người đã ném người đàn ông đầu tiên khỏi Lạc Viên bằng sức mạnh lòng tham dục của nàng và sự yếu đuối của người ấy đã đưa tôi trở lại Địa Đàng bằng lòng trắc ẩn của nàng và sự phục thù của tôi”.

ẢO TƯỢNG VÀ CHÂN LÝ

Đời sống cuốn ta đi đây đó và số kiếp đưa ta từ chỗ này đến chỗ khác. Ta chẳng thấy gì ngoài những chướng ngại trên lối đi của mình; ta cũng chẳng nghe thấy gì ngoài một giọng nói làm ta sợ hãi.

Cái đẹp xuất hiện trước ta chễm chệ trên ngai vàng vinh quang và ta tiến lại gần. Và nhân danh lòng khao khát ta đã làm nhơ viên áo và tước khỏi nàng vương miện của thanh khiết.

Tình yêu đi qua ta khoác một chiếc áo dịu dàng, và ta sợ hãi và ẩn mình trong những hang tăm tối, hay đi theo nàng và nhân danh nàng làm những điều tà mị.

Người trí đi giữa ta mang chiếc gông nặng của họ; nhưng nó dịu dàng hơn hơi thở của một cánh hoa và mềm mại hơn những cơn gió xứ Lebanon.

Trí Huệ đứng trên góc đường và kêu gọi ta trên đám đông, nhưng ta coi nàng là một vật vô giá trị và khinh bỉ những người đi theo nàng.

Trí Huệ mời gọi ta đến bàn của nàng để ta có thể thưởng thức đồ ăn thức uống của nàng; và ta đến đó và ních đầy bụng, và bàn ăn trở nên một cơ hội để trở thành nhỏ mọn và một nơi để hạ mình.

Thiên nhiên đưa cánh tay thân thiết ra mời ta vui chơi trong vẻ đẹp của nàng; nhưng ta sợ sự im lặng của nàng và lẫn trốn

trong thành phố và vấp ngã lên nhau như một bầy cừu trước con sói rình rập.

Chân lý đến thăm chúng ta bằng nụ cười của một đứa trẻ và nụ hôn của một tình nhân, và chúng ta đóng cánh cửa dịu dàng không cho nàng vào, bỏ rơi nàng như một kẻ nhơ nhuốc.

Trái tim người cầu ta cứu giúp, và tâm linh kêu gọi ta, nhưng ta đứng lặng như kẻ hóa đá, không nghe mà cũng không hiểu.

Và khi người ta nghe tiếng khóc của con tim họ và tiếng kêu gọi của tâm hồn họ, ta bảo rằng một kẻ như vậy bị bệnh điên ám, và ta gạt họ khỏi mình.

Những đêm tối đi qua như vậy và ta không quan tâm đến chúng. Ngày đến với ta và ta sợ ngày và đêm.

Ta gần thế gian, nhưng những thần linh là dòng giống của ta. Ta bỏ lơ ổ bánh của đời sống, và cơn đói ăn mòn sức mạnh ta.

Đời sống đối với ta ngọt ngào biết bao, và ta mới cách xa đời sống biết ngần nào!

ÔI NGƯỜI BẠN ĐÁNG THƯƠNG

Ôi bạn kẻ đã sinh ra trên giường phiền não được nuôi dưỡng trong lòng bất hạnh và lớn lên trong căn nhà đè nén, bạn kẻ ăn vụn bánh với một tiếng thở dài và uống nước đục với nước mắt chan hòa.

Ôi người lính bị luật pháp tàn bạo của loài người kết án phải bỏ rơi bạn lứa con cái và họ hàng để xông pha ngoài cánh đồng của thần chết vì lòng tham dưới danh nghĩa bốn phận.

Và bạn, hỡi thi nhân, kẻ ở lại xứ sở mình, xa lạ giữa những kẻ biết mình, thỏa mãn với những mẫu giấy và mực.

Ôi người tù nhân, bị ném vào tầm tối vì một lỗi lầm nhỏ bị xé to bởi những kẻ dĩ ác báo ác; bị lưu đày bởi những kẻ tìm cách làm thiện bằng con đường bại hoại.

Và bạn, người đàn bà bất hạnh, mà Thượng Đế đã ban cho vẻ đẹp; mà tất cả những cặp mắt của các thanh niên thời đại đổ dồn vào, họ theo đuổi bạn, quyến rũ bạn và chinh phục sự bần phạp của bạn bằng vàng. Bạn đã chùn trước họ và bị bỏ rơi như con mồi run rẩy bị khốn nạn và nhục nhã cầm giữ.

Bạn, người yếu đuối đáng thương ời, là những vật hy sinh của luật pháp loài người. Bạn tuyệt vọng, và nỗi tuyệt vọng của bạn là kết quả sự bất công của kẻ mạnh, sự lừa bịp của kẻ lãnh đạo, sự đè nén của kẻ giàu có, và sự vị kỷ của kẻ tham lam.

Xin đừng tuyệt vọng. Vì bên trên tất cả những điều ác của thế gian, bên trên vật chất, mây trời và không khí, bên trên tất cả là một Quyền Năng chính là công lý và từ bi và tình thương và trắc ẩn.

Các bạn cũng như những bông hoa mọc trong bóng râm. Những ngọn gió dịu dàng sẽ đi qua và đem những nhu yếu của các bạn đến ánh mặt trời, và các bạn sẽ sống ở đó một cuộc đời vui thú.

Các bạn cũng giống như những cây trần truồng cúi rạp dưới tuyết giá nặng nề của mùa đông. Nhưng chớ mấy chốc mùa xuân sẽ đến để mặc cho bạn lớp áo lá xanh tươi.

Chân lý sẽ xé bỏ màn lệ che giấu nụ cười của bạn. Và tôi sẽ chào mừng bạn, hỡi các anh em, và hạ thấp những kẻ đè nén các bạn.

LỜI THAN VAN CỦA CÁNH ĐỒNG

Vào bình minh, trước khi vàng dương hiện khỏi chân trời, tôi ngồi giữa cánh đồng trò chuyện với Thiên Nhiên. Vào cái giờ đầy thanh tịnh và vẻ đẹp đó tôi nằm trên thảm cỏ, lúc ấy người ta vẫn say ngủ, bị quấy rầy hết bởi mộng mị lại bởi thức tỉnh. Tôi nằm đó tìm hiểu từ tất cả những gì tôi nhìn thấy chân lý của Cái Đẹp và cái đẹp của Chân Lý.

Và khi sự suy tưởng làm tôi thoát xác, và trí tưởng tượng nhấc lớp vỏ vật chất khỏi cái ngã nội tại của tôi, tôi cảm thấy tâm hồn tôi lớn ra, và đưa tôi gần đến Thiên Nhiên và khai thị cho tôi những sự vật bí ẩn và dạy cho tôi ngôn ngữ của những kỳ diệu của nàng.

Tôi biến thành như vậy khi cơn gió thổi qua những cành cây, than van rên rỉ như một đứa trẻ mồ côi. Tôi cố tìm hiểu và nói: “Hỡi cơn gió dịu dàng, sao người lại thở than?” Và gió trả lời: “Bởi vì tôi đang đi đến thành phố xa khỏi cái ấm áp của mặt trời. Đến thành phố, nơi những mầm mống của ốm đau và bệnh tật sẽ bám vào viên áo sạch sẽ của tôi, và những hơi thở độc của xác thịt thở vào tôi. Chính vì thế mà người thấy tôi ủ ê”.

Rồi tôi nhìn về những bông hoa và thấy những giọt sương rơi từ mắt chúng như những giọt lệ. Tôi nói:

“Hỡi những bông hoa xinh đẹp, sao các người lại khóc như vậy?” Và một bông hoa ngẩng đầu lên đáp rằng:

“Chúng tôi khóc bởi vì người ta sẽ đến và cắt đầu chúng tôi, đem chúng tôi về thành phố và bán chúng tôi, những kẻ tự do, làm nô lệ. Và khi chiều xuống và chúng tôi khô héo họ sẽ ném chúng tôi vào đồng rác. Làm thế nào mà chúng tôi không khóc vì con người trong cơn tàn bạo của họ sẽ chia cách chúng tôi khỏi cánh đồng quê nhà của chúng tôi?”

Sau một lát tôi nghe dòng suối thở than như một bà mẹ có tang than tiếc những người đã mất, và tôi hỏi: “Hỡi dòng suối dịu dàng, sao người thở than?” Và nó trả lời: “Vì tôi bị xua về thành phố, nơi người ta khinh bỉ tôi và đổ tôi lấy nước nho và bắt tôi chở những cặn bã của chúng. Làm sao tôi không thở than cho được khi chả mấy chốc sự chất phác của tôi sẽ trở thành tội lỗi và sự thanh khiết của tôi trở thành nhớp cặn?”

Và tôi nghe chim chóc tụng một khúc ca tang tóc nghe như một khúc truy điệu và tôi nói: “Hỡi những con chim dễ thương, tại sao các em than khóc?” Nghe thế một con chim nhỏ trong bọn đến gần tôi và nói: “Ngày mai một người sẽ đến mang trên tay y một khí cụ đáng sợ để tiêu diệt chúng tôi; như lưỡi hái cắt cây lúa đi. Chúng tôi phải vĩnh biệt nhau, vì chúng tôi không hiểu kẻ nào trong bọn sẽ tránh được sự tận diệt. Làm sao chúng tôi đừng khóc than khi thân chết theo sát chúng tôi bất cứ nơi nào chúng tôi đi”.

Mặt trời vươn lên từ sau một ngọn núi bọc vàng quanh những ngọn cây, trong khi tôi tự hỏi tại sao loài người lại phá hủy những gì Thiên Nhiên đã dựng lên.

CUNG ĐIỆN VÀ TÚP LỀU

I

Đêm đang buông xuống và những đèn đóm trong dinh thự của người giàu chiếu rực rỡ. Những gia nhân, mặc quần áo nhung, với những chiếc khuy lóng lánh trên ngực, đứng đợi quan khách. Nhạc trời và những công khanh và mệnh phụ từ khắp mọi nơi đến lâu đài này, đi bằng xa giá kéo bởi những ngựa quý. Họ vào đó, kéo lê theo họ những bộ y phục hoa lệ, lôi theo những đuôi áo lộng lẫy và huy hoàng.

Rồi những đàn ông đứng dậy và đưa các bà ra khiêu vũ. Và sảnh đường đó biến thành một khu vườn mà những cơn gió của những điệu nhạc thánh thót thổi qua, và những bông hoa trong vườn cúi đầu khép nép và kinh ngạc.

Chả mấy chốc nửa đêm đến và người ta bày bàn với những trái cây tuyệt hảo và những thức ăn ngon lành nhất. Ly tách được chuyển từ người này sang người kia và rượu chơi đùa với cảm giác của những người có đó cho đến khi tới lượt chính họ chơi đùa. Và khi buổi sáng sắp đến họ giải tán, vì họ đã mệt mỏi vì vui đùa, choáng váng vì rượu và rã rượi vì khiêu vũ và nô đùa. Và ai nấy mò về giường.

II

Khi mặt trời chìm thấp xuống bên kia chân trời, một người ăn mặc quần áo kiểu lao công đứng trước cửa một căn nhà tồi tàn và gõ cửa. Cửa mở cho ông và ông bước vào; chào những người trong nhà với một khuôn mặt vui tươi, và ngồi xuống giữa đám con cái ông cạnh ngọn lửa.

Sau một lát vợ ông dọn cơm và họ ngồi quanh một chiếc bàn gỗ và ăn. Và sau khi ăn xong họ đứng dậy và ngồi cạnh ngọn đèn đang phóng những mũi tia sáng vàng vọt yếu đuối của nó vào lòng bóng tối. Khi canh một trôi qua họ nằm xuống im lặng dỗ giấc ngủ.

Khi bình minh sắp đến người nghèo kia thức dậy và cùng ăn một ít bánh và sữa với vợ và các con ông. Đoạn ông hôn họ và ra đi với một chiếc mai nặng trên vai ra ngoài đồng, để tưới nó với mồ hôi của ông và biến nó thành màu mỡ để có thể nuôi dưỡng những kẻ quyền thế mà chiều qua vừa đủ đởn.

Mặt trời lên khỏi ngọn núi và cái nóng thật nặng nề trên đầu kẻ cần cù kia, trong khi những kẻ nhiều tài sản vẫn say ngủ trong dinh thự họ.

Đó là gánh nặng của con người: một bi kịch diễn trên sân khấu thời gian, số khán giả vỗ tay hoan hô thì rất nhiều; còn những người lãnh hội được thì rất ít.

HAI ĐỨA TRẺ

Một Hoàng đế đứng trên bao lơn cung điện, chào mừng đám quần dân tụ tập trong vườn cung điện và phán truyền: “Ta đem lại cho các người tin vui và chúc mừng xứ sở của chúng ta vì Hoàng hậu đã sinh một Hoàng nam để trường tồn danh dự và vinh quang của dòng dõi ta. Hoàng nam sẽ là một niềm hân hoan và hạnh phúc của các người và kẻ thừa kế di sản các tổ tiên vĩ đại của ta. Vậy hãy hoan hỉ và hát những bài ca ngợi, vì giờ đây tương lai của các người thuộc về kẻ hậu duệ này của gia đình chúng ta.”

Và đám quần dân cất tiếng reo hò vang trời với những tiếng la vui mừng cho kẻ được nuôi nấng trong nôi của sung mãn và trưởng dưỡng trên ngai của kẻ quyền lực; để trở thành kẻ trị vì tối cao trên đầu cổ những nô lệ và bóc lột họ với sức mạnh mình. Để tha hồ trói buộc thân xác và hủy hoại linh hồn họ. Đám quần dân đang hoan hỉ và ca hát và càn chén hân hoan cho một điều như vậy đây.

Và cái lúc dân trong thành phố đó ca ngợi quyền lực và tự hạ nhục trước kẻ áp chế và làm các thiên thần khóc cho sự nhỏ nhoi của họ, một người đàn bà nằm phủ phục trên một chiếc giường đau khổ trong một căn nhà cũ kỹ hoang phế. Nàng ôm ghì trong lòng nóng bỏng một đứa trẻ quần tã rách tả tơi. Nàng là một cô gái mà ngày tháng đã bắt phải bần khổ và là người bị

thiên hạ bỏ rơi. Một người vợ mà chồng đã bị sự tàn bạo của ông Hoàng tiêu diệt. Một người đàn bà mà chỉ riêng nàng các thần linh của đêm ấy đã gửi một người bạn nhỏ đến để xiềng xích đôi tay của nàng để khỏi phải tìm kiếm tài sản bằng sự lao động của chúng.

Khi tiếng ồn ào của đám đông ngoài phố đã im, người đàn bà khốn nạn đặt đứa trẻ lên đùi và nhìn vào đôi mắt long lanh của nó, và nàng khóc nức nở như thể nàng muốn rửa tội đứa trẻ bằng nước mắt của mình. Đoạn bằng một giọng như thể đâm thủng được cả đá nàng nói: “Sao mà lại ra đời hỡi xác thịt của xác thịt ta, từ thế giới của những linh hồn? Phải chăng vì cái ý muốn chia sẻ với ta cái chua chát của kiếp sống? Hay là để bồi đắp sự yếu đuối của ta? Tại sao mà đã bỏ những thiên thần và bầu trời vô biên vì kiếp sống này, hẹp hòi và đầy thống khổ và ti tiện? Ta chẳng có gì ngoài nước mắt, hỡi con độc nhất của ta. Nước mắt có nuôi dưỡng được con thay cho sữa? Và đôi tay trơ trụi của ta có bao bọc được con thay cho những y phục? Những súc vật nhỏ nhoi nhất ăn những cọng cỏ ngọt ngào và đêm đến ẩn náu an toàn. Những con chim bé bỏng nhất nhất những hạt và sung sướng an giấc trên cành. Nhưng cho mà, con ơi, chả có gì ngoài tiếng thở dài và sự yếu đuối của mẹ”.

Nói vậy rồi, nàng ôm ghì đứa trẻ sát vào lồng ngực, như thể nàng muốn biến hai thân thể thành một, và ngước mắt lên trời và kêu lên: “Lạy trời, xin thương xót chúng con!”

Và khi những đám mây tan, để lộ mặt trăng, những tia sáng dịu dàng xuyên qua cửa sổ của căn nhà nghèo nàn kia và rải trên

hai thân thể lạnh lẽo.

DƯỚI MẶT TRỜI

“Ta đã thấy tất cả những công việc được làm dưới mặt trời; và xem kìa, tất cả chỉ là hư phù và phiền não của tâm linh”.

ECCLESIASTES i, 14

Hồi linh hồn của Solomon bỗng bênh trên những khoảng không mênh mông trong cõi của linh hồn, hồi người kẻ đã cởi bỏ các lớp áo của vật chất, mà giờ đây chúng tôi đang mặc, người đã để lại đằng sau những lời lẽ sinh ra từ sự yếu đuối và tuyệt vọng mà đã tạo ra trong ngục tù của thân xác sự yếu đuối và tuyệt vọng.

Bây giờ người đã biết rằng trong đời sống này có một ý nghĩa mà sự chết không che giấu. Phải chăng có lẽ cái tri thức ấy, mà người ta chỉ biết được khi linh hồn đã thoát khỏi những hệ lụy thể tục của nó, bị che giấu khỏi loài người?

Giờ đây người đã biết rằng đời sống không phải như là một phiền não của tâm linh, cũng không phải rằng tất cả những gì dưới mặt trời đều là hư phù; nhưng đúng hơn là vạn vật đã và đang luôn luôn tiến bước về chân lý. Thế nhưng chúng tôi đã bám víu vào lời của người và suy tư sâu thẳm về chúng và vẫn chưa thôi ước lượng cho chúng một minh triết chiếu diệu. Nhưng chúng là một bóng tối làm lạc tâm trí và che mờ hi vọng, và người biết rõ điều ấy.

Giờ đây người biết rằng vô minh và sự ác và tàn bạo cũng có những nguyên do tốt. Và chúng ta không thấy cái đẹp ngoại trừ trong những biểu tượng của minh triết và những thành quả của đức hạnh và những kết quả của công chính.

Người thừa biết rằng bần hàn và đau khổ thanh tịnh trái tim con người, và tâm trí hạn hẹp của chúng ta không thấy được một điều tự do nào trong kiếp sống ngoại trừ hạnh phúc và an nhàn.

Người thừa biết rằng tâm linh đang đi về phía ánh sáng đối mặt các chướng ngại của đời sống, thế nhưng chúng tôi vẫn tụng đọc lời của người nói rằng con người chẳng là gì ngoài một món đồ chơi trong tay của một Nguồn Lực vô hình.

Người đã ăn năn vì đã phán tâm linh ra để làm yếu kém tình yêu trong kiếp sống này và hủy

diệt nhiệt tình đối với đời sống tương lai. Thế nhưng chúng tôi vẫn tiếp tục quý báu lời của người.

Hỡi linh hồn của Solomon, cư ngụ trong khu vực của những kẻ bất tử, gọi hứng cho những kẻ yêu trí huệ để họ khởi đi theo con đường của tuyệt vọng và bất tín; có lẽ đó sẽ là một cách chuộc một tội lỗi không cố ý.

MỘT PHÓNG QUAN VÀO TƯƠNG LAI

Từ bên kia bức tường của Hiện Tại tôi nghe những lời ngợi ca của nhân loại.

Tôi nghe những giọng chuông chấn động cả không gian, công bố khởi đầu buổi cầu nguyện trong thánh điện của Cái Đẹp. Những chiếc chuông tạo thành bởi sức mạnh từ kim khí của cảm giác và vươn lên trên đèn thờ linh thiêng kia - trái tim người.

Từ bên kia Tương Lai tôi thấy thiên hạ phủ phục trên lòng ngực của Thiên Nhiên, quay về phía mặt trời đang lên, đợi chờ ánh sáng ban mai - ban mai của Chân Lý.

Tôi nhìn thành phố tàn tạ dưới thấp, chẳng còn lại gì về nó ngoại trừ những phế tích biểu lộ sự chạy trốn của Bóng Tối trước Ánh Sáng.

Tôi thấy những người già ngồi dưới rặng bạch dương và liễu, quanh họ là những thiếu niên đang lắng nghe những câu chuyện của họ về những thời đại.

Tôi thấy những người trẻ đang chơi đàn và thổi sáo; và những cô gái tóc buông lơi đang nhảy múa quanh họ dưới những cành hoa nhài.

Tôi cũng thấy cả những người trung niên đang gặt hái mùa màng, và những người đàn bà đang mang hoa lợi đi với những khúc ca vui vẻ hân hoan.

Và tôi cũng thấy một người đàn bà trút bỏ bộ y phục bất lịch sự của nàng để đội lên một vương miện bằng hoa huệ và một vòng đai bằng lá cây xanh từ cội cây.

Tôi thấy một sự chung sống giữa con người và tất cả tạo vật;
Và những đàn chim và bướm đến gần hân một cách an toàn,
Và những con linh dương lữ lượt đến bên hồ nước, đầy tin tưởng.

Tôi nhìn, và chẳng thấy sự bần hàn, mà cũng chẳng thấy gì hơn những gì đã đầy đủ. Đúng hơn là tôi đã gặp tình huynh đệ và bình đẳng.

Tôi chẳng thấy hơi một y sĩ, vì mỗi ngày mai là một thầy lang của chính nó bởi cái luật của tri thức và kinh nghiệm.

Tôi cũng chẳng thấy hơi một giáo sĩ, vì lương tri đã phải trở thành Giáo Sĩ Tối Cao.

Tôi chẳng thấy hơi một luật gia, vì Thiên Nhiên hiện lên giữa họ như một pháp đình ghi lại những pháp ước về tình hòa hảo và hữu nghị.

Tôi thấy rằng Con Người biết chốn của mình là nền móng của sáng tạo, được nhắc lên trên sự nhỏ mọn và nâng lên trên những sự vật bé bỏng; xé được tấm màn lừa đảo khỏi đôi mắt của Linh Hồn để nó có thể đọc được những gì mà mây đã viết lên nền trời, và những gì mà gió đã viết trên mặt nước; và biết cách thở của loài hoa và ý nghĩa những bài hát của loài họa mi.

Từ bên kia bức tường của Hiện Tại, trên sân khấu của những
ngày sắp tới

Tôi thấy Cái Đẹp là chú rể và Linh Hồn là cô dâu.

Và toàn thể Đời Sống, là Đêm Quyền Uy*.

NỮ HOÀNG HUYỄN TƯỢNG

Tôi đến nơi phế tích Palmyra và, mệt mỏi vì cuộc hành trình, tôi buông mình xuống thăm cỏ mọc giữa những cột trụ đổ nát bởi thời gian và ngang bằng với mặt đất. Và khi đêm xuống với các tạo vật tản mát cùng quy tụ dưới màn im lặng, tôi cảm thấy ý thức được trong không khí quanh tôi một cái gì trôi chảy, thơm ngát như trầm hương và nồng nàn như rượu. Tôi uống nó và cảm thấy những cánh tay vô hình chơi đùa với những cảm quan của tôi, và mí mắt tôi trở nên nặng nề và linh hồn tôi thoát khỏi những xiềng xích của nó. Đoạn mặt đất khai mở và bầu trời run run và tôi nhẩy tới trước, bị thúc đẩy tới đằng ấy bởi một nguồn lực siêu nhiên. Và tôi thấy mình ở giữa một khu vườn mà không một người nào từng tưởng tượng ra được. Quanh tôi là một bày trịnh nữ chẳng hề mang thứ y phục nào ngoại trừ y phục của vẻ đẹp. Họ đi quanh tôi, và khi họ đi, như thể là chân họ chẳng chạm đất. Họ hát những khúc điệu kết dệt từ những giấc mộng yêu đương và đàn những chiếc thất huyền nga và có dây vàng.

Và tôi đến một khoảng rừng thưa và thấy ở giữa một chiếc ngai khảm bằng những đá quý. Nó ở trên một đồng cỏ mà từ ấy tuôn tràn ánh sáng và những con tiêm thủy điệu mang màu sắc của cầu vồng. Những nàng trịnh nữ đứng ở bên phải và bên trái. Họ cất giọng và nhìn về một nơi mà từ ấy phát ra mùi hương của mộc dược và nhũ hương. Và xem kìa, một Nữ Hoàng xuất hiện

đến từ giữa những cành hoa, bước chậm chạp về chiếc ngai và ngồi trên ấy. Rồi một đàn bồ câu, trắng như tuyết, hạ cánh, và chúng tụ tập chung quanh chân nàng thành hình lưỡi liềm.

Các trinh nữ hát những vần thơ tán thán Nữ Hoàng của họ, và hương trầm bốc lên thành những cột để vinh danh nàng. Trong khi tôi đứng và nhìn những gì mà chưa bao giờ mắt một người nào khác từng thấy và nghe những gì mà tai người chưa từng nghe.

Đoạn, Nữ Hoàng dùng tay ra hiệu, và tất cả các hoạt động đều đình chỉ. Bằng một giọng khiến linh hồn tôi run rẩy như những dây lư cầm dưới ngón tay tư mã, và làm xúc động tất cả mọi vật nơi chốn huyền hoặc này như thể sự vật là tai và tim, nàng nói:

“Ta đã gọi các người đến đây, hỡi loài người, vì ta là Nữ Hoàng của các cõi miền huyền hoặc. Ta đã cho các người được nghỉ ngơi để đứng trước ta, vì ta là Nữ Hoàng trị vì những khu rừng của mộng mị. Vậy, hãy lắng nghe những mệnh lệnh của ta và công bố chúng ra giữa loài người. Hãy nói rằng thành phố huyền hoặc là một tiệc vu qui, và cổng nó được gác bởi một người to lớn dũng cảm, và không một ai được phép vào trừ phi kẻ ấy mặc y phục cưới. Hãy nói rằng nó là một thiên đàng mà người trông nom nó là Thần Tình Ái, và không một ai được để mắt vào ấy ngoại trừ kẻ có mang dấu hiệu Tình Yêu trên vầng trán. Nó là một cánh đồng của tưởng tượng mà những dòng sông như là rượu ngon; những con chim chẻ không gian như những thiên thần; những bông hoa có hương thơm phi phạm;

mặt đất của nó không ai giẫm bước ngoài trừ đứa con của mộng mị.

“Hãy nói với thiên hạ và nói rằng ta ban cho họ một chén tràn đầy niềm vui, nhưng họ trong cơn điên dại đã đổ nó ra ngoài và thần bóng tối đã đến và rót đầy nó bằng một thứ nước của sâu nảo. Và thiên hạ đã uống trọn và say vì nó. Các người hãy nói rằng không ai đàn được trên chiếc đàn của Đời Sống ngoài trừ kẻ mà các đầu ngón tay đã chạm vào dây đai của ta và đôi mắt đã nhìn lên chiếc ngai của ta.

“Isaiah thổ lộ những vần thánh thi như một sợi dây chuyền bằng ngọc trai xâu trên những chuỗi của tình yêu ta. John kể lại khái tượng của người bằng lưỡi ta. Và Dante chỉ nhờ ta hướng đạo mới giẫm bước được trên đồng cỏ của những linh hồn. Ta là một biểu tượng bao trùm thực tại; và một chân lý khai mở nhất tính của tâm linh; một nhân chứng khả quyết công nghiệp của các thần linh. Hãy nói: Thật ra, tư tưởng có một chốn an nghỉ bên trên thế giới của những sự vật hữu hình, bầu trời ở đó không bị che mờ bởi những đám mây hoan lạc. Và những khái tượng đã hình thành trên bầu trời của các thần linh và phản chiếu trong tấm gương của linh hồn để nó có thể hy vọng vào tất cả những gì sẽ hiện hữu sau khi nó thoát khỏi thế giới vật chất”.

Đoạn Nữ Hoàng Huyền Tưởng kéo tôi về phía nàng với một cái nhìn mê đắm và hôn đôi môi nóng bỏng của tôi, rồi nói: “Hãy nói rằng kẻ không sống những ngày của đời mình trong cõi miền của mộng mị là kẻ nô lệ của những chuỗi ngày ấy”.

Thế rồi giọng của các trinh nữ trỗi lên và khói của hương trầm cuộn lại và xoắn lên không và khái tượng tan biến. Một lần nữa mặt đất khai mở và bầu trời run run và tôi lại thấy mình trở lại giữa những hoang phế.

Bình minh hé cười, và trên lưỡi tôi và giữa đôi môi là những lời này: “Kẻ không sống những ngày của đời mình trong cõi miền của mộng mị là kẻ nô lệ của những chuỗi ngày ấy”.

NGƯỜI KHIỂN TRÁCH TÔI

Hỡi người khiển trách tôi, hãy để tôi trong nỗi cô đơn.
Bởi cái tình yêu trói buộc tâm linh người,
Tôi khẩn cầu người,
Với vẻ đẹp của người yêu dấu;
Bởi một tình yêu đã biến trái tim người thành một
Với sự dịu dàng của một bà mẹ,
Và ôm người sát vào tình thương của một đứa trẻ,
Tôi xin người, để yên tôi;
Hãy bỏ mặc tôi và những cơn mộng mị.
Tôi sẽ đợi ngày mai
Và nó sẽ phê phán tôi theo ý nó.
Người cho tôi những khuyên răn và khuyến cáo,
Nhưng khuyên răn chỉ là một bóng ma
Dẫn dắt tâm linh vào nơi chốn hỗn độn
Và đưa nó đến nơi mà đời sống lạnh lẽo như đất.
Tôi có một trái tim nhỏ bé;
Tôi muốn giải thoát nó khỏi bóng tối của lồng ngực
Để cầm nó trên bàn tay.
Tìm kiếm những sâu thẳm và hỏi những bí mật của nó.

Đừng phóng những mũi. lao của người vào nó, hỡi người
khiến trách tôi,

E người làm nó sợ, và lẩn trốn

Trong chiếc cũi là lồng ngực

Trước khi nó tuôn ra dòng máu bí mật,

Và sẽ làm những gì các thần linh muốn

Khi họ đào luyện nó bằng tình yêu và vẻ đẹp.

Mặt trời đã lên

Và chim họa mi hát giọng run run

Và linh hồn của hoa sim dâng cao.

Tôi muốn thoát khỏi lớp màn của thụy miên

Để lang thang với những con cừu trắng.

Đừng làm tôi sợ, hỡi người khiến trách tôi,

Với con sư tử của rừng thẳm

Và những rắn độc của thung lũng,

Vì linh hồn tôi không biết sợ

Cũng không ý thức được điều ác trước khi nó đến

Hãy để yên tôi, hỡi người khiến trách tôi,

Đừng khuyến khích tôi,

Vì sâu não đã khai mở đôi mắt tôi

Và nước mắt đã cho thị giác tôi,

Khổ đau đã dạy tôi ngôn ngữ của những trái tim,

Hãy ngừng đọc tụng những sự việc cấm kỵ này,

Vì lương tâm tôi là một pháp đình
Sẽ phán xét tôi công bằng.
Nó sẽ ngăn tôi khỏi bị trừng phạt nếu tôi vô tội,
Và sẽ không thiên vị nếu tôi có tội.
Đám rước tình yêu đi con đường của nó
Và cái đẹp đi với một vẻ cao kỳ;
Và cả tuổi trẻ cũng thổi các tù và hân hoan.
Đừng ngăn cản tôi, hỡi người khiển trách tôi,
Mà hãy để tôi đi;
Vì đường đi rải đầy những hoa hồng và cỏ thơm.
Và những bình xạ hương tỏa thơm nồng bầu không khí.
Hãy giải thoát tôi khỏi những chuyện giàu có và những
chuyện vinh quang,
Vì tâm hồn tôi đã thỏa mãn
Và bận rộn với sự vinh quang của những thần linh.
Hãy miễn tôi khỏi những sự việc hào nhoáng và của quốc gia
Vì toàn thể trái đất là xứ sở tôi,
Và tất cả nhân loại là đồng hương tôi.

ĐỘC THOẠI

Em ở đâu, em yêu,
Có phải em ở trong khu vườn nhỏ kia tưới hoa
Những bông hoa yêu em như lũ trẻ yêu lòng mẹ chúng?
Hay ở trong căn phòng nhỏ của em, nơi em đã dựng cho sự
thuần phác một bàn thờ
Và cúng hiến trên ấy tâm hồn và trái tim anh?
Hay có lẽ ở giữa những trang sách vở
Gặt hái minh triết của nhân loại -
Em kẻ quá phong phú cái minh triết của những thần linh?
Em ở đâu, người bạn của tâm hồn anh?
Có phải em đang ở trong thánh điện cầu nguyện cho anh?
Hay đang ở trên đồng cỏ kêu gọi Thiên Nhiên -
Nơi trú ẩn của sự kỳ diệu và những giấc mộng em?
Hay có lẽ trong nhà của những kẻ khốn cùng
Đang an ủi những kẻ sầu khổ
Bằng sự dịu dàng của con người em,
Và đang phân phát tiền tài của em để tay họ đầy ắp?
Em ở khắp mọi nơi, vì em là linh hồn của Thượng Đế,
Và khắp mọi thời, vì em vĩ đại và mạnh mẽ hơn chính thời
gian.

Em còn nhớ cái đêm ta đoàn tụ

Và ánh sáng của tâm hồn em như thể là một hào quang
quanh ta?

Và các thần tình ái bay lượn trên ta

Ca hát và tụng niệm trong những sự vật của tâm hồn?

Em nhớ không những ngày ta ngồi dưới cây lá

Phủ trên chúng ta một màn che

Và che khuất chúng ta để không ai nhìn thấy

Như lòng ngực che dấu những bí ẩn của con tim?

Và những con đường và những sườn đồi chúng ta giẫm bước,
trong khi ngón tay ta đan vào nhau,

Khi ta kề hai mái đầu vào nhau,

Như thể để lẫn tránh khỏi ta để nung nấu trong chính ta?

Em nhớ không cái giờ anh đến để nói từ biệt?

Em ôm anh và hôn anh bằng nụ hôn của Mary,

Thì anh biết rằng chỗ nào đôi môi ghì siết

Chúng thổ lộ những bí ẩn linh thiêng mà miệng lưỡi không
biết.

Nó là một nụ hôn, khúc đàn dạo cho một tiếng thở dài,

Như hơi thở mà Đấng Vạn Năng thổi vào đất sét -

Và biến nó thành con người

Đó là tiếng thở dài đi trước ta đến thế giới của những linh
hồn,

Rao xướng vinh quang của hai linh hồn chúng ta.

Nó sẽ ở lại đó cho đến khi ta kết hợp với nó

Đời đời kiếp kiếp.

Lần nữa em có hôn và ôm ghì anh,

Vừa nói, với lệ trào từ đôi mắt:

“Thật ra không ai biết những khao khát của các thể xác trần gian

Và đôi khi chúng phải ly cách vì mục tiêu trần tục,

Và vẫn phải cách biệt vì nguyên do thể gian.

Nhưng tất cả mọi tâm hồn cư ngụ an ổn trong đôi tay của tình ái

Cho đến khi Tử Thần đến và đem chúng lên với Thượng Đế

Vậy, hãy đi, anh yêu, vì Đời Sống đã biến anh thành sứ giả của nó.

Hãy đi, hãy vâng lệnh nó.

Đời sống là một người đàn bà dễ thương, cho những người vâng lệnh nó.

Được uống nơi Dòng Sông Thiên Đàng* trong trẻo của niềm vui đầy tràn.

Còn với em, tình yêu anh đã cho em một chú rể đợi chờ,

Và ký ức anh cho em một tiệc cưới vĩnh cửu”.

Giờ đây em ở đâu, hỡi bạn lứa?

Có phải em đang thức trong đêm lặng

Đợi chờ một ngọn gió

Sẽ đem những tiếng đập của trái tim và những tư tưởng
thầm kín nhất của anh

Đến với em?

Hay đang xem tấm hình người yêu trẻ của em?

Tấm hình không còn giống hình,

Vì nỗi buồn đã rủa bóng nó

Lên khuôn mặt mà hôm qua hân hoan trước mặt em,

Và khóc lóc đã làm khô héo đôi mắt mà vẻ đẹp của em đã thoa
xức.

Sầu nào đã làm khô cằn cái miệng mà những nụ hôn của em
đã làm ướt át.

Em đâu rồi, yêu dấu?

Em có nghe lời kêu gọi và tiếng thở than của anh trên những
đại dương?

Em có thấy sự nhu nhược và thấp kém của anh -

Em có biết đến sự kiên nhẫn và bền bỉ của anh?

Phải chăng trong không trung lại không có những linh hồn

Để cưu mang hơi thở cuối cùng của một kẻ hấp hối?

Phải chăng giữa những linh hồn lại không có những sợi dây
ẩn khuất

Để mang tiếng thở than của một tình nhân đau yếu?

Em ở đâu, yêu dấu?

Bóng tối bao bọc anh,

Và buổi sáng là kẻ chiến thắng.

Hãy cười vào khoảng không và anh sẽ tươi tắn lại;

Hãy thở vào thái hư và anh sẽ sống.

Em ở đâu, yêu dấu, ở đâu...?

A, Tình Yêu mới mạnh mẽ nhường nào

Tình Yêu mới biến anh thành nhỏ bé nhường nào!

PHẠM NHÂN

Một thanh niên ngồi bên lề đường ăn xin; một thanh niên có thân thể tráng kiện, yếu đi vì đói. Chàng ngồi đấy với đôi tay đưa ra, xin xỏ những người đi qua, van lơn những kẻ từ thiện, than thân trách phận, và la khóc để chống lại những cơn đói quặn ruột.

Màn đêm buông; đôi môi chàng khô đi, lưỡi nặng nề, đôi tay và dạ dày chàng trống không.

Chẳng mấy chốc chàng đứng dậy đi ra khỏi thành phố, ngồi dưới những rặng cây và khóc nức nở. Chàng ngược đôi mắt đắm lệ lên và cơn đói của chàng nói rằng: “Lạy Trời, con đến với những người giàu có tìm việc làm và họ xua đuổi con vì con ăn mặc rách rưới. Con gõ cửa một ngôi trường và họ cấm con vào vì con chỉ có tay không. Con tìm cách lao động để kiếm cơm thường nhật, nhưng thiên hạ cự tuyệt con vì con gặp vận bất. Nên con đã phải ăn mày.

“Họ là những kẻ phụng thờ Ngài, hỡi Trời, nhìn con và nói tên này mạnh khỏe và có khả năng; lòng từ thiện không dành cho kẻ biếng nhác vô công rồi nghề. Mẹ con sinh con theo ý muốn của Ngài; bây giờ con sống là vì Ngài. Tại sao thiên hạ từ chối không cho con cơm ăn mà con tìm kiếm nhân danh Ngài?”

Và ngay vào giây phút đó nét mặt của con người tuyệt vọng kia biến đổi. Chàng đứng dậy và đôi mắt long lên như sao sáng.

Đoạn từ những cành khô chàng uốn nắn cho mình một chiếc gậy vững chắc. Chàng cầm nó chỉ về phía thành phố và hét: “Ta tìm sự sống bằng mồ hôi trên trán mà không được. Bây giờ ta sẽ đoạt nó bằng sức mạnh của cánh tay ta. Ta ăn xin nhân danh tình thương, nhưng không ai lắng nghe ta. Bây giờ ta sẽ kiếm nó nhân danh sự ác...”

Nhiều năm trôi qua và chàng thanh niên kia cắt nhiều cổ vì những món trang sức của chúng, và hủy diệt những thân người để thỏa mãn khát vọng của chàng. Càng ngày chàng càng giàu và nổi tiếng vì sức mạnh và sự tàn ác của chàng. Chàng được bọn ăn cướp mến mộ và những kẻ tuân luật pháp sợ hãi. Một hôm vị tỉnh trưởng bổ chàng làm đại diện của thành phố ấy, theo cái lối của tất cả các ông hoàng chọn những kẻ nói thay cho mình.

Người ta vì tham lam đã biến những kẻ khốn cùng thành những tội phạm như vậy đấy, và sự khắc nghiệt của họ đã xô đẩy đưa trẻ hiếu hòa phải sát nhân.

NGƯỜI YÊU ĐẦU

CÁI NHÌN ĐẦU

Đó là giây phút chia lìa sự mê đắm của đời sống khỏi sự thức tỉnh của nó; và là ánh sáng đầu tiên thấp sáng những cánh đồng mênh mông của tâm hồn.

Nốt nhạc bùa phép đầu tiên trên dây thứ nhất chiếc thất huyền của trái tim;

Cái khoảnh khắc đem lại cho đôi tai của tâm hồn sự nhắc nhở những ngày đã qua, và khai mở trước thị giác của nó những sự biến của những đêm đã qua và chỉ thị cho kiến thức của nó những công nghiệp làm bởi niềm vui và nỗi buồn trên cõi trần này, và sự bí mật của bất tử trong cõi sau.

Đó là hạt giống mà Astarte ném từ những đỉnh cao và những đôi mắt phải gieo rắc trong cánh đồng của trái tim, và tình yêu trưởng dưỡng và tâm hồn làm kết trái.

Cái nhìn đầu của người yêu đầu giống như Tinh Thần bay lượn trên khuôn mặt của cõi sâu, từ đó sinh ra trời và đất;

Cái nhìn đầu tiên từ con đường của người bạn đời cũng như thể lời của Thượng Đế khi Ngài nói: “Hiện hữu”.

NỤ HÔN ĐẦU

Đó là hộp đầu tiên từ một cái chén mà các thần linh đã rót đầy từ hồ Tình Yêu trong trời. Lăn phân chia giữa hoài nghi làm trái tim ủ ê và xác tín làm nó hân hoan.

Là dòng đầu tiên của bài thơ về cuộc sống phi phạm; chương đầu tiên của câu chuyện con người trong tâm linh.

Là một mối ràng buộc nối kết sự kỳ diệu của dĩ vãng với vẻ huy hoàng của tương lai; kết hợp sự tịch nhiên của tình cảm với bài ca của nó.

Là một lời thốt lên bởi hai đôi môi biến trái tim thành một ngai vàng, và tình yêu thành một đế vương, và sự thành tựu thành một vương miện.

Là một sự xúc phạm dịu mềm như những đầu ngón tay của cơn gió khi chúng đi qua đóa hồng, mang một tiếng thở dài ủ ê và một lời rên rỉ dịu dàng.

Là khởi đầu của hỗn độn và xao xuyến chia cách những tình nhân khỏi thế giới vật chất và đem họ đến những cõi miền của hứng cảm và mộng mị.

Và nếu cái nhìn đầu giống như hạt giống mà nữ thần tình ái gieo trong cánh đồng của trái tim người, thì nụ hôn đầu giống như nụ hoa thứ nhất trên cành đầu tiên của cây nhân sinh.

KẾT HỢP

Vậy, chính ở đây tình yêu bắt đầu biến tản văn của đời sống thành thơ, sáng tạo từ những bí ẩn của cuộc hiện sinh những thánh tiết hát lên bởi những ngày và đêm.

Như vậy sự hoài mong đã xé tan tấm màn che khỏi những bí mật của những năm qua và đào luyện từ niềm vui bé mọn nhất một hạnh phúc mà chỉ bị siêu việt bởi niềm an lạc của linh hồn khi nó ôm ghì lấy Thượng Đế.

Kết hợp là sự hài hòa của hai thiên tính để sáng tạo một thiên tính thứ ba trên trái đất; sự trói buộc hai kẻ có tình yêu mãnh liệt vào nhau chống lại một đối thủ có lòng hận thù yếu kém.

Đó là sự vượt bỏ bởi hai tâm hồn nổi bất hòa và sự đồng nhất của họ với hòa hợp.

Cái khoen vàng trong sợi dây xích mà khoen đầu tiên là một cái nhìn và khoen cuối là Vô Biên.

Là những cơn mưa tươi mát từ trời rơi xuống Thiên Nhiên linh thánh để tôi luyện sức mạnh từ những cánh đồng thiêng liêng.

Và nếu cái nhìn đầu tiên từ đôi mắt của một tình nhân giống như hạt giống gieo bởi Tình Yêu trong cánh đồng của trái tim.

Thì nụ hôn đầu của đôi môi nàng giống như là nụ đầu tiên trên cây nhân sinh.

Và sự kết hợp với nàng là trái đầu tiên của sự gieo trồng đó.

TRÚ XỨ CỦA HẠNH PHÚC

Trái tim tôi mệt mỏi trong tôi, từ biệt tôi và đi đến Trú Xứ của Hạnh Phúc. Và khi nó đã đến thánh điện kia mà tâm hồn đã thánh hóa, nó đứng kinh ngạc, vì không thấy ở đó những sự vật mà nó đã tưởng tượng.

Nó không thấy ở đó quyền lực hay giàu có, cũng chưa thấy thế quyền. Nó chẳng thấy gì ngoài chàng Đẹp và bạn lứa chàng, con gái của Tình Yêu và con của họ là Trí Huệ.

Đoạn tim tôi nói với con gái của Tình Yêu rằng: “Hỡi Tình Yêu, đâu là sự thỏa mãn? Tôi nghe rằng nó cùng ở đây với nàng”. Và nàng đáp: “Thỏa mãn đang đi vắng để thuyết giảng ở thành phố, nơi của đau bại và tham lam; chúng tôi không cần thỏa mãn ở chốn này. Hạnh phúc không cần sự thỏa mãn, vì hạnh phúc chẳng là gì ngoài một nỗi hoài mong mà kết hợp ôm ấp; thỏa mãn là một sự khuây nguôi bị chinh phục bởi lãng quên. Linh hồn bất tử không thỏa mãn, vì nó luôn luôn khao khát toàn thiện; và toàn thiện là Vô Biên”.

Và tim tôi nói với chàng Đẹp rằng: “Hãy chỉ cho tôi niềm bí mật của đàn bà, hỡi Sự Đẹp, và giác ngộ tôi, vì người là kiến thức”. Chàng trẻ nói: ” Nàng là người, hỡi trái tim người, và vì người hiện hữu, nàng cũng vậy. Nàng là ta, và bất cứ ta là ai, nàng là vậy. Nàng như một tôn giáo khi kẻ si mê không phạm

hóa nó; như vầng trăng tròn khi những đám mây không che khuất nó; như cơn gió không bị sự đòi bại và bất tịnh xúc phạm”.

Đoạn tim tôi tiến gần đến Trí Huệ, con gái của Tình Yêu và Sự Đẹp, và nói: “Xin cho tôi trí huệ để tôi có thể đem đến cho loài người”. Nàng đáp: “Hãy nói rằng hạnh phúc khởi đầu trong sự linh thánh của những linh thánh của tâm hồn và không từ bên ngoài đến”.

THÀNH PHỐ CỦA DĨ VÃNG

Cuộc đời đứng với tôi dưới chân núi của tuổi trẻ và chỉ về những cái đằng sau chúng tôi. Tôi nhìn, và thấy một thành phố có hình dáng và khuôn mẫu lạ lùng ngay trong lòng những cánh đồng, ở đó có những hình ảnh và những đụn khói bay lên mang nhiều màu sắc. Và tất cả chìm trong một màn sương mù mong manh, gần như mờ mịt không trông thấy được.

Tôi nói: “Cái gì vậy? Hỡi Đời sống?”

Nàng đáp: “Đó là Thành Phố Dĩ Vãng. Hãy quan sát nó kỹ”.

Và tôi quan sát và thấy những chốn làm việc ngồi như những người khổng lồ vĩ đại dưới những đôi cánh của thụy miên. Và quanh những thánh điện của ngôn ngữ những linh hồn bay lượn kêu lên trong tuyệt vọng - và ca hát trong hy vọng. Tôi thấy những đền tôn giáo dựng lên bởi đức tin và phá hủy bởi hoài nghi. Và những tháp cao của tư tưởng vươn lên trời như những bàn tay giơ lên xin bố thí.

Tôi thấy những đường phố của khát vọng trôi chảy như những con sông giữa những ngọn đồi. Và những kho chứa các bí ẩn canh giữ bởi tịch nhiên và bị khuấy phá bởi những kẻ trộm tra vấn. Những tháp của tiến bộ dựng lên bởi can đảm và lật đổ bởi sợ hãi.

Những cung điện của mộng mị mà đêm khuya trang hoàng và thức tỉnh làm hồng. Những trú xứ nhỏ nhoi do nhu nhược cư

trú; và những nơi chốn của cô đơn ở đó sự tự-từ khước khởi dậy. Những nơi gặp gỡ của kiến thức chiếu diệu bởi minh triết và che ám bởi điên cuồng. Những quán rượu của tình ái trong đó những tình nhân uống, bị nhạo báng bởi hư không.

Những sân khấu của cuộc đời trên đó Đời Sống đóng vở kịch của nó; mà Tử Thần đến đó để kết thúc bi kịch ấy.

Vậy, đó là Thành Phố Dĩ Vãng. Một thành phố xa vời, nhưng gần gũi; hữu hình và vô hình.

Rồi đời sống đi trước mặt tôi và nói: “Đi theo tôi vì ta lần lửa lâu rồi”. Và tôi hỏi: “Bây giờ ta đi đâu, hỡi Đời Sống?” Nàng đáp: “Đến Thành Phố Tương Lai”. Tôi nói: “Xin tội nghiệp, vì cuộc hành trình chắc chắn đã làm tôi mệt, và chân tôi đã giẫm lên đá, và những trở ngại đã uống cạn sức mạnh tôi”.

“Đi, vì chỉ hèn nhát mới lần lửa, và cứ nhìn lại Thành Phố Dĩ Vãng thì thật là điên rồ”.

GẶP GỖ

Khi đêm đã trang hoàng xong chiếc áo trời với những viên ngọc sao, thì từ Thung lũng sông Nile hiện lên một nữ thần có đôi cánh vô hình. Nàng ngồi trên một chiếc ngai bằng mây vươn cao bên trên Địa Trưng Hải, mà ánh trăng đã biến thành bạc. Trước nàng là một bầy quỷ thần đi ngang và tán tụng, “Chúc lành, chúc lành, chúc lành cho nàng con gái của Ai Cập, mà sự vinh quang tràn đầy thế gian”.

Và từ miệng một khe nước trong rừng bách hương hiện lên hình dáng một thanh niên nâng bởi đôi cánh tay của thiên sứ, và chàng ngồi trên ngai cạnh nữ thần. Các quỷ thần lại đi qua lần nữa, trước mặt cả hai người vừa hô: “Chúc lành, chúc lành, chúc lành cho chàng trẻ xứ Lebanon; mà quang vinh tràn đầy các thời đại”.

Và khi người tình nhân cầm tay người yêu dấu của chàng và nhìn vào mắt nàng, gió và sóng đem sự cảm thông của chàng với nàng đến khắp mọi nơi trên thế gian.

Vẻ huy hoàng của nàng mới hoàn hảo làm sao, hỡi con gái của Isis, và tình yêu của tôi với nàng mới vĩ đại nhường nào!

Chàng hòa nhã làm sao giữa những người trẻ, hỡi con của Astarte, và lòng em hoài mong người mới to tát nhường nào!

Tình Yêu của tôi cũng giống như những Kim Tự Tháp xứ em, hỡi yêu dấu, và những thời đại sẽ không phá hủy nó.

Tình yêu của em cũng như rừng Bách Hương xứ chàng, hơi yêu dấu, và các nguồn lực của thiên nhiên sẽ không chinh phục nó.

Những bậc trí giả của thế gian đến từ Đông và Tây để nếm minh triết của chàng và họ dò hỏi những ký hiệu của chàng.

Và những vĩ nhân của thế gian đến từ nhiều xứ để uống rượu của vẻ đẹp và ma thuật của những bí ẩn của em.

Thật ra, hơi yêu dấu, đôi bàn tay em là suối nguồn của sự phong phú để chất đầy những nhà kho.

Thật ra, hơi yêu dấu, đôi cánh tay chàng là nguồn của những dòng nước ngọt ngào, và hơi thở chàng là một cơn gió tươi mát.

Các cung điện của sông Nile và những miếu đền công bố vinh quang của em, và Người Cha của Kinh Hoàng* nói về sự vĩ đại của em, hơi yêu dấu.

Rừng bách hương trên lồng ngực chàng là một dấu hiệu của cao thượng, và những tháp cao quanh chàng tán tụng sức mạnh và lòng dũng cảm của chàng, yêu dấu hơi.

Tình yêu của em mới hùng vĩ và lòng hi vọng của sự phấn khích của em mới ngọt ngào làm sao, hơi yêu dấu!

Chàng là một bạn đường độ lượng làm sao và một lứa đôi đầy đủ làm sao! Những quà tặng của chàng mới xinh đẹp và những lễ vật của chàng mới quý báu nhường nào! Chàng gửi đến cho em những người trẻ và họ như thể là một sự thức tỉnh khỏi giấc ngủ sâu. Chàng cho em một người quả cảm để khắc phục sự khiếp

nhược của dân tộc em; và một hiền nhân để chặn dắt họ, một người cao thượng để làm họ cao thượng.

Tôi đã gửi cho em những hạt giống và em đã làm chúng nở hoa; và những chồi cây và em đã vun quén chúng thành những cây lớn. Vì em là cánh đồng còn nguyên vẹn ban sức sống cho bông hồng bông huệ và nuôi nắng cây trắc bá và cây bách hương...

NHỮNG BÍ MẬT CỦA CON TIM

Trong một tòa lâu đài hùng vĩ đứng trong đêm u tối như thể Đời sống trong bóng của Sự Chết một cô gái ngồi trên một chiếc ghế bằng ngà. Bàn tay nàng nâng lấy đầu như thể một đóa hoa tàn tạ dựa trên những cánh của nó. Nàng nhìn quanh như một tù nhân tuyệt vọng chọc thủng tường ngực với đôi mắt mình để nhìn vào đời sống luôn luôn di chuyển trong cuộc diễn hành của tự do.

Giờ giấc trôi qua như những bóng ma trong u tối, trong khi cô gái tự vỗ về bằng nước mắt và ẩn náu trong cô đơn và sâu não của mình. Và sự khốc liệt của tình cảm nàng trở nên nặng nề trên tim nàng và tiết lộ cái kho báu những huyền tưởng của nàng, nàng cầm bút lên, và nước mắt nàng tuôn chảy cùng với mực. Và nàng viết như vậy:

“Chị yêu dấu: Khi trái tim bị se thắt với điều mà nó giấu giếm và đôi mi bị đè nén bởi nước mắt và lồng ngực gần như bị tách ra bởi những sự vật ẩn khuất càng gia tăng, thì người ta còn lại gì ngoài ngôn ngữ và thở than? Kẽ buồn bã than vãn một việc dịu dàng, và tình nhân tìm thấy khuây khỏa trong ngọn lửa của tuổi trẻ mình, và kẻ bị đè nén thấy nguôi ngoai trong cầu khẩn... Giờ đây em đã viết cho chị như vậy vì em đã trở nên một thi sĩ thấy vẻ đẹp của vạn vật và sắp xếp khuôn mẫu của vẻ đẹp ấy bị lôi cuốn bởi sức mạnh của sự linh thiêng của nó. Hay như một đứa

trẻ dở dối thấy sự cứu trợ, bị sự khốc liệt của cơn đói thúc đẩy, làm lơ sự bần khốn và cơ cực của mẹ nó.

“Hãy lắng nghe câu chuyện đáng thương của em, chị ơi, và khóc cho em. Vì khóc cũng như thể cầu nguyện, và những giọt nước mắt trắc ẩn thì như thể là một việc thiện tuôn trào không phải không được bồi đáp; chúng vươn lên từ những miền sâu thẳm của tâm linh, một vật sống động... Cha em cho em kết hôn với một người giàu có địa vị, giống như tất cả những người cha giàu có và danh dự muốn sinh sôi tài sản bằng tài sản; sợ sự bần khốn và ôm giữ danh dự bằng danh dự như một nơi ẩn náu khỏi sự nhục nhã của cuộc đời. Và vì vậy em cùng những mộng mị và hoài mong của em phải bị hi sinh trên một bàn thờ bằng vàng mà em coi rẻ; để lên địa vị cao, mà em thấy là đáng ghét. Em là một con mồi run rẩy trong sự bắt nầm của vật chất mà, nếu nó không được tạo ra để phụng sự tâm hồn, thì nó còn khắc nghiệt hơn sự chết và tàn khổ hơn ngôi mộ. Em quý trọng phu quân của em, vì chàng độ lượng và đáng kính và nỗ lực vì hạnh phúc của em và theo đuổi tiền tài để em hài lòng. Nhưng em đã khám phá ra rằng tất cả những thứ ấy không đáng với một khoảnh khắc của tình yêu chân thật và linh thiêng; cái tình yêu coi tất cả như không và vẫn còn vĩ đại.

“Đừng bỡn cợt em, thưa chị, vì giờ đây em đã trở thành người hiểu rõ nhất thiên hạ về những sự việc trong tim người đàn bà, trái tim dồi dào, như con chim kia bay lượn trên khung trời tình ái. Cái bồn kia tràn ngập rượu của những thời đại sửa soạn cho đôi môi của tâm hồn. Cuốn sách mà trong ấy có viết

những chương của niềm vui và nỗi buồn; hạnh phúc và khổ
khổ; hoan lạc và đau đớn. Cuốn sách mà không ai được đọc
ngoại trừ người bạn chân thành, nửa kia của người đàn bà được
tạo ra cho nàng từ buổi khai thủy cho đến lúc tận cùng của thời
gian...

“Vâng, em đã biết những người đàn bà mong mỏi và khát
khao từ khi em thấy những ngựa kỳ kỳ và xa giá của phu quân
em và những chiếc rương luôn luôn đầy ắp và địa vị cao tột
không bằng được một cái nhìn từ đôi mắt của chàng trẻ nghèo
nàn đã vào cuộc đời này vì em và em đã đến vì chàng. Một người
kiên nhẫn đợi chờ trong u sầu và thiếu não của ly cách. Và là kẻ
bị đè nén bị hy sinh vì ý muốn của cha mẹ; bị giam tù mà không
hề phạm tội trong ngục tối của thời gian... Đừng tìm cách an ủi
em, vì một nguồn an ủi phát sinh từ nỗi sầu khổ của em, đó là sự
hiểu biết về sức mạnh tình yêu của em và thanh danh niềm
mong mỏi khát khao của em. Giờ đây em đang nhìn qua màn lệ
và thấy số kiếp mình, ngày lại ngày, đang đến gần nơi mà em sẽ
chờ đợi người bạn lứa của tâm hồn mình và đoàn tụ với chàng,
ôm lấy chàng bằng một cái ôm lâu dài và linh thiêng. Đừng
khiến trách em, vì em đã làm đúng như một người vợ tiết nghĩa,
tuân theo những luật lệ và tập tục của thiên hạ một cách nhẫn
nhục và dẻo dai. Em tôn kính phu quân em và quý trọng và ngợi
khen chàng, nhưng em không thể trao hiến chàng trọn vẹn con
người mình được, vì Thượng Đế đã ban điều ấy cho người yêu
dấu của em trước khi em gặp chàng. Trời đã muốn rằng em phải
sống trọn đời với một người khác hơn là người mà em đã được

tạo ra vì người ấy, và em sẽ sống trọn kiếp này trong thâm lặng và phù hợp với ý trời. Và khi những cánh cửa của vĩnh cửu mở rộng và em được kết hợp với nửa kia của tâm hồn em, em sẽ nhìn lại dĩ vãng - và dĩ vãng là chính hiện tại này – như mùa xuân nhìn mùa đông. Em sẽ trầm tưởng về kiếp sống này như người đã lên đến tuyết đỉnh xem xét lại những lỗi mà mình đã đi qua trước khi đạt đến đỉnh”.

Đến đây cô gái ngừng viết. Nàng gục mặt vào đôi bàn tay và tha hồ khóc nức nở như thể tâm hồn vĩ đại của nàng chống đối lại việc ghi ra giấy điều bí mật linh thiêng nhất của nàng. Nàng vội lau nước mắt và chúng vội ẩn vào bầu không khí dịu dàng, nơi an nghỉ linh hồn của những tình nhân và loài hoa.

Sau một lát nàng lại nhặt bút lên và viết:

“Chị có nhớ chàng trẻ ấy không, thưa chị? Chị có nhớ cái ánh sáng long lanh từ đôi mắt chàng, và cái dáng ủ ê ghi dấu trên đôi mày chàng, và nụ cười của chàng, nụ cười giống như nước mắt của một người đàn bà có tang? Chị có nhớ giọng nói chàng, giọng nói giống như tiếng vang của một thung lũng xa xăm? Chị có còn nhớ dáng chàng khi chàng suy tư về những sự vật với một cái nhìn thăm thẳm tịch nhiên, và nói về chúng một cách kinh ngạc, và nghiêng đầu và thở dài như thể sợ rằng ngôn ngữ sẽ phản bội những gì ẩn giấu trong sâu thẳm lòng chàng? Và những cơn mộng và những tin tưởng của chàng, cả những cái ấy chị có nhớ không? Vâng, những sự vật nhiều nhận ấy trong một chàng trẻ mà những người khác cho là giống họ, người mà cha

mẹ đã khinh bỉ vì chàng vượt lên trên cận bã và đáng kính hơn là nếu như chàng đã thừa hưởng thanh danh của cha ông mình.

Vâng, thưa chị, chị thừa biết em là một vật hy sinh của sự điên cuồng. Hãy tỏ ra thương xót người em chị, đang thao thức suốt năm canh thâm lặng của đêm tối để bộc lộ cho chị những bí mật của lòng mình. Xin hãy trặc ẩn, vì tình yêu cũng đến viếng trái tim chị như thế”.

Buổi sáng đến và cô gái ngừng viết và chẳng mấy chốc ngủ thiếp đi. Có lẽ nàng sẽ tìm thấy trong giấc ngủ những cơn mộng dịu dàng hơn những cơn mộng khi thức tỉnh.

MÃNH LỰC

Mùa xuân đến và Thiên Nhiên nói bằng miệng lưỡi của những khe suối và làm trái tim hân hoan. Và nàng mỉm cười trên đôi môi của loài hoa và làm tâm hồn hoan hỉ.

Rồi nàng nổi giận và tàn phá những thành phố đẹp đẽ và khiến loài người quên đi cái ngọt ngào của những lời lẽ nàng và cái dịu dàng của nụ cười nàng.

Một nguồn lực mù quáng và khủng khiếp phá hủy trong một giây phút những gì mà bao thời đại đã xây dựng. Một tử thần tàn nhẫn xiết chặt những cổ họng bằng những móng vuốt sắc bén và bóp chặt không hề trắc ẩn. Một ngọn lửa thiêu đốt nuốt chửng dưỡng chất và sự sống. Một đêm đen che giấu cái đẹp của cuộc sống dưới một màn che mù mịt.

Những nguồn lực khủng khiếp của thiên nhiên thổi từ những chốn an nghỉ của chúng để đánh nhau với con người yếu đuối và phá hủy những trú xứ của hắc, làm tan tác trong một giây những gì hắc đã thu lượm trong một giờ. Một cuộc động đất vĩ đại, mà trái đất thụ thai, và trong cơn đau để chẳng sinh ra gì ngoại trừ phá hủy và tuyệt vọng.

Và sự việc như vậy đây, trong khi cái tâm hồn sâu não nhìn tận nơi xa, khổ đau và nghĩ ngợi. Nó suy tưởng về cái đêm hạn hẹp của loài người trước những nguồn lực vô hình, và đau khổ với những nạn nhân đang tẩu thoát của lửa đỏ và điêu tàn. Nó

suy tư về lòng thù hiềm của con người ẩn nấp dưới những tầng đất và ngay trong những hạt bụi trên không.

Nó đau khổ với tiếng thở than của những bà mẹ và những đứa con đói khát, và nghĩ về sự tàn bạo của thiên nhiên và sự miệt thị đời sống của nó. Nó cũng chia sẻ cả nỗi đau khổ của những kẻ mà chiều qua vừa yên ngủ trong nhà mình, mà hôm nay đã đứng ở xa, thương tiếc cái thành phố đẹp đẽ bằng những tiếng nước nổ sục sùi và nước mắt chua cay.

Nó thấy hy vọng đã trở thành tuyệt vọng, và niềm vui thành nỗi buồn, và yên ổn thành bồn chồn. Và nó u sầu với những trái tim run rẩy trong móng vuốt của buồn bã, tuyệt vọng và dày vò.

Tâm hồn đã đứng như vậy giữa đau khổ và suy tư. Giờ đây đâm ra hoài nghi sự công chính của những luật lệ linh thiêng kia trói buộc các nguồn lực lại với nhau; bây giờ đang biến thành đen và thì thầm vào đôi tai của tịch nhiên:

“Thật ra bên kia sự sáng tạo và minh triết vĩnh cửu nảy sinh từ những họa hoạn và tai ương có những cái mà ta thấy, nhưng những thành phố quá tốt đẹp của chúng ta thì không thấy. Và những ngọn lửa và những trận động đất và những cơn bão đối với thân thể của trái đất cũng y như thù hận, tị hiềm và tà ác trong tim người. Chúng cuồng nộ và hoành hành rồi thì im lặng. Và từ sự cuồng nộ sự hoành hành và im lặng của chúng tạo ra cho những thần linh một trí thức đẹp đẽ, mà con người mua bằng nước mắt, máu và tiền tài của hần.

“Tôi đứng trong ký ức. Bi kịch của dân tộc này chất đầy tai với tiếng thở dài và than van. Và trước mắt tôi xuất hiện những

nước mắt và bất hạnh đã đi qua sân khấu của cuộc đời.

“Tôi đã thấy con người trong tất cả các thời đại của hắn dựng lên trên lòng trái đất những tháp cao, cung điện và đền đài, và trái đất đã thu lại chúng vào lòng nó.

“Tôi cũng đã thấy những tòa nhà được xây vững vàng, và những thợ đục sáng tạo từ đá tảng những hình ảnh và ngẫu tượng. Và những họa sĩ trang hoàng các tường và cổng với những tranh họa. Và tôi đã thấy trái đất này há miệng to ra và nuốt trọn sự sáng tạo của những bàn tay khéo léo và những tâm trí sâu sắc. Trong cơn khốc liệt nó đã xóa mờ những hình ảnh; trong cơn giận dữ nó đã phá hủy những trang họa; trong cơn thịnh nộ đã chôn vùi những bức tường và cột trụ cao ngất; khiến những tòa nhà huy hoàng trở trụi không còn những trang hoàng mà thiên hạ đã tô điểm cho chúng; đặt thay vào đó; mặc thay cho lớp áo xanh của đồng cỏ thêu dệt với vàng của cát và ngọc của đá tảng và sỏi”.

Thế nhưng tôi đã thấy giữa những lầm lẫn và bất hạnh cái thiên tính của con người đứng thẳng như một tên khổng lồ bốn cột sự điên dại của trái đất và cơn giận dữ của các thể nhiên. Và tựa như một cột ánh sáng vươn lên từ những phế tích của Babylon và Nineveh và Palmyra, và Bombay và San Francisco, nó hát một thánh thi của bất tử rằng: “Hãy để trái đất lấy những gì của nó; vì tôi vốn vô tận”.

HAI ĐIỀU ƯỚC

Trong thâm lặng của đêm tối Thần Chết giáng hạ từ Thượng Đế xuống thành phố đang yên ngủ và dừng lại trên ngọn tháp cao nhất. Thần Chết nhìn xuyên qua những bức tường của các nhà cửa với đôi mắt long lanh và thấy trong ấy những linh hồn bay đi trên đôi cánh của mộng mị, và những thân xác say ngủ.

Và khi vầng trăng khuyết vì bình minh đang tới và thành phố bị che phủ bởi một lớp màn huyền hoặc, Thần Chết bước đi bằng những bước nhẹ nhàng giữa những căn nhà kia cho đến khi tới căn nhà của người giàu. Thần Chết bước vào và chẳng có ai ngăn cản ngài lại. Thần Chết đứng cạnh và chạm lên mắt người đang ngủ. Người giàu thức dậy kinh hoàng. Và khi ông thấy Thần Chết trước mình ông la lên bằng một giọng vừa sợ hãi vừa giận dữ:

“Hãy đi khỏi ta, hỡi cơn mơ khủng khiếp! Đi đi, đồ quý! Đồ ăn trộm, mi đã vào cách nào, và mi muốn gì, đồ cướp giết? Đi đi, vì ta là chủ căn nhà này. Xéo ngay, kéo ta lại gọi bọn nô lệ và lính gác xé tan xác mi ra!”

Thần Chết liền tiến đến gần và bằng một giọng sấm sét gầm lên: “Ta là Thần Chết; vậy hãy coi chừng và tỏ ra khiêm tốn”.

Và con người giàu có quyền thế hỏi: “Bây giờ người muốn gì ta, và người tìm kiếm gì? Tại sao người lại đến trong khi công việc ta chưa xong? Người muốn gì nơi những kẻ quyền thế như

ta? Hãy đến với bọn bệnh hoạn. Vậy hãy đi khỏi ta và đừng cho ta thấy những móng vuốt sắc bén của người và mái tóc buông lơỉ như những con rắn cuộn mình. Đi đi, vì ta ghét thấy đôi cánh khùng khiếp và cái thân thể thối tha của người”. Nhưng sau một lúc im lặng khó chịu người giàu lại nói rằng:

“Không, không, hỡi Thần Chết phúc hậu, đừng quan tâm những gì tôi đã nói, vì sợ hãi khiến tôi nói những lời mà lòng tôi hằn ngấn căm. Vậy, hãy lấy một phần vàng bạc hay linh hồn của một nô lệ nào đó và để tôi yên...tôi có những thương vụ chưa hoàn thành và tài sản chung với thiên hạ mà tôi chưa thu thập. Tôi có trên biển những chuyến tàu chưa cập bến, và trên đất những sản vật chưa nhập vựa. Những thứ ấy hãy lấy thứ gì mà người muốn và để yên tôi. Tôi có những nàng hầu xinh như ban mai, người tha hồ chọn, hỡi

Thần Chết. Xin nghe nữa đây: tôi chỉ có một thằng con, trân bảo của tôi. Xin lấy nó nữa, nhưng hãy để yên tôi”.

Rồi Thần Chết đặt tay bịt miệng kẻ nô lệ của cuộc sống thế tục này rồi đoạt lấy thân xác y và ném lên không.

Thần Chết tiếp tục hành trình qua khu của người nghèo cho đến khi tới một căn nhà tồi tàn. Thần Chết bước vào và đến gần một chiếc giường trên ấy có một thanh niên nằm. Sau khi dăm dăm nhìn khuôn mặt bình lặng của chàng người chạm vào đôi mắt chàng và chàng trở tỉnh giấc. Và khi chàng thấy thần chết đứng sững trên mình chàng quỳ xuống và giơ đôi tay về phía người và bằng một giọng vương sự hoài mong và tình thương của tâm hồn, chàng nói:

“Tôi đây, hỡi Thần Chết hùng vĩ. Hãy lấy linh hồn, thực thể những giấc mộng và thể chất những hy vọng của tôi. Hãy ôm ghì tôi, hỡi người yêu dấu của tôi, vì người vốn nhân hậu và sẽ không bỏ rơi tôi ở đây. Người là sứ giả của những thần linh. Người là cánh tay phải của chân lý. Đừng bỏ tôi. Tôi tìm kiếm người đã quá lâu mà không gặp, và kêu gọi người mà người chẳng lắng nghe! Nhưng bây giờ người đã nghe tôi, vậy xin đừng tránh né mỗi cảm mộ của tôi. Hãy ôm lấy hồn tôi, hỡi Thần Chết yêu dấu”.

Rồi Thần Chết đặt những ngón tay dịu dàng lên đôi môi của chàng trẻ và thu lấy thân thể chàng và đặt nó dưới đôi cánh.

Và khi Thần Chết rẽ quăng không, người nhìn lại thế gian này, và thổi vào hư không những lời này:

“Kẻ nào không đến từ Vô Biên sẽ không trở về Vô Biên”.

SÂN CHƠI CỦA CUỘC ĐỜI

Một phút đi lại giữa những khuôn mẫu của Cái Đẹp và những mộng mị của Tình Yêu còn vĩ đại và quý báu hơn cả một thời đại đầy ắp vinh quang của người yếu cấp cho kẻ mạnh.

Từ giây phút ấy khởi dậy cái thánh trạng của con người, và trong thời đại ấy nó ngủ một giấc ngủ sâu bị che bởi một màn mộng mị hỗn loạn;

Trong giây phút ấy tâm hồn được thoát khỏi những gánh nặng của các luật lệ xung đột của con người.

Và trong thời đại ấy nó bị giam cầm sau những bức tường của hờ hững và đè nặng bởi những xiềng xích của đè nén.

Giây phút ấy là chiếc nôi của khúc hát Solomon và Bài giảng trên Núi và khúc ly tao của al-Farid. Thời đại ấy là mãnh lực phá hủy các đền miếu của Baalbek và san bằng các cung điện của Palmyra và các ngọn tháp của Babylon.

Một ngày mà linh hồn than van vì sự chết đi những quyền hạn của người nghèo và khóc lóc vì công lý đã mất còn cao thượng hơn cả một thời đại luống không bởi một kẻ chỉ lo hưởng thụ cho thỏa mãn khát vọng.

Cái ngày ấy thanh tịnh trái tim bằng lửa và chất đầy nó với ánh sáng; và thời đại ấy bao trùm nó với đôi cánh tối tăm và chôn vùi nó dưới những lớp đất.

Ngày ấy là ngày của Sinai và Calvary và Chuyến Bay*. Nero đã trải qua thời đại ấy trong chốn chợ triền của lầm lạc, và Korah xây dựng nó trên bàn thờ của tham ái, và Don Juan chôn vùi nó trong ngôi mộ của dục vọng ác thịt.

Và cuộc đời là như vậy. Diễn bởi những đêm tối trên sân khấu của định mệnh như một bi kịch; hát bởi những ban ngày như một thánh thi. Và cuối cùng được canh giữ bởi Vĩnh Cửu như một viên ngọc.

BẠN TÔI

Nếu bạn biết, bạn đáng thương ơ, rằng sự nghèo nàn đã kết án bạn phải khốn khổ cũng chính là điều gọi trong bạn cái tri thức về công lý và khiến bạn hiểu ý nghĩa của đời sống, bạn hẳn hài lòng với sự thống trị của Thượng Đế.

Bạn hẳn nói: Sự hiểu biết công lý; vì người giàu bị chôn vùi trong tài sản của hắn cách biệt hẳn với sự hiểu biết ấy. Ý nghĩa của đời sống; vì kẻ quyền thế gạt nó qua một bên để theo đuổi vinh quang.

Vậy, hãy hoan hỉ trong công lý, vì bạn là phát ngôn nhân của nó; và trong đời sống, vì bạn là thánh thư của nó. Hãy vui sướng, vì bạn là căn nguyên công đức của những kẻ giúp bạn và là cánh tay mạnh của đức hạnh của những kẻ cầm tay bạn.

Nếu bạn biết, hỡi người bạn ủ ê của tôi, rằng sự bất hạnh xảy đến cho bạn là cái nguồn lực thấp sáng trái tim và nâng tâm hồn từ sự nhạo báng lên quý trọng, bạn sẽ hài lòng có nó là di sản và ca tụng nó là một hướng đạo. Và từ ấy bạn sẽ biết rằng đời là một dây xích, mà những khoen xoắn lấy nhau. Và sâu nào là một sợi dây vàng chia cách sự phục tùng hiện tại với sự bận rộn với niềm vui tương lai, như buổi sáng đến giữa ngủ và thức.

Thật ra, bạn ơ, bạn hẳn biểu lộ sự cao thượng của tâm hồn, và tài sản tiết lộ sự nhỏ mọn của nó.

Sầu não làm dịu tình cảm ta, và hân hoan làm chai đá nó. Vì thiên hạ vẫn chưa thôi dùng tài sản và niềm vui làm một phương tiện để gia tăng, dù họ gia tăng nhân danh Thánh Thư mà Thánh Thư ấy lại không dính dáng gì đến cái tai hại của việc gia tăng. Và nhân danh loài người làm điều mà loài người cự tuyệt.

Nếu bản hàn bị xua đuổi và sầu não không còn nữa, thì tâm hồn là một trang giấy trống không ngoại trừ những biểu tượng chứng tỏ vị kỷ và tích chứa, và những chữ tiết lộ các tham dục trần thế.

Vì tôi đã kiếm và thấy một thiên tính, một bản ngã phi phạm trong con người, không đem bán lấy tiền của hay phát triển bằng những hoan lạc của thời gian. Tôi đã thẩm xét, và tôi đã thấy người giàu gạt phăng thiên tính của mình để khao khát tiền của; và những thanh niên thời đại bỏ rơi nó để theo đuổi những khoái lạc của họ.

Bạn hỡi, cái giờ mà bạn sống với người bạn đời và bầy con của bạn khi bạn trở về từ đồng ruộng là một biểu tượng của gia đình con người trong những thời sắp tới: đó là dấu hiệu hạnh phúc của những ngày tương lai. Và cuộc sống mà người giàu sống trong tiệm buôn thật ra là một kiếp sống có thể so với kiếp sống của những dòi bọ trong mộ: dấu hiệu của sợ hãi.

Và những giọt lệ mà bạn nhỏ, hỡi bạn ử ê của tôi, chúng còn dịu ngọt hơn tiếng cười của kẻ tìm quên, và khoan khoái hơn những giọng nói to cộc nhả. Những giọt lệ ấy sẽ rửa sạch trái tim

khỏi thù hiềm và dạy cho những kẻ nhỏ lệ ấy làm bạn lúa với kẻ khổ đau. Chúng là những giọt lệ của đấng Christ.

Sức mạnh mà bạn gieo, hỡi bạn đáng thương, mà kẻ quyền thế gặt hái, sẽ trở về với bạn, vì vạn vật đều trở về cội nguồn của chúng trong sự phân phối của Thiên Nhiên.

Sầu nào mà bạn cứu mang sẽ biến thành niềm vui theo mệnh lệnh của Trời. Và các thời đại sắp tới sẽ học bình đẳng từ bản hàn, và tình thương qua đau khổ.

MỘT CHUYỆN TÌNH

Một chàng trai trẻ đầy nhựa sống ngồi trong một căn nhà cô đơn. Chàng ngồi hết nhìn qua cửa sổ lên bầu trời đầy sao, lại nhìn vào tấm hình của một người đàn bà trong tay chàng. Một tấm hình mà đường nét và màu sắc phản chiếu trên khuôn mặt chàng. Tấm hình khuôn mặt một người đàn bà nói chuyện với chàng và biến đôi mắt chàng thành tai; khiến chàng hiểu được ngôn ngữ của các linh hồn chập chờn trong căn buồng kia; đem ra đời những trái tim thấp sáng bởi tình yêu và tràn đầy hoài mong.

Giờ giấc trôi qua như vậy như thể là một phút của mộng mị hoan hỉ, hay như một năm của vĩnh cửu. Đoạn chàng đặt tấm hình trước mặt chàng và nhặt giấy bút lên rồi viết:

“Hỡi người yêu dấu của linh hồn anh! Những chân lý vĩ đại và cao thượng không chuyển từ một người này tới một người khác bằng ngôn ngữ; đúng hơn họ đã chọn im lặng như một con đường giữa những linh hồn. Anh biết rằng cái tịch nhiên của đêm nay là một sứ giả giữa hai tâm hồn ta đem những lá thư còn dịu dàng hơn những lá thư mà cơn gió viết trên mặt nước; tụng niệm những trang sách của đôi tim ta cho nhau. Như Thượng Đế muốn rằng linh hồn ta bị đặt trong ngục tù của thể xác, thì tình yêu cũng truyền lệnh rằng anh phải là tù nhân của ngôn ngữ.

“Em ạ, họ bảo rằng tình yêu qua sự thờ phụng biến thành một ngọn lửa thiêu đốt tất cả. Anh đã khám phá ra rằng giờ chia cách không thắng lướt sự kết hợp bản ngã siêu phàm của chúng ta, như anh đã biết với lần gặp gỡ đầu tiên rằng tâm hồn anh là bạn lứa của em suốt vô lượng kiếp, và cái nhìn đầu tiên của em, thật ra, không phải là cái nhìn đầu tiên.

À, em yêu, chính cái giờ kết hợp đôi tim bị lưu đầy khỏi nhau của ta là một giữa nhiều giờ duy trì niềm tin của anh vào vĩnh cửu của tâm hồn và bất tử tính của nó. Trong một giờ phút như vậy Thiên Nhiên xé tấm màn che khỏi khuôn mặt của công lý vĩnh cửu mà thiên hạ cho là bất công.

“Em nhớ không, em yêu, khu vườn mà ta đứng, mỗi kẻ nhìn mặt người yêu mình? Và những cái nhìn của em cho anh biết mỗi tình em yêu anh không phát sinh từ lòng thương hại. Những cái nhìn ấy dạy anh công bố cho chính mình và cho thế gian rằng món quà phát sinh từ công lý còn vĩ đại hơn món quà khởi đầu nơi lòng từ thiện. Và tình yêu được tạo từ hoàn cảnh giống như nước trong đầm.

“Trước mặt anh, em yêu, là một cuộc đời mà anh ao ước trở nên vĩ đại và đẹp đẽ. Một cuộc đời hẳn sẽ được những người tương lai ghi nhớ và gọi lên tình yêu và lòng quý chuộng của họ. Một cuộc đời mà khởi đầu là gặp gỡ em, và anh được bảo đảm sự bất tử của nó. Vì anh tin rằng con người em có thể đem lại cái sức mạnh mà Thượng Đế đã tước đoạt khỏi anh. Vâng, như là mặt trời trưởng dưỡng những hoa thơm trên cánh đồng. Và cũng thế mỗi tình anh vẫn còn lại với anh và các thời đại và bền

bỉ thoát khỏi vị kỷ, để nó có thể tỏa rộng và vượt lên trên các sự vật nhỏ nhen trong sự sùng mộ em”.

Chàng trẻ đứng dậy và chậm rãi đi qua căn buồng. Đoạn chàng lại nhìn từ cửa sổ và thấy mặt trăng đã lên, chan hòa bầu trời với ánh sáng dịu dàng của nó. Chàng trở lại với lá thư và viết:

“Tha thứ cho anh, yêu dấu, vì anh đã nói với em như một người khác, mà em là nửa thân thể anh mà anh đã đánh mất khi đôi ta trôi lên từ bàn tay của Thượng Đế vào cùng giây phút ấy. Xin tha thứ anh!

CON THÚ CÂM

*“Trong cái nhìn của một con thú câm là ngôn ngữ mà hồn của
những người trí hiểu được”*

Một thi sĩ ẤN

Một chiều khi các ảnh tượng xâm chiếm tâm trí tôi, tôi đi qua miền ngoại ô thành phố và đứng lại trước một căn nhà bỏ hoang. Tường nhà loang lổ và những cột trụ sụp đổ, và chẳng còn lại gì về nó ngoài những dấu tích chứng tỏ nó bị bỏ rơi và tàn tạ đã lâu.

Rồi tôi nhìn thấy một con chó nằm giữa đồng bụi, thân thể yếu đuối của nó đầy những thương tích và cái tâm thân xương xẩu hốc hác vì bệnh. Nó đang nhìn về phía mặt trời lặn với đôi mắt mờ bóng khốn khổ và tuyệt vọng. Như thể là nó biết rằng mặt trời đang rút lui hơi thở nồng ấm khỏi chốn hoang liêu này, xa khỏi lũ trẻ hay hành hạ con thú bất lực. Nó đắm đắm đau khổ nhìn mặt trời lặn với một nỗi ly biệt.

Tôi từ từ đến gần bên nó, ước gì biết được ngôn ngữ của nó để tôi có thể an ủi được nó trong cơn đau khổ cùng cực và bày tỏ lòng trắc ẩn trong khi nó tuyệt vọng. Khi tôi đến gần, nó hoảng sợ và cử động bằng những gì còn lại của một kiếp sống tàn tạ, và cố chạy trốn với hai đôi chân khô héo vì bệnh và sắp hư hẳn. Và bởi vì nó không còn đủ sức đứng lên, nó nhìn tôi, một cái nhìn

pha lẫn sự chua chát của cầu khẩn và vẻ dịu dàng của van xin, một cái nhìn xen lẫn mến thương và trách móc. Một cái nhìn thay thế cho ngôn ngữ; còn rõ rệt hơn lời lẽ của con người và hùng biện hơn nước mắt của một người đàn bà. Khi đôi mắt tôi gặp gỡ đôi mắt buồn bã của nó những tình cảm xúc động tôi và những mối cảm xúc cựa mình, và những tia nhìn của nó hiện thân và biến thành tiếng nói quen thuộc giữa loài người, và tiếng ấy nói như vậy đây:

“Đủ rồi, là một sinh vật như vậy. Tôi đã chịu đựng sự tàn bạo của con người và chịu khổ vì bệnh đã quá đủ rồi. Người hãy đi qua, để yên tôi và nỗi yên lặng của tôi. Tôi sẽ cầu xin những tia ấm áp của mặt trời cứu giúp. Tôi đã trốn khỏi sự hà khắc và đè nén của loài người và nương náu nơi bụi bặm, còn dịu dàng hơn lòng người, và ẩn mình nơi phế tích còn đỡ hoang liêu hơn tâm hồn họ. Vậy người hãy đi đi, vì người là gì nếu không phải là thuộc về những kẻ ở trên một trần gian không còn gì công lý? Tôi là một con vật đê tiện, nhưng tôi đã phục dịch con người. Tôi đã luôn luôn là một người bạn trung thành của người và là một người an ủi trong nhà họ. Khi người đau khổ tôi chia sẻ, và niềm vui của người là niềm vui của tôi. Những khi người đi vắng tôi nhớ mong và đón mừng khi người về nhà. Tôi thỏa mãn khi người ném cho tôi những mảnh vụn từ bàn ăn của người và sung sướng với một mẩu xương mà răng người đã gặm sạch. Nhưng khi tôi già đi và suy yếu vì tuổi tác, và lâm bệnh hoạn, người tổng cổ tôi ra khỏi nhà và biến tôi thành đồ chơi của lũ trẻ

oái oăm ngoài đường phố và là một mục tiêu cho cung ná, rác rưởi.

“Tôi, hỡi người, là một con vật bất lực, nhưng tôi thấy một sự tương tự giữa tôi và nhiều anh em đồng loại của người khi họ không còn đủ khỏe mạnh để tự lực cánh sinh. Tôi giống như những chiến sĩ chiến đấu cho xứ sở lúc trẻ và làm đất đai sinh lợi lúc trung niên, và khi mùa đông của đời họ đến kề và giá trị họ sút giảm thì họ bị gạt qua bên và lãng quên. Tôi giống như một người đàn bà đã từng là một cô gái dễ thương làm ấm lòng tuổi trẻ và trải qua những đêm làm mẹ để nuôi nấng con cái và làm chúng trở nên những con người trong tương lai. Một người đàn bà mà khi già nua bị khinh rẻ và quên lãng... Người mới tàn bạo làm sao, hỡi người, và hà khắc nhường nào!”

Những cái nhìn của con thú đã nói như vậy. Lòng tôi hiểu trong khi tâm hồn tôi phân vân, vừa thương hại nó vừa nghĩ về lũ trẻ đồng loại. Và khi nó nhắm mắt tôi không muốn quấy rầy nó nữa, nên tôi đi khỏi chốn ấy.

HÒA BÌNH

Bão giảm bớt sau khi đã buộc tất cả cây cỏ phải rạp mình trước nó. Những vì sao trông tựa như những mảnh tan tành của ánh chớp trên nền trời. Và những cánh đồng yên lặng như thể là trận đánh giữa các nguồn lực thiên nhiên chưa từng xảy ra.

Vào giờ phút ấy, một thiếu nữ bước vào phòng nàng ném mình lên giường và nức nở khóc. Tiếng thổn thức của nàng nổi lên và những hơi thở nghẹn ngào của nàng biến thành lời nói.

“Xin đem chàng về với con, lạy Trời, vì nước mắt con đã khô cạn và lòng dạ tan thành nước. Xin trả chàng về với con, hỡi Đấng Thần Linh phán đoán con với một minh triết siêu việt sự thận trọng của con người, vì tâm hồn con phụ lòng con và sâu não xâm chiếm con. Xin bảo vệ chàng khỏi những nanh vuốt sắc bén của chiến tranh; xin cứu chàng khỏi đôi cánh tay của tử thần và xin rủ lòng thương một thanh niên yếu ớt bị đè nén bởi uy lực của kẻ mạnh và cướp chàng đi khỏi con.

“Hỡi Tình Yêu, hãy khắc phục chiến tranh, kẻ thù của người. Hãy bảo vệ người yêu của con, vì chàng là con của người. Vậy hãy đi đi, hỡi Thần Chết, để chàng có thể thấy tôi, hay người hãy đến để đưa tôi đến chàng”.

Vào đúng lúc ấy bước vào một chàng trẻ đầu quân băng trắng, mà trên ấy chiến trận viết lên những chữ đỏ thắm. Chàng đến gần cô gái và mừng nàng với một giọt lệ và một nụ cười. Đoạn

chàng cầm tay nàng đặt lên môi mình, và bằng một giọng vương một mối tình đau thương và một cuộc hội ngộ hạnh phúc, nói: “Đừng sợ, vì người mà em thương khóc đã trở về. Vậy vui lên đi em, vì hòa bình đã khôi phục cho em kẻ mà chiến tranh đã cướp, và hào hiệp đã hoàn lại cái mà lòng tham cướp phá. Lau nước mắt đi, em yêu, và hãy cười. Đừng ngạc nhiên vì anh sống sót trở về, vì tình yêu có một dấu hiệu mà thần chết thấy là phải chạy trốn; kẻ địch nhận ra nó liền hỗn loạn.

“Vâng, anh là người ấy. Đừng cho anh là một bóng ma đến từ những miền u tối để thăm viếng một nơi chốn có vẻ đẹp và sự thanh bình của em. Đừng sợ, vì anh là một sự thật mà lửa đỏ và gươm đao phải về để làm chứng trước tất cả thiên hạ về sự chiến thắng của tình yêu đối với chiến tranh. Anh là một lời nói thốt lên bởi một người hòa bình làm một lời mở đầu cho câu chuyện hạnh phúc của em”.

Thốt xong những lời này lười chàng lú lại và nước mắt chiếm chỗ của ngôn ngữ. Những thánh thần hoan hỉ đến chật ních chốn hèn mọn kia, và đôi tìm tìm thấy được những gì đã mất khi buổi chia tay.

Và khi ban mai đến, hai người đứng trên một cánh đồng ngấm nhìn vẻ đẹp của thiên nhiên. Sau một hồi im lặng mà trong ấy sự chuyển hoá xảy ra, người chiến sĩ nhìn về hướng nam và nói với người yêu mình: “Hãy nhìn mặt trời đang vươn lên từ bóng tối”.

THI SĨ

Một mối ràng buộc
Giữa cội này và cội sau;
Một hồ nước ngọt cho người khát;
Một cây trồng
Trên bờ dòng sông của vẻ đẹp,
Mang những trái chín muối cho những con tim đói tìm kiếm.
Một con chim ca hát
Tung tăng trên những cành của ngôn ngữ,
Những khúc điệu run run để chắt đầy những thân thể với sự
ngọt ngào và dịu dàng.
Một cánh mây trắng trên bầu trời bình lặng
Nổi lên và tỏa khắp bầu trời,
Rồi trút mưa móc lên những bông hoa trên những cánh đồng
Nhân Sinh.
Một thiên thần
Mà các thần linh phái đến để dạy loài người thuật của những
thần linh.
Một ánh sáng chiếu diệu bất khuất trước bóng tối,
Không bị những bụi cây che khuất
Astarte đã đổ đầy dầu;

Và thấp sáng bởi Apollo.

Một mình,

Người được may mặc trong thuần phác

Và nuôi dưỡng bởi dịu dàng;

Người ngồi trong lòng Thiên Nhiên học sáng tạo,

Và thức tỉnh trong tịch nhiên của đêm tối

Chờ đợi thần trí giáng hạ.

Một nông phu gieo những hạt của tim người trong khu vườn
tình cảm,

Nơi chúng sinh ra hoa lợi

Để nuôi dưỡng những kẻ tồn trữ.

Đó là người Thi Sĩ mà người cùng thời bỏ lơ,

Và được họ biết đến khi người rời bỏ trần gian này để trở về
cõi trời của người.

Đó là kẻ không tìm kiếm gì của loài người ngoài một nụ cười
nhẹ;

Mà hơi thở bay lên chan hòa bầu trời với những khái tượng
sống động của vẻ đẹp.

Thế mà thiên hạ giấu người khỏi dưỡng chất và chốn nường
náu.

Cho đến bao giờ, hỡi Người,

Cho đến bao giờ, hỡi Đời Sống,

Người mới xây dựng những căn nhà vinh dự

Cho những kẻ nhồi trái đất với máu

Và tránh những người đem lại cho ta hòa bình và an nghỉ?
Người còn tán tụng giết chóc
Và những kẻ đề cổ thiên hạ dưới ách áp chế đến khi nào?
Và quên những kẻ trút vào bóng đen của đêm tối
Ánh sáng của đôi mắt họ để chỉ cho ta sự rực rỡ của đời?
Những kẻ sống cuộc đời khôn khổ
Để hạnh phúc và hoan lạc không bỏ lơ ta.
Và các bạn, hỡi những Thi Sĩ
Sinh mệnh của đời sống này:
Các người đã chinh phục những thời đại
Bất chấp sự tàn bạo của chúng,
Và đạt được một vương miện nguyệt quế
Trước mặt những gai góc của ảo ảnh.
Các người là đế vương của những trái tim,
Và vương quốc của các người bất tận.

SINH NHẬT TÔI

Viết tại Paris, 6 tháng 12, 1908

Vào ngày này mẹ tôi sinh ra tôi. Vào ngày này hai mươi lăm năm trước đây tịch nhiên đã đặt tôi giữa đôi tay của cuộc hiện sinh này, đầy những tiếng khóc và tranh đấu và đua tranh.

Như vậy tôi đã đi quanh mặt trời hai mươi lăm lần. Và tôi không hiểu mặt trăng đã bao quanh tôi bao nhiêu lần. Thế mà tôi vẫn chưa khai mở được những bí mật của đời sống, mà cũng chưa hiểu các sự vật ẩn khuất của bóng tối.

Tôi đã đi hai mươi lăm lần với trái đất và mặt trăng và mặt trời và các tinh tú quanh Luật Vũ Trụ.

Hãy nhìn xem giờ đây tâm hồn tôi đang thăm thì những danh hiệu của luật ấy như những hang động vang dội tiếng sóng biển. Sự hữu của nó ở trong sự hữu của Người, nhưng không biết bản thể của Người; nó hát những bài ca về sự thắng trầm của người nhưng không hiểu thấu Người.

Hai mươi lăm năm trước đây bàn tay của thời gian viết tôi như một chữ trong cuốn sách của trần gian khủng khiếp kỳ lạ này. Vậy, hãy nhìn tôi xem, một chữ mà ý nghĩa lơ mờ và hỗn độn; khi thì không có nghĩa gì cả; khi thì ngụ ý rất nhiều.

Vào ngày này trong năm những ý niệm, những tư tưởng và kỷ niệm ồ ạt chen vào hồn tôi. Chúng đứng trước tôi như những

đám rước của những ngày đã qua và chỉ cho tôi những bóng ma của đêm tối đã ra đi từ lâu. Rồi chúng tung tán như những cơn gió thổi tung những đám mây lạc đàn lúc hoàng hôn. Chúng nhỏ dần và trở nên lơ mờ trong những xó phòng tôi như những khúc ca của các dòng suối nơi những thung lũng xa xăm và trống vắng.

Vào ngày này mỗi năm các linh hồn đã đào luyện nên linh hồn tôi đến, vội vã về phía tôi từ khắp nơi trên thế gian, bao trùm tôi với những bài ca của kỷ niệm buồn.

Rồi những linh hồn ấy dịu dàng rút lui và ẩn mình sau những vật hữu hình. Những linh hồn ấy giống như những con chim đáp xuống một sân đập lúa hoang phế và, không tìm thấy hạt ở đó, tung tăng một lát trước khi cất cánh bay đến một nơi khác.

Vào ngày này ý nghĩa của tiền kiếp trôi dạt trước tôi như một tấm gương mờ mà tôi nhìn lâu vào ấy và không thấy gì trong ấy ngoại trừ những khuôn mặt phai lạt của các tháng năm như những khuôn mặt của người chết; và những nét nhăn của hy vọng và mộng mị và mê đắm như những nét của người già.

Đoạn tôi nhắm mắt và nhìn một lần nữa vào gương và tôi chẳng thấy gì ngoài khuôn mặt mình;

Và tôi nhìn vào mặt tôi và thấy một vẻ buồn. Tôi quan sát vẻ buồn này và thấy nó cam và không thốt một lời. Mà nếu như vẻ buồn này nói được, nó hẳn còn dịu dàng hơn niềm vui.

Tôi đã yêu rất nhiều trong hai mươi lăm năm này. Và rất nhiều cái mà tôi yêu đối với thiên hạ lại đáng ghét; và rất nhiều cái mà tôi ghét họ lại kính mộ. Những gì mà hồi còn bé tôi yêu

giờ tôi hết yêu. Và những gì mà hiện giờ tôi yêu tôi sẽ yêu trọn kiếp. Vì tình yêu là tất cả những gì tôi có thể đạt được, mà không ai tước đoạt được nó khỏi tôi.

Biết bao nhiêu lần tôi đã yêu cái chết, và gọi bằng những danh từ dịu dàng và tán tỉnh nó ở những nơi bí mật và công cộng. Tôi cũng đã yêu sự sống. Vì chết và sống đối với tôi có vẻ đẹp như nhau, hoan lạc tương đương, và cộng tác với nhau trưởng dưỡng lòng hoài mong và khát vọng của tôi. Tôi yêu thương và có thiện cảm với chúng như nhau.

Tôi đã yêu tự do, và tình yêu của tôi đã gia tăng cùng với sự hiểu biết về sự hệ lụy của con người với giả dối và gian trá. Và nó đã lan rộng song song với sự hiểu biết của tôi rằng thiên hạ khuấy phục những thần tượng tạo ra bởi bóng tối và nâng cao bởi sự điên rồ và chải chuốt bởi sự xúc phạm của những đôi môi hâm mộ.

Nhưng tôi cũng đã yêu những kẻ hâm mộ kia bằng mối tình phóng khoáng của tôi. Vâng, tôi đã thương hại họ, vì họ mù quáng hôn đôi môi đầm máu của một mãnh thú mà không thấy; và hút nọc của rắn độc mà không biết. Họ đào mộ của chính mình bằng móng tay mình mà chẳng hay.

Tôi đã yêu tự do bởi vì tôi đã thấy rằng tự do là một cô gái ốm vì cô đơn và yếu vì hiu quạnh cho đến khi nàng trở thành một bóng ma đi ngang qua những khu nhà, đứng ngoài đường phố và kêu gọi khách bộ hành, họ không nghe mà cũng chẳng để ý nàng.

Trong hai mươi lăm năm tôi đã yêu hạnh phúc như mọi người. Tôi đã trở dậy mỗi buổi sáng và tìm kiếm hạnh phúc cũng như thiên hạ đã kiếm. Nhưng tôi không kiếm thấy nó theo lối của họ; tôi cũng chẳng thấy dấu chân của nó trên bãi cát bên ngoài nhà họ; mà cũng chẳng nghe âm vọng giọng nói của nó vọng ra từ trong những đèn đài của họ.

Nhưng khi tôi tìm hạnh phúc nơi hoang liêu, tôi nghe hồn mình thâm thỉ vào tai như vậy đây: “Hạnh phúc là một đứa trẻ được sinh ra và nuôi sống trong đáy lòng; chứ không phải từ ngoài đến”.

Và khi tôi mở rộng cõi lòng để thấy hạnh phúc, tôi thấy trong ấy tấm gương, chiếc giường và y phục của nó. Còn nó tôi nào thấy.

Tôi đã yêu tất cả thiên hạ - tôi đã yêu họ nhiều lắm. Dưới mắt tôi thiên hạ thuộc ba loại. Một nguyên rửa đời sống; một ban phúc; và một quan sát nó. Tôi đã yêu loại thứ nhất vì họ tuyệt vọng; loại thứ nhì vì bao dung; loại thứ ba vì hiểu biết.

Hai mươi lăm năm đã trôi qua như vậy. Những ngày và đêm của tôi cũng trôi qua như vậy, vội vã, bèn gót nhau; rơi khỏi đời tôi như những lá rơi khỏi cây trên đường đi của những ngọn gió thu.

Và hôm nay, hôm nay tôi đứng hồi niệm như một bộ hành mệt mỏi đứng giữa con đường đi lên, và tôi nhìn phía này rồi phía kia và chẳng thấy trong dĩ vãng của đời bất cứ một cái gì mà tôi có thể chỉ trước mặt trời và nói: cái này thuộc của tôi.

Tôi cũng chẳng tìm thấy ở các mùa trong những năm của đời tôi một mùa gặt nào ngoài những chiếc lá vấy những giọt mực, và các nét vạch kỳ lạ rải rác đầy đường nét và màu sắc, hài hòa và tạp loạn.

Trong những trang và những nét họa tản mác này tôi đã chôn vùi những tình cảm, tư tưởng và mộng mị của mình như người nông phu gieo hạt giống trong đất.

Nhưng người nông dân ra đồng và gieo hạt giống vào luống đất khi chiều đến trở về nhà đầy hy vọng và đợi đến mùa gặt hái. Tôi thì không vậy. Vì tôi đã rải những hạt giống của trái tim mình và không có hy vọng, cũng chẳng có đợi chờ.

Và bây giờ tôi đã đến giai đoạn này trên cuộc hành trình của tôi và thấy dĩ vãng từ bên kia một màn sương mù của rên rỉ và than van, và tương lai từ sau tấm màn dĩ vãng, tôi đứng từ cửa sổ đắm đắm nhìn cuộc sống.

Tôi thấy những khuôn mặt của thiên hạ và những tiếng nói của họ trôi lên cao. Tôi nghe tiếng những bước chân họ rơi giữa những khu nhà và cảm thấy sự xúc chạm của linh hồn họ và những làn sóng của dự vọng họ và tiếng đập của tim họ.

Tôi thấy trẻ con chạy nhảy chơi và ném nhau bằng những nắm đất, trong khi tươi cười nhớn nhớn.

Và tôi thấy những người trẻ bước đi vững vàng, đầu vươn cao như thể họ muốn đọc một bài thơ của tuổi trẻ viết bên lề những đám mây xếp hàng với những tia nắng mặt trời. Và những cô gái bước đi đủng đỉnh như những cành non và mỉm cười như

những đóa hoa, vừa nhìn đắm đắm từ dưới nón những chàng trai hồi hộp với mến thương và khát vọng.

Tôi thấy những người già đi với lưng còng, dựa lên gậy và nhìn lên mặt đất, như thể tìm kiếm giữa những kẽ nứt những đá quý mà họ đã đánh mất.

Tôi cũng đứng nơi cửa sổ nhìn và suy tưởng về những hình ảnh và chiếc bóng này khi chúng thâm lặng đi qua những đường và những hẻm trong thành phố.

Rồi tôi nhìn về những nơi bên kia thành phố và thấy những miền hoang dã trong vẻ đẹp rờn rợn và sự tịch nhiên âm vang của chúng, và những ngọn đồi vươn cao và những thung lũng thoải thoải. Những cội cây thẳng đứng dịu dàng và những đóa hoa ngát hương; những dòng sông ca hát và những con chim hót vang.

Tôi nhìn về miền bên kia những chốn hoang dại và tôi thấy biển cả và những huyền diệu và kỳ quan của miền sâu thẳm của nó, những bí mật và những vật bị chôn vùi. Những lớp sóng nổi bọt trong cơn thịnh nộ và khinh thường; những bọt và bụi nước; lúc nước lên và nước xuống. Tôi thấy tất cả những thứ đó.

Rồi tôi nhìn về miền bên kia biển, và tôi thấy bầu trời vô biên với những thế giới bồng bềnh trên không gian, và những ngôi sao, những mặt trời và những mặt trăng rực rỡ. Và những hành tinh và định tinh, và tôi thấy tất cả những hấp lực và xích lực cánh tranh và hòa giải, đào tạo và sinh ra bởi Ý Chí ấy, vĩnh cửu và vô hạn. Phục tùng một Luật Vũ Trụ mà sự khai thủy vốn vô thủy và và chung cục vốn vô chung.

Qua cửa sổ tôi nhìn và suy tưởng về những sự vật này và lãng quên hai mươi lăm năm và những thời đại đi trước chúng cùng những thế kỷ sẽ theo sau. Và con người và cuộc đời tôi thể hiện trước mình, những cái ẩn nặc và những cái hiển thị, như linh hồn tiếng thở dài của những đứa trẻ run rẩy trong những thâm xứ vĩnh cửu của không gian và những đỉnh cao đời đời và những biên giới vô tận của nó. Và tôi cảm thấy sự hiện hữu của linh hồn này, cái ngã này mà tôi gọi là “tôi”. Tôi cảm thấy nó cựa quậy và nghe tiếng kêu của nó. Bây giờ nó đã nâng đôi cánh lên và dang đôi tay ra khắp tứ phía, và run rẩy đong đưa trên đó cái ngày đưa nó ra sự sống. Bây giờ bằng một giọng vươn lên từ sự linh thiêng nhất của nó, nó la lên:

“Hòa Bình, hỡi Đời Sống, Hòa Bình, hỡi giác ngộ. Hòa Bình, hỡi khái tượng.

“Hãy chào mừng, hỡi ngày, ánh sáng của kẻ chinh phục bóng tối, Hãy chào mừng, hỡi đêm, bóng tối của kẻ khai mở ánh sáng của bầu trời.

“Chào mừng mùa xuân, làm mới lại tuổi trẻ của trần gian; mùa hè rao xướng vẻ rực rỡ của mặt trời. Chào mừng mùa thu, đem lại kết quả cho sự lao động và phần thưởng cho nỗi vất vả, mùa đông, đem lại sức mạnh của thiên nhiên trong những cơn giông của nó.

“Chào mừng những năm tiết lộ cái mà bao năm đã che giấu. Chào mừng những thời đã tu cải những lầm lẫn của bao thời đại: chào mừng.

“Hòa bình, hồi thời gian, đem chúng ta tiến tới toàn thiện. Và bình an cho người, hồi linh hồn chỉ đạo, người là những kẻ trị vì cuộc sống; ẩn trốn khỏi chúng tôi sau tấm màn của mặt trời.

“Bình an và chào mừng người, hồi trái tim, vì người trầm tư trong khi bị tiếng khóc thẳng lướt.

“Và bình an và chào mừng người, hồi đôi môi, vì quả thực người đã nói hòa bình trong khi phải nếm chua cay”.

HÀI ĐỒNG JESUS

Hôm qua anh đã cô đơn trên trần gian này, em yêu, và nỗi cô đơn của anh cũng tàn nhẫn như thần chết vậy. Anh cô đơn như một đóa hoa mọc trong bóng của những tảng đá vĩ đại, và Đời Sống không quan tâm đến sự hiện hữu của anh. Và anh cũng chẳng quan tâm đến sự hiện hữu của Đời Sống.

Hôm nay tâm hồn anh thức tỉnh và thấy em đứng cạnh nó, và khuôn mặt nó rục rỡ. Nó phủ phục trước em y như người mục tử phủ phục khi anh thấy bụi cây cháy đỏ.

Hôm qua không khí cứng và những tia mặt trời yếu ớt. Sương mù che phủ mặt đất, và tiếng sóng gầm như một cơn bão hú.

Anh nhìn lối này và lối kia, và chẳng thấy gì ngoại trừ chính anh sầu khổ đứng cạnh mình. Và những chiếc bóng của u tối chập chờn quanh anh như những con quạ đói.

Hôm nay không khí trong trẻo và toàn thiên nhiên trầm trong ánh sáng, và những ngọn sóng biển hòa hoãn và những đám mây tản mát. Bất cứ nhìn đâu anh cũng thấy em và thấy những bí ẩn của đời sống quanh em như những bọt nước lấp lánh tung lên bởi một con chim tắm trên mặt hồ trong trẻo.

Chiều qua anh là một lời tịch nhiên trong tâm trí của đêm. Hôm nay anh trở thành một bài hát ru trên miệng lưỡi của ban ngày. Và điều này đã xảy ra trong một giây phút của thời gian cầu

tạo bởi một cái nhìn và một lời nói, một tiếng thở dài và một nụ hôn.

Giây phút ấy, em yêu, đã kết hợp dĩ vãng của tâm hồn anh với tương lai của nó. Như thể là một đóa hồng trắng vươn từ lòng đất u tối lên ánh sáng ban ngày.

Giây phút ấy đối với đời anh cũng như sự đản sinh của Jesus đối với các thời đại, vì nó tràn đầy tâm linh, thuần khiết và tình thương. Nó biến những tăm tối của lòng anh thành ánh sáng, và khổ đau và tuyệt vọng thành hạnh vận.

Những ngọn lửa của tình yêu từ trời rơi xuống dưới những hình dáng và thể thức khác nhau nhưng chúng có cùng một dấu hiệu trên trái đất.

Ngọn lửa nhỏ thấp sáng những xó xỉnh trái tim của một người cũng như ngọn lửa rực rỡ vĩ đại từ trời xuống để thấp sáng sự u tối của các quốc gia. Vì trong linh hồn này là các nguyên tắc, khát vọng và tình cảm trong linh hồn của tất cả nhân loại.

Những Đứa Con của Judah, em yêu, chờ đợi một Đấng Vĩ Đại đã hứa đến từ buổi khai thủy của thời gian để cứu họ thoát khỏi sự hệ lụy của các quốc gia.

Tâm hồn vĩ đại ở Hy Lạp thấy rằng sự thờ phượng Jupiter và Minerva không có giá trị, và tâm hồn không còn thỏa mãn nữa.

Và ở La Mã tư tưởng cao siêu thẩm xét, và thấy rằng sự linh thánh của Apollo đã trở nên xa với tình cảm con người. Và vẻ đẹp vĩnh cửu của Venus đã gần kề tuổi già.

Các quốc gia biết, mà không hiểu nguyên do, một nỗi thèm khát của tâm linh muốn được chỉ dạy những sự việc siêu việt vật chất. Và họ mong mỗi một niềm tự do không phải của thể xác để dạy con người vui vẻ với láng giềng của mình dưới ánh mặt trời và vẻ đẹp của đời sống.

Vì, thật ra, chính tự do ấy đưa một người đến gần với Nguồn Lực vô hình mà không run sợ.

Tất cả những sự việc ấy đã xảy ra hai ngàn năm trước đây khi những hoài vọng của lòng người chập chờn giữa những sự vật hữu hình, sự không dám đến gần Đấng Bất Tử, Linh Hồn Vũ Trụ. Khi Pan, thần rừng thẳm, đang làm linh hồn những mục tử chết khiếp, và Baal, thần mặt trời đang đè nén lòng ngực của những kẻ thấp kém và khốn khổ với những tu sĩ của ngài.

Và vào một đêm, đúng hơn một giờ, một khoảnh khắc cách biệt khỏi những thời đại - vì nó còn mạnh mẽ hơn các thời đại - đôi môi của đấng Thần Linh hé mở và thốt ra Lời của Sự Sống, hiện hữu tự buổi khai thủy với đấng Thần Linh.

Và nó giáng hạ với ánh sáng của những vì sao và những tia của mặt trăng và hiện hình và là một hài nhi trong đôi cánh tay của một thiếu phụ. Và ở một nơi hèn mọn mà những mục tử che chở bầy thú của họ khỏi những hiểm nghèo của đêm tối.

Đó là một hài nhi ngủ trên rơm khô trong một máng lừa.

Một đế vương ngồi trên một ngai làm bằng những trái tim nặng nề vì sức nặng của hệ lụy và những linh hồn khao khát Tâm Linh; và những tư tưởng khao khát Trí Huệ.

Đó là một hài nhi, cuộn trong y phục của mẹ, tước đoạt bằng sự dịu dàng chiếc quyền trượng khỏi tay Jupiter và trao nó cho gã mục tử nghèo nàn ngồi nghỉ trên trái đất với bầy thú của y.

Chính người là kẻ đã lấy trí huệ từ Minerva và đặt nó trên miệng lưỡi của gã ngư phủ thấp hèn đang ngồi trên chiếc thuyền nhỏ trên bờ hồ.

Kẻ đã chưng cất lên niềm vui bằng sự đau khổ cả chính mình từ Apollo và trao nó cho kẻ khổ đau đang đứng van vỉ trước cửa. Và rót vẻ đẹp qua vẻ đẹp của người từ Venus ra và trồng nó trong linh hồn của người đàn bà sa đọa kinh sợ những kẻ áp chế mình.

Chính ngài là kẻ đã hạ Baal xuống khỏi địa vị quyền lực và đặt thay vào đó người nông dân đã gieo những hạt giống ngoài đồng bằng mồ hôi trên trán mình.

Không phải rằng nỗi đau của anh, em yêu là nỗi đau của các bộ lạc Israel năm qua?

Không phải rằng anh đã ngóng trông trong tịch nhiên của đêm tối một Đấng Cứu Thế đến để giải thoát anh khỏi hệ lụy của tháng ngày?

Không phải rằng anh đã biết với các quốc gia xưa về nỗi thèm khát sâu xa đó của linh hồn?

Không phải rằng anh đã lang thang trên lộ đời như một đứa trẻ lạc lõng giữa những chốn lạ? Và không phải rằng linh hồn anh là một hạt giống gieo trên một tảng đá, mà lũ chim không nhặt lên mà cũng chẳng hủy hoại, và các nguồn lực thiên nhiên không chẻ tan mà cũng chẳng làm cho sinh nảy?

Tất cả những việc này xảy ra khi những cơn mộng của anh tìm một xó tối và sợ không dám đến gần ánh sáng.

Và vào một đêm, đúng hơn, một giờ, một khoảnh khắc tách riêng khỏi những năm của đời anh, vì nó êm đềm hơn tất cả những năm của đời anh, đấng Thần Linh từ vòng ánh sáng trên cao giáng nhập anh và nhìn anh bằng đôi mắt em, và nói với anh bằng miệng lưỡi em. Từ cái nhìn và lời nói ấy phát sinh ra tình yêu, và tình yêu tìm được an nghỉ trong trái tim tan vỡ của anh.

Đó là một môi tình vĩ đại, ngự trị trong máng cỏ trong tim anh; một môi tình tuyệt đẹp cuốn trong những tã của tử bi. Một hài nhi dịu dàng nằm trong lòng tâm linh, biến nỗi buồn của anh thành niềm vui và sự khốn khổ của anh thành vinh quang, và biến nỗi tịch liêu của anh thành một điều thú vị.

Một vị vua cao ngất trên ngai bằng những chất liệu phi thường, bằng tiếng nói của người đã đem lại sự sống cho những ngày chết của anh, và ánh sáng cho đôi mắt nức nở của anh bằng sự xúc chạm của người; mà cánh tay phải của người giật hy vọng khỏi hố sâu tuyệt vọng.

Đêm thật dài, em yêu, và giờ đây đã gần bình minh; chẳng mấy chốc trời sẽ sáng. Vì hơi thở của Hải Đồng Jesus đã tràn đầy bầu trời và lấn vào không khí.

Đời anh là một câu chuyện sầu muộn; giờ đây trở thành một chuyện vui. Và nó sẽ biến thành chân phúc, vì đôi cánh tay của Chúa Hải Đồng đã bao bọc trái tim và ôm trọn linh hồn anh.

TÂM HỒN GIAO CẢM

Thức dậy, em yêu thức dậy!
Vì hồn anh kêu gọi em từ bên kia những đại dương cuồng nộ;
Tâm hồn anh trải đôi cánh trên những đợt sóng giận dữ sủi bọt.

Dậy đi, vì tất cả đều im lìm,
Tiếng đập của móng ngựa và bước chân của khách bộ hành
Đều đã im lặng;
Và giấc ngủ bao trùm linh hồn loài người.
Nhưng một mình anh vẫn còn thức,
Vì mong mỗi giữ anh lại mỗi khi giấc ngủ định chôn vùi anh,
Và tình yêu đem anh đến kê bên em
Khi những ảo ảnh muốn đem anh đi xa.
Anh đã rời khỏi giường, em yêu,
Vì anh sợ những bóng tối của an ủi ẩn mình dưới những lớp chăn.

Anh đã ném cuốn sách qua một bên,
Vì những tiếng thở dài của anh đã xóa những dòng chữ trên
những trang sách
Nên chúng trở thành trắng và trống không trước anh
Dậy đi, dậy đi, em yêu, và lắng nghe anh.

Nhìn em đây, anh yêu,
Vì em đã nghe tiếng gọi của anh từ bên kia những đại dương
Và cảm thấy sự xúc chạm của đôi cánh anh.
Em đã rời giường để đi bộ trên thảm cỏ,
Và sương khuya đã làm ướt đôi chân và vạt áo em.
Hãy nhìn em đứng trước anh dưới những cành hạnh đào trở
bông.
Lắng nghe tiếng gọi của anh.
Hãy nói đi, em yêu,
Và để hơi thở em bay cùng cơn gió đến từ những thung lũng
Lebanon.
Nói đi, và chẳng ai ngoài anh nghe những lời của em,
Vì đêm đã xua tất cả tạo vật về nơi an nghỉ,
Và những người trong thành phố đang say ngủ.
Chỉ một mình anh thao thức.
Bầu trời đã dệt một tấm màn bằng ánh trắng
Và buông nó trên Lebanon
Bầu trời đã may một chiếc áo bằng bóng tối của đêm đen
Và xếp nó ngang với khối của những xưởng thợ và hơi thở
của Thần Chết
Chúng đã che giấu trong nếp gấp những xương xẩu của thành
phố
Những dân làng đang say ngủ trong lều của họ

Giữa cây liễu và cây hạnh đào;
Và linh hồn họ vội vã đi về những xứ mộng, em ạ.
Loài người gập xuống vì sức nặng của vàng,
Và lòng tham làm đôi gối họ yếu đuối.
Đôi mắt họ nặng nề vì phiền muộn và bồn chồn,
Và họ bị ném lên giường.
Lòng họ bị dày vò, em ạ, bởi những ma quỷ của khốn khổ và
tuyệt vọng.
Những bóng ma của các thời đại đã qua đi trong những
thung lũng,
Và trên những đỉnh cao lang thang các linh hồn của những
vua chúa và tiên tri.
Những tư tưởng anh đã hướng về các nơi chốn của kỉ niệm
Và chỉ cho anh sức mạnh của Chaldea và niềm kiêu hãnh của
dân Assyria và sự cao thượng của A-rập.
Những bóng ma tối tăm của những kẻ cắp đi trong các lối hẹp
Và trong các kẽ nứt của những bức tường những rắn độc của
tham dục góc đầu;
Trên những góc phố hơi thở của kẻ ốm đau hòa lẫn với
những cơn đau nhói của cái chết.
Kỉ niệm đã vạch toang những tấm màn của lãng quên
Và khai mở ra cho anh những ghê tởm của Sodom và
Gomorrah.
Những cảnh cây đong đưa, em yêu,

Và tiếng xào xạc của lá
Lẫn với tiếng thầm thì của dòng suối trong thung lũng
Đem đến bên tai ta
Bài hát của Solomon, và những âm điệu chiếc thất huyền của
David,

Với những khúc điệu của Mausili*
Linh hồn của những đứa trẻ trong khu nhà run rẩy,
Và cơn đói gặm nhấm chúng.
Mẹ chúng lo âu nằm trên những chiếc giường khổ não và ưu
tư,
Và những giấc mơ mong muốn khiến trái tim của những kẻ
lơ là phải sợ hãi.

Anh nghe tiếng than van sâu xa và tiếng thở dài chua chát
Tràn ngập tận xương tủy với tiếng nước nở và rên rỉ.
Hương thơm của hoa huệ và thủy tiên
Vươn lên hôn mùi thơm của hoa nhài,
Và lẫn với hơi thở ngọt ngào của bách hương
Cưỡi ngọn gió trên những ngọn đồi con và những lối đi
ngoằn ngoèo;
Chất đầy tâm hồn với tình yêu
Làm tròn lòng hoài mong của nó
Để ôm bầu trời bay mất.
Những mùi gớm ghiếc từ những con đường hẹp bốc lên,

Lăn với ốm đau và bệnh hoạn,
Và giống như những mũi tên nhọn ẩn khuất, gây tổn thương
Cho những cảm quan, và bầu không khí trong lành đầy chất
độc.

Buổi sáng đã đến, em yêu,
Và những ngón tay của thức tỉnh vỗ về
Đôi mắt của những kẻ say ngủ.
Những tia sáng tím đang vươn lên từ bên kia những ngọn đồi
Để gạt qua bên tấm màn che của đêm tối
Khởi vinh quang và uy quyền của Sự sống.
Những ngôi làng yên nghỉ trong tịch nhiên thanh bình trên
đôi vai của thung lũng

Đã thức dậy.

Chuông thánh đường reo những lời tán thán,
Và bầu trời đầy những âm thanh hoan lạc
Báo tin giờ cầu nguyện đã kè.
Những hang động ném lại các tiếng vang
Như toàn thể Thiên Nhiên đang đứng cầu nguyện.

Lũ bê đã rời tàu,

Và bầy cừu và dê cũng rời chuồng;

Chúng đi ra ngoài những cánh đồng để ăn cỏ

Và ăn những lớp cỏ triu sương lóng lánh.

Trước chúng là những mục đồng vừa đi vừa thổi sáo,

Và sau chúng là những cô gái, cùng lũ chim chào mừng ban mai đến.

Buổi sáng đã đến, em ơi,

Và bàn tay nặng nề của ngày đã đặt

Trên những khu đông đảo.

Những tấm màn đã được kéo khỏi cửa sổ,

Và những cánh cửa mở toang.

Để lộ những đôi mắt mệt mỏi và những khuôn mặt phiền muộn

Và những linh hồn thất vọng quay ra hì hục làm việc

Trong thân thể họ Thần Chết sánh vai với Sự Sống:

Và những chiếc bóng của sợ hãi và khốn khổ đứng xoạc chân trên những vế căng thẳng của họ

Như thể họ bị đưa đến lò sát sinh.

Hãy nhìn những đường phố van vỉ vì áp lực của những linh hồn tham muốn vội vã

Bầu trời đầy tiếng lóc cóc của sắt, tiếng kéo kẹt của những bánh xe, và tiếng xì xục của hơi nước.

Thành phố đã trở nên một bãi chiến trường ở đó kẻ mạnh cạnh tranh với kẻ yếu,

Và kẻ giàu gặt hái sức lao động của người nghèo.

Cuộc đời mới đẹp làm sao, em yêu!

Giống như trái tim của một thi sĩ,

Đầy ánh sáng và sức sống.

Cuộc đời mới hà khắc làm sao, em yêu!

Như trái tim của một kẻ bất lương,

Đây tội lỗi và sợ sệt.

HỒI GIÓ

Hết ca hát vui vẻ, lại khóc lóc thở than. Chúng tôi nghe, nhưng không thấy bạn; chúng tôi cảm được sự hiện diện của bạn nhưng không thấy bạn.

Bạn như thể một đại dương tình yêu tràn ngập tâm hồn chúng tôi, nhưng không chìm chúng tôi; chơi đùa với những trái tim chúng tôi trong nỗi thâm lặng của chúng.

Bạn lên với những đỉnh cao và xuống với những thung lũng rồi trải mình trên những cánh đồng và bãi cỏ.

Bạn lên cao với sức mạnh và xuống thấp với duyên dáng.

Bạn như thể một kẻ thống trị từ bi đối xử công bình với những kẻ nghèo hèn thấp thỏm và tỏ ra kiêu hãnh với những kẻ mạnh mẽ uy quyền.

Vào mùa thu bạn thở than trong những thung lũng, và cây cối khóc với bạn, thở than;

Vào mùa đông bạn gằm rống, và toàn thiên nhiên gằm lên với bạn.

Vào mùa xuân bạn yếu đau, và trong sự yếu đuối của bạn những cánh đồng thức dậy;

Vào mùa hè bạn bị khâm liệt trong tịch nhiên và chúng tôi coi bạn như đã chết, bị giết bởi những ngọn giáo của mặt trời và bị chôn trong sức nóng của nó.

Có lẽ bạn thở than vào những ngày thu, hay cười nhạo những cây cối cả thẹn khi bạn làm chúng trần truồng?

Phải chăng bạn giận dữ vào những ngày đông, hay nhẩy múa quanh những nắm mồ tuyết phủ của đêm tối?

Vào mùa xuân bạn đau yếu, hay bạn là một người tình ôm vì xa vắng, và đến với hơi thở than van trên đôi má người yêu, chàng trẻ của các mùa, để đánh thức chàng khỏi giấc ngủ?

Có lẽ bạn chết vào những ngày hè kia, hay ngủ trong lòng những trái cây, hay giữa những cây nho hay trên sân đập lúa?

Bạn mang hơi thở của bệnh hoạn từ những đường phố, và mang tâm hồn của một đoá hoa từ những đỉnh cao;

Những tâm hồn vĩ đại cũng mang phiền muộn của cuộc sống trong thâm lặng như vậy; và trong thâm lặng ta sẽ gặp niềm vui của đời sống.

Bạn thì thầm những bí mật kỳ diệu vào tai của đoá hồng, và nó hiểu. Đôi khi nó phiền muộn; đôi khi mỉm cười. Những thần linh đối với linh hồn con người cũng vậy.

Bạn nần ná ở đây; vội vã đằng kia. Bạn chạy đến kia, nhưng chẳng lưu lại. Tư tưởng của một người cũng vậy; nó sống khi vận động và chết khi ngưng nghỉ.

Trên mặt nước bạn viết những vần thơ - rồi xóa đi. Những thi sĩ đọc tụng cũng vậy.

Từ phương Nam bạn đến nóng bỏng như tình yêu.

Từ phương Bắc lạnh như cái chết;

Từ phương Đông dịu dàng như sự vỗ về của những linh hồn.

Từ phương Tây bạn đến mãnh liệt như một kẻ cầm hận.

Bạn khinh bạc như những thời đại, hay bạn là một tông đồ đến để cho chúng tôi đức tin của bạn?

Bạn giận dữ đi qua những sa mạc và giày xéo những đoàn lữ hành dưới chân và chôn họ trong những nắm mô cát.

Bạn có phải là cơn hồng thủy ẩn khuất trôi chảy với ánh sáng bình minh qua những lá cây?

Đi qua như một cơn mộng trong thung lũng, nơi những bông hoa rạp mình vì yêu bạn và những cây cỏ say đắm đong đưa?

Bạn nhào đến tấn công biển cả và quấy rầy sự thanh bình của những thâm xứ nó nên nó vươn lên giận dữ chống lại bạn và mở miệng ra để nuốt trọn những thuyền bè và người.

Vậy, có phải bạn là tình nhân dịu dàng kia chơi đùa với những lọn tóc của lũ trẻ chạy nhớn nhợ giữa những khu nhà?

Bạn vội vã đi đâu vậy với những linh hồn, tâm linh và những tiếng thở dài của chúng tôi?

Bạn đem khuôn mẫu những nụ cười của chúng tôi đi đâu? Bạn làm gì với những ngọn đuốc rực cháy của tim chúng tôi đang trốn chạy?

Bạn có đi với chúng đến nơi bên kia hoàng hôn - bên kia kiếp sống này? Hay lôi chúng như con mồi đến những hang núi xa xăm để thổi chúng cho đến khi chúng hao mòn và chết?

Trong tịch nhiên của đêm tối những trái tim bộc lộ cho bạn các bí mật của chúng, và khi bình minh đến những mí chập chờn làm quàng đôi mắt.

Bạn có chuyên tâm đến những gì trái tim cảm thấy và những gì những đôi mắt nhìn thấy?

Giữa đôi cánh bạn chất chứa tiếng khóc muôn phiên của người nghèo, tiếng nỉ non của trẻ mồ côi và tiếng than van rên rỉ của người đàn bà.

Kẻ lạ mặt đặt hoài vọng của hân, kẻ bị bỏ rơi đặt nỗi khổ đau và người đàn bà sa đọa đặt tiếng khóc của tâm hồn mình vào những nếp gấp của áo bạn.

Bạn có phải là kẻ hộ trì lòng tin của những kẻ thấp hèn kia? Hay phải chăng bạn cũng như trái đất này chẳng nhận gì cả ngoài việc đặt nó vào cho thân mình?

Bạn có nghe tiếng kêu, tiếng la và tiếng khóc này? Hay bạn cũng như những kẻ mạnh giữa loài người không thèm để ý đến bàn tay giơ ra cũng chẳng lắng nghe tiếng nói cất lên với họ?

NGƯỜI YÊU TRỞ VỀ

Đêm chưa buông trước khi kẻ thù trốn chạy, thân thể chúng bị gươm phanh và thương đâm thủng. Những người chiến thắng trở về giờ cao cờ xí vinh quang. Và hát những bài ca chiến thắng theo nhịp tiếng chân ngựa họ, rơi trên những đá tảng của thung lũng như những tiếng búa.

Họ nhìn xuống dòng suối, và mặt trăng nhô lên từ sau cửa sông. Những tảng đá khổng lồ cao ngất, vươn lên với tâm hồn của dân chúng, xuất hiện, và rừng bách hương khoe mình như thể nó là một dấu hiệu của vinh dự mà các thời đại xưa đã treo trên ngực xứ Lebanon.

Họ tiếp tục đi, và ánh trăng chiếu trên vũ khí họ, và những hang động xa vọng lại lời ca họ, cho đến khi họ đến chân một đường dốc, họ dừng lại vì tiếng một con ngựa hí. Con thú đứng giữa những tảng đá xám như thể nó được đục ra từ đấy. Đoàn người đến gần nó, tìm nguyên nhân khiến nó hí, và họ vấp phải một xác chết nằm trên mặt đất mà máu đã hòa với đất. Người chỉ huy la lên: “Đưa tôi coi lưỡi kiếm của người ấy, tôi biết chủ nó”.

Vài kỵ sĩ xuống ngựa và vây quanh tử thi, Sau một lát một người trong bọn ngẩng đầu lên và, nhìn về phía vị chỉ huy, nói bằng một giọng khàn khàn: “Những ngón tay anh ta nắm chặt lấy cán gươm; gỡ ra thì thật bực quá”.

Một người khác nói: “Gươm nhuộm đầy máu, không thấy được lưỡi nó”.

Một người thứ ba nói: “Máu đã đông lại trên tay và cán gươm dính chặt lưỡi gươm với cánh tay và biến chúng thành một”.

Nghe vậy vị chỉ huy xuống ngựa đi về phía người bị giết và nói: “Nâng đầu anh ta dậy và để ánh trăng cho chúng ta thấy mặt anh”. Đoàn người vội vã làm theo lệnh ông và khuôn mặt người tử sĩ được bộc lộ từ sau tấm màn của thần chết. Khuôn mặt có những nét mạnh mẽ, biểu lộ lòng can đảm, bạo dạn và bền bỉ, khuôn mặt của một người chiến sĩ nói lên dũng khí của mình mà không cần đến lời. Khuôn mặt của một người sâu não và hân hoan. Khuôn mặt của một người đối mặt kẻ thù với dũng cảm và đối diện cái chết với một nụ cười. Khuôn mặt của một người hùng xứ Lebanon có mặt hôm ấy trên chiến trận thấy chiến thắng ló dạng nhưng không sống để hát những bài ca chiến thắng với các chiến hữu.

Và khi họ gỡ khăn buộc đầu ra và lau bụi trận khỏi khuôn mặt xanh xao của người chết, vị chỉ huy kêu lên bằng một giọng đau khổ: “Đây là khuôn mặt con trai của Al-Sa’abi. A, rõ khổ!” Và đoàn người lặp lại tên ấy, vừa thở dài. Rồi im lặng như thể lòng họ, say men rượu chiến thắng, tỉnh lại trong khoảnh khắc và đã thấy ở sự mất đi một vị anh hùng một cái gì lớn lao hơn sức mạnh và vinh quang của chiến thắng.

Họ đứng dậy như những tượng đá trước sự khủng khiếp của cảnh tượng này, và lưỡi họ khô đi và họ đứng câm lặng. Vì kẻ có tâm hồn can đảm khi đối diện với thần chết như vậy đây. Nước nở

và than van là để cho đàn bà; và rên rĩ với nỉ non để cho con nít. Đối với những người mang gươm thì chỉ còn đứng im lặng và kính sợ. Cái im lặng nắm chặt những tâm hồn dũng mãnh như những móng vuốt của loài chim ưng bầu chặt cổ họng con mồi. Cái im lặng vươn lên trên nước nở và thở than kia; mà trong sự cao cả của nó khiến sự bất hạnh dễ sợ và khủng khiếp thêm. Một nỗi im lặng khiến tâm hồn mạnh mẽ từ những đỉnh cao vững chắc xuống sâu dưới thung lũng. Một nỗi im lặng báo trước rằng bão tố sẽ đến. Và khi bão tố đến cũng không vĩ đại và mạnh mẽ hơn nó.

Họ cởi y phục của chàng trẻ bị giết để xem thân chết đã hạ thủ chỗ nào. Trên ngực chàng là những vết gươm há ra như những cái miệng sùi bọt, nói lên trong sự tịch nhiên của đêm ấy những tham vọng của con người. Vị chỉ huy quỳ xuống cạnh người chết, và nhìn sát vào thân thể, thấy một chiếc khăn khâu bằng chỉ vàng quấn quanh cánh tay. Ông suy ngẫm về việc này, vì ông biết bàn tay đã quay tơ và những ngón tay đã may đường chỉ. Đoạn ông giấu nó giữa lớp y phục và kéo nó về lại một chút, che khuôn mặt ông bằng một bàn tay run run. Cũng một bàn tay đã chém một chiếc đầu lìa khỏi mình giờ đây run run và gạt đi một giọt lệ. Vì nó đã chạm vào riềm của một chiếc khăn mà những ngón tay yêu dấu đã quấn quanh cánh tay của một chàng trai ra đi chiến đấu dũng cảm. Giờ đây chàng đã gục ngã và sẽ trở về với nàng trên vai các chiến hữu.

Và trong khi tâm hồn vị chỉ huy hoang mang như vậy giữa những khủng khiếp của tử thần và những huyền bí của tình yêu,

một người của ông nói rằng:

“Thưa ngài, ta hãy đào cho anh ấy một ngôi mộ dưới cây sồi đằng kia. Rễ nó sẽ uống những dòng máu anh, và những cành lá sẽ nảy nở nhờ di thể anh. Nó sẽ lớn lên mạnh mẽ và trở nên bất tử và sẽ trở thành một dấu hiệu nói với những năm đất này về lòng dũng cảm và can đảm của anh”.

Và một người khác nói: “Không; ta hãy khiêng anh đến rừng bách hương và đem anh đến cạnh giáo đường. Ở đó hài cốt anh sẽ an nghỉ dưới sự che chở của bóng Thánh Giá khỏi Ngày Cuối”.

Và một người khác nói: “Các bạn hãy đem anh ấy tới đây khi máu anh đã nuôi dưỡng đất đai. Và để chiếc gươm trong tay phải anh. Rồi trồng cây thương cạnh anh và tể con ngựa anh trên mộ. Và để vũ khí anh ở lại như một nguồn an ủi của anh trong tịch liêu”.

Đừng chôn một lưỡi gươm nhuộm máu quân thù, cũng đừng giết một con thú một tuổi đã chạm mặt với tử thần. Đừng bỏ nơi chốn hoang dại một vũ khí quen với một bàn tay hoạt động và một cổ tay mạnh mẽ. Đúng hơn nên đem cả về cho họ hàng anh làm một di sản quý báu”. Một người nói như vậy.

Nhưng lại một người nữa cất giọng: “Ta hãy quì bên anh và tụng niệm những lời cầu nguyện của Đấng Christ, để Trời tha thứ anh và ban phép cho chiến thắng của ta”.

“Không, ta hãy khiêng anh trên vai và biến những khiên và thương của ta thành một nhà táng của anh; và bao quanh thung lũng này, hát những bài ca chiến thắng. Để anh nhìn những

người bị kẻ thù ta sát hại, và những miệng vết thương anh sẽ mỉm cười trước khi chúng bị đất của mồ khép kín”.

“Ta hãy đặt anh lên chiến mã của anh và chống đỡ anh bằng sọ của những kẻ bị giết và quần cây thương quanh anh và đem anh về đồn như một kẻ chiến thắng. Anh không chịu phục tùng thần chết cho đến khi đã làm kẻ thù thiệt hại nặng nề”.

“Thôi, ta hãy đi và từ biệt anh ở chân núi này. Tiếng vọng từ những hang động sẽ là đồng bạn và tiếng rủ rủ của những dòng suối sẽ là nguồn an ủi anh. Hải cốt anh sẽ an nghỉ nơi chốn hoang liêu và nghe tiếng chân dịu dàng của đêm đen bước đến”.

“Đừng để anh ấy ở đây, vì ở đây chỉ có cô đơn và tịch liêu. Đúng hơn các bạn nên khiêng anh đến nghĩa trang trong làng. Ở đó sẽ có các linh hồn của cha ông ta làm bạn để nói với anh trong đêm tăm tối và kể anh những chuyện chiến trận và những chuyện vinh quang của họ”.

Tất cả bọn họ đã nói như vậy.

Đoạn vị chỉ huy đứng dậy và ra hiệu cho họ im lặng. Ông buông tiếng thở dài và nói:

“Đừng làm phiền anh ta với những kỷ niệm của chiến tranh; cũng đừng để đôi tai của linh hồn đang thoát đi của anh nghe những chuyện gươm đao nữa. Ta hãy thầm lặng đem anh về quê nhà vì ở đó họ ngồi đợi anh về nhà. Tâm hồn của một cô gái đợi anh từ cuộc chém giết trở về. Vậy ta hãy đem anh về cho nàng để nàng được nhìn mặt anh và hôn lên vàng trán anh”.

Nên họ nhắc anh lên vai và khiêng anh đi, đầu và mặt họ cúi gằm. Con ngựa đau khổ của anh đi sau họ, dây cương lê trên mặt đất. Thỉnh thoảng nó hí lên, và những hang động vang vọng đáp lại. Như thể là những hang động có tim và có thể cảm được với trái tim trong cơn cực cùng đau khổ của nó.

Và như thế Đám Rước Chiến Thắng sau Nghi Trượng của Thần Chết đi xuống thung lũng đầm ánh trắng. Thần Tình Yêu dẫn đầu họ, lê theo đôi cánh gãy của người.

VỀ ĐẸP CỦA THẦN CHẾT

Tặng M.E.H.

Hãy để tôi ngủ, vì hồn tôi đã say tình yêu;
Hãy để tôi say ngủ, vì tâm linh tôi đầy đặc những ngày và đêm.

Hãy đốt những đèn lên
Và châm lửa vào những lư hương quanh giường tôi;
Hãy rải quanh thân thể tôi
Những cánh hoa hồng và thủy tiên,
Và rải xạ hương trên tóc tôi;
Hãy rót lên đôi chân tôi
Những hương thơm dễ chịu.

Rồi hãy nhìn, và đọc xem bàn tay của thần chết đã viết gì trên vầng trán tôi.

Hãy để tôi nằm sâu trong đôi tay của giấc ngủ;
Vì đôi mi tôi mỏi mệt, và nặng nề vì sự thao thức này.
Hãy khảy chiếc thất huyền và lư cầm
Và để tiếng vọng của những dây bạc
Rơi và đong đưa trên tai tôi.
Hãy thổi sáo và tiêu

Và dệt bằng những nốt nhạc trong trẻo của chúng
Một bức màn quanh trái tim tôi,
Trái tim đang vội vã đến ngày tận cùng.
Hãy hát cho tôi những bài ca của Ruha
Và từ âm điệu huyền hoặc của chúng
Trải rộng một tấm thảm cho tâm hồn tôi,
Rồi nhìn, và trong đôi mắt tôi.
Các bạn sẽ thấy ánh sáng của hy vọng.
Vậy hãy lau nước mắt đi, các bạn tôi ơi,
Ngẩng cao đầu lên
Như những đóa hoa vươn cao. những vương miện của chúng
khi bình minh ló dạng
Và thấy cô dâu của Thần Chết đứng như một cột trụ của ánh
sáng
Giữa chiếc giường của tôi và hư không.
Hãy nín thở một chút và lắng nghe với tôi
Tiếng vỗ của đôi cánh nàng.

Hãy đến, hỡi các con của mẹ tôi, hay già biệt tôi;
Hãy hôn lên vàng trán tôi bằng đôi môi hé cười,
Hãy ôm ghì đôi môi tôi bằng đôi mắt các người

Và hôn đôi mi tôi bằng đôi môi các người.
Hãy đem những đứa con đến gần giường tôi,
Hãy để chúng vuốt ve đầu tôi
Với những ngón tay dịu dàng của những cánh hoa hồng.
Hãy đem những người già đến gần để ban phép cho đôi mày
tôi
Bằng những ngón tay u buồn và khô héo.
Hãy gọi những người con gái của miền này đến
Và xem những hình ảnh của Thượng Đế trong mắt tôi,
Và lắng nghe tiếng vọng của một khúc điệu vĩnh cửu vội vã
với tâm hồn tôi.

RA ĐI

Bây giờ tôi đã đến đỉnh núi,
Và tâm hồn tôi bay lượn trên các miền cao của tự do và giải
thoát.
Tôi đã xa, xa vời, hỡi các con của mẹ tôi,
Và mặt đời đã khuất khỏi mắt tôi bên kia màn sương.
Sự trống trải của thung lũng chìm đắm trong một đại dương
tịch lặng,
Và những con đường và đèo bị xóa bởi những ngón tay của
quên lãng.
Những đồng cỏ và rừng rậm bị che giấu sau những bóng ma,
trắng như những đám mây mùa xuân,
Và như những tia nắng mặt trời,

Đỏ như lớp áo buổi chiều.

Bài hát của sóng biển đã câm lặng.

Âm nhạc của những con suối trong cánh đồng đã nhỏ dần đi,

Và những tiếng nói vang lên từ đám đông cũng lặng đi.

Tôi không còn nghe gì ngoại trừ bài thánh ca của Vĩnh Cửu,

Lẫn khát vọng của linh hồn.

AN NGHĨ

Hãy cởi thân thể tôi ra khỏi lớp vải liệm

Và mặc cho tôi bằng lá hoa huệ và hoa nhài.

Hãy đem di hài tôi ra khỏi chiếc hộp ngà này

Và đặt nó trên một chiếc giường bằng hoa cam
Đừng khóc than tôi, hỡi những con trai của mẹ tôi,

Mà hãy hát những bài ca của tuổi trẻ và hân hoan.

Đừng nhỏ lệ, hỡi con gái của những cánh đồng,

Mà xin hãy hát một bài thơ của những ngày gặt hái và ép nho.

Đừng phủ lòng ngực tôi bằng tiếng khóc lóc và thở than,

Mà hãy viết trên ấy bằng những ngón tay em

Biểu tượng của tình yêu và dấu hiệu của niềm vui.

Đừng quấy rầy sự êm ả của bầu trời

Bằng lời tán tụng của tăng lữ và điệu ca,

Mà hãy để tim em mừng quỳnh với tôi

Ca tụng bất tử và đời sống vĩnh cửu.

Đừng mặc đồ tang đen

Mà hãy vui vẻ với tôi trong y phục trắng.
Đừng nói một cách sầu não vì tôi ra đi,
Mà hãy nhắm mắt và bạn sẽ thấy tôi giữa các bạn,
Bây giờ và mãi mãi.
Hãy đặt tôi nằm trên những cành rậm lá,
Hãy khiêng tôi cao trên vai,
Rồi đưa tôi chậm chậm đến những nơi hoang dã.
Đừng đem tôi tới một nghĩa trang,
Vì tiếng âm ỉ của đám đông quấy rầy sự ngơi nghỉ của tôi,
Và tiếng lạch cạch của những xương và sọ cướp đi giấc ngủ
của tôi.

Hãy đem tôi đến rừng cây trắc bá
Và đến chỗ mà hoa tím và bạch đầu ông mọc
Đào cho tôi một nấm mộ.
Đào mộ tôi cho sâu,
Để những cơn lụt đừng đem hài cốt tôi ra thung lũng.
Đào mộ tôi cho rộng,
Để những bóng ma của đêm tối có thể đến ngồi cạnh tôi.
Hãy cởi bỏ những lớp y phục này
Và đưa tôi trần truồng đến lòng đất;
Đặt tôi nằm xuống nhẹ nhàng
Trên lòng mẹ tôi.
Hãy phủ tôi bằng đất mềm,

Và với mỗi thắm cỏ
Hãy gieo những hạt của hồng hoang và nhài
Để chúng có thể đơm hoa trên mộ tôi,
Nảy nở bởi những chất liệu của thân thể,
Mọc lên và lan rộng ra
Hương thơm của trái tim tôi;
Và đứng ra
Cầm cao trước mặt thái dương Những bí mật của di hài tôi,
Đong đưa trong ngọn gió
Để nói với khách bộ hành
Về những hoài mong và những giấc mơ đã qua của tôi
Giờ hãy để yên tôi, hỏi những người con của mẹ tôi -
Để yên tôi trong nỗi cô đơn.
Xin hãy đi với những bước thâm lặng,
Bước đi của tịch nhiên trong thung lũng trống trải.
Để yên tôi trong nỗi tịch liêu - và tung tán
Như những nụ hoa hạnh và táo
Tản mát vì hơi thở của Nisan*
Hãy trở về những chỗ ở của các người
Và ở đó các người sẽ thấy những cái mà Thần Chết không lấy
được
Khỏi các người và tôi
Bây giờ hãy đi khỏi chốn này,

Kẻ mà các người tìm kiếm đã đi xa khỏi thế giới này.

CA KHÚC

MỘT BÀI CA

Trong sâu thẳm của tâm hồn tôi là một bài ca mà không một lời nào khoác lấy được;

Một bài ca sống động trong một thớ của trái tim tôi
mà sẽ không trôi chảy như mực trên giấy.

Nó bao bọc tình cảm tôi bằng một chiếc áo mỏng,
Và sẽ không trôi chảy như hơi ẩm trên lưỡi tôi.

Làm sao tôi thổ lộ nó dù chỉ như một tiếng thở dài
Khi tôi lo sợ cả bầu không khí cũng sẽ làm hại nó?

Tôi biết hát nó cho ai khi nó không biết nơi lưu trú nào
Ngoài tâm hồn tôi?

Tôi sợ cho nó vì sự hà khắc của những đôi tai.

Em có nhìn vào đôi mắt anh, em đã thấy cái hình ảnh của
hình ảnh nó;

Em đã chạm vào những đầu ngón tay anh, em đã cảm thấy nó
run rẩy.

Những công trình của bàn tay anh tiết lộ nó
Như thể là những mặt hồ phản chiếu những ngôi sao sáng.
Những giọt lệ của anh phát giác nó

Như thể những hạt sương rao xướng bí mật của đóa hồng khi
hơi ẩm tung tán chúng.

Một bài ca thổ lộ từ nỗi im lặng,

Chôn vùi bởi tiếng ồn

Và hát lên bởi những giấc mơ.

Một bài ca ẩn giấu bởi sự thức tỉnh.

Hỡi người, đây là bài Tình Ca;

Ishak* sẽ tụng niệm thế nào?

Hơn nữa, David sẽ hát nó thế nào?

Hương thơm của nó còn dịu dàng hơn hương hoa nhài;

Cổ họng nào sẽ kiềm chế nó?

Nó còn quý báu hơn bí mật của trinh nữ;

Nhạc khí nào sẽ nói lên nó?

Ai sẽ kết hợp tiếng gầm vĩ đại của biển cả

Với giọng run run của họa mi?

Và tiếng thở dài của một đứa trẻ với cơn bão cuồng hú?

Loài người sẽ hát bài ca của thần linh thế nào?

BÀI CA CỦA SÓNG

Tôi và bờ biển là đôi tình nhân :

Gió kết hợp và chia cách chúng tôi

Tôi đến từ bên kia hoàng hôn

Để hòa lẫn bạc của bọt tôi với vàng của cát bờ;

Và làm mát dịu trái tim nóng bỏng của bờ bằng hơi ấm của tôi.

Bình minh đến tôi đọc luật mê đắm cho người yêu tôi,
Và chàng kéo tôi sát ngực chàng.

Lúc ấy tôi hát lên lời cầu nguyện hoài mong,
Và chàng ôm lấy tôi.

Tôi bồn chồn không an tâm,
Nhưng người yêu tôi là người bạn của nhân nại.

Triều đến và tôi ôm lấy người yêu tôi;
Chàng trôi chảy, và tôi gục dưới chân chàng.

Tôi đã nhảy múa quanh những con gái của biển cả
Khi họ trôi dạt từ những miền sâu

Để lên ngôi trên những tảng đá
Và nhìn những ngôi sao!

Tôi đã lắng nghe người tình nhân
Thề nguyện lòng mê đắm của mình với một cô gái dễ thương:

Tôi đã giúp chàng ta bằng tiếng thở dài và van vỉ.

Tôi đã bầu bạn với những tảng đá khi chúng lạnh lẽo và êm
lặng,

Và ve vuốt chúng, cười, khi chúng không cười!

Tôi đã cứu những thể xác khỏi miền sâu. Và đem chúng về
cho những người sống!

Tôi đã ăn trộm bằng cách nào từ những miền sâu

Những ngọc trai, và trao tặng những người con gái của vẻ đẹp!

Trong đêm khi tất cả những tạo vật ôm bóng ma của giấc ngủ, chỉ một mình tôi thức tỉnh, hết hát ca lại thở dài.

Than ôi, sự thức tỉnh đã phá hủy tôi, nhưng tôi là một tình nhân và chân lý của Tình Yêu đang thức tỉnh.

Hãy nhìn đời tôi;

Như tôi đã sống, tôi sẽ chết như vậy.

BÀI CA CỦA MƯA

Tôi là những sợi dây bạc

Mà các thần linh ném từ cao xuống

Và thiên nhiên dùng tôi để trang hoàng những thung lũng

Tôi là những hạt ngọc quý

Tung tán từ vương miện của Astarte,

Và đưa con gái của ban mai đánh cắp tôi để làm đẹp những cánh đồng.

Tôi khóc và những ngọn đồi nhỏ mỉm cười;

Tôi bị hạ thấp và những bông hoa được nâng cao

Mây và cánh đồng là đôi tình nhân

Và tôi là một sứ giả đem họ đến với nhau;

Cho người này tha hồ giải khát

Và chữa bệnh cho người kia.

Tiếng của sấm sét và những lưỡi kiếm của chớp
Báo trước tôi sắp đến;
Cầu vòng công bố cuộc hành trình tôi chấm dứt.
Kiếp sống trần gian cũng vậy,
Vào giữa đôi chân của cơn thịnh nộ,
Ra đi giữa đôi tay thanh bình của Thần Chết.
Tôi vươn mình từ lòng hồ
Và lướt trên đôi cánh của không gian
Cho đến khi tôi trở thành một khu vườn xanh tươi
Từ trên ấy tôi xuống
Và hôn đôi môi của những đóa hồng trong vườn
Và ôm ghì những cành cây.
Trong tịch nhiên, với những ngón tay dịu dàng,
Tôi gõ lên những tấm kính cửa sổ:
Âm thanh ấy là một bài hát mà các tâm hồn nhạy cảm biết.
Tôi được tạo ra bằng sức nóng của trái đất
Và tôi là kẻ giết nó -
Cũng như một người đàn bà thắng lướt một người đàn ông
bằng sức mạnh mà nàng lấy nơi hấn.
Tôi là tiếng thở dài của đại dương
Và nước mắt của trời,
Và nụ cười của cánh đồng.
Cũng vậy tình yêu -

Là một dấu hiệu từ đại dương cảm thức;
Một giọt lệ từ bầu trời tư tưởng;
Một nụ cười từ cánh đồng tâm linh.

BÀI CA CỦA CÁI ĐẸP

Tôi là kẻ dẫn đạo của tình yêu,
Tôi là rượu ngọt của tâm hồn
Tôi là thực phẩm cho trái tim.
Tôi là một đóa hồng;
Tôi mở lòng ra lúc bình minh; một cô hái tôi và hôn tôi và đặt
tôi lên ngực nàng.
Tôi là trú xứ của hạnh phúc
Và suối nguồn của niềm vui.
Tôi là khởi đầu của an nghỉ.
Tôi là một nụ cười dịu dàng trên đôi môi một cô gái;
Chàng trẻ nhìn tôi, quên nỗi nhọc nhằn, và đời chàng trở
nên một sân khấu cho những cơn mơ dịu dàng.
Tôi là trí tưởng tượng của thi sĩ
Và kẻ chỉ đạo của nghệ sĩ.
Tôi là thầy của nhạc sĩ.
Tôi là cái nhìn trong mắt một đứa trẻ
Nhìn bởi một bà mẹ dịu hiền.
Trước khi nó nhìn bà nguyện cầu và vinh danh Chúa.

Tôi hiện ra cho Adam trong hình ảnh Eve

Và kiềm chế chàng.

Tôi được mặc khải cho Solomon trong người yêu dấu của ngài, và biến ngài thành thi sĩ và hiền triết.

Tôi cười với Helen,

Và thành Troy bị hủy diệt;

Tôi đội vương miện cho Cleoptra, và hòa bình ngự trị dòng Nile.

Tôi là Định Mệnh;

Hôm nay tôi xây dựng,

Mai tôi phá hủy

Tôi là Thượng Đế,

Tôi hồi sinh và hóa tử.

Tôi nhẹ nhàng hơn tiếng thở dài của đóa hoa tím, Và mạnh mẽ hơn giông tố.

Tôi là một Chân Lý, hỡi người, vâng, một Chân Lý.

BÀI CA CỦA HẠNH PHÚC

Người là tình nhân của tôi và tôi là tình nhân của người. Tôi xót xa cho người và người mong mỏi gặp tôi.

Khổ thân tôi, vì trong sự yêu đương của người có một kẻ chia phần làm phiền tôi và giày vò người. Đó là một nàng tàn bạo tên là Vật Chất. Chúng tôi đi đâu nàng cũng đi theo như một kẻ canh giữ để chia rẽ chúng tôi.

Tôi tìm người yêu ở những chốn hoang dã dưới những rặng cây và cạnh những hồ nước, và tôi không thấy chàng. Vì Vật Chất đã dụ hoặc chàng và chàng đã đi với nó vào thành phố, ở đó có đám đông, bại hoại và khôn khổ.

Tôi tìm chàng ở những nơi nghiên cứu và những đèn minh triết. Nhưng tôi không thấy chàng, vì Vật Chất, mang một lớp y phục thể gian, đã đưa chàng đến những nơi vị kỷ bùng bít; nơi cư ngụ của những kẻ bận bịu với những việc đê tiện.

Tôi tìm chàng trên cánh đồng của thỏa mãn nhưng không thấy chàng, vì kẻ thù của tôi trói buộc chàng trong những hang động của tham dục.

Tôi gọi chàng lúc bình minh, nhưng chàng nào nghe tôi, vì đôi mắt chàng nặng nề với giấc ngủ của keo kiệt.

Tôi vuốt ve chàng khi đêm tới, khi tịch nhiên ngự trị và những bông hoa say ngủ. Nhưng chàng nào quan tâm đến tôi, vì chàng đang mải miết yêu thích những sự việc của mai này.

Người yêu tôi yêu tôi. Chàng tìm tôi trong những công việc của chàng, nhưng chàng sẽ không tìm được tôi ngoại trừ trong những hoạt động của Thượng Đế.

Chàng tìm cách đoàn tụ với tôi trong một cung điện nguy nga xây trên đầu lâu của những kẻ yếu, giữa vàng bạc.

Tôi sẽ không đủ đối với chàng ngoại trừ trong căn nhà của thuần phác, mà các thần linh đã xây trên bờ suối của tình ái.

Chàng sẽ ôm lấy tôi trước những kẻ sát nhân và áp bức, nhưng tôi sẽ không để chàng hôn lên miệng tôi ngoại trừ trong

hoang liêu giữa những đóa hoa vô tội.

Chàng muốn rằng sự lươn lẹo là một phương tiện giữa chàng và tôi nhưng tôi không kiếm kẻ trung gian nào cả ngoại trừ một công việc thoát khỏi sự ác.

Người yêu của tôi đã học được kêu la và thác loạn từ đối thủ của tôi, Vật Chất. Tôi sẽ dạy chàng nhỏ những giọt lệ van vỉ từ đôi mắt của tâm hồn chàng và thở dài một tiếng thở dài hài lòng.

Người yêu tôi là của tôi và tôi là của chàng.

BÀI CA CỦA HOA

Tôi là một lời thốt bởi Thiên Nhiên,

Rồi bị thu lại

Và giấu trong lòng nàng,

Và lại thốt ra một lần nữa

Tôi là một vì sao rơi từ bầu trời

Trên một tấm thảm xanh.

Tôi là con gái của các nhiên thể:

Được cưu mang vào mùa Đông,

Sinh vào mùa Xuân,

Nuôi lớn bởi mùa Hè;

Và mùa Thu đặt tôi an nghỉ.

Tôi là một món quà cho các tình nhân

Và một vương miện hôn lễ.

Tôi là món cúng dường cuối cùng của kẻ sống cho người chết.
Khi buổi sáng đến
Tôi cùng với cơn gió
Rao xướng ánh sáng.
Ngay lúc lữ chim và tôi giã biệt nó.
Tôi đọng đưa trên những cánh đồng
Và trang hoàng chúng.
Tôi thở hương thơm vào không khí.
Tôi ôm ghì giấc ngủ,
Và đủ các đôi mắt của đêm tối nhìn tôi mãi.
Tôi tìm sự thức tỉnh để nhìn vào con mắt độc nhất của ngày.
Tôi uống cái túy lúy của sương
Và lắng nghe bài hát của loài sáo.
Tôi nhảy múa theo nhịp hò hét của lũ cỏ;
Tôi nhìn lên trời để thấy ánh sáng
Chứ không phải để thấy hình ảnh tôi trong ấy.
Đây là một minh triết mà loài người chưa học được.

THÁNH CA CỦA CON NGƯỜI

Tôi đã hiện hữu,

Và tôi đang hiện hữu.

Và tôi sẽ hiện hữu đến tận cùng thời gian,

Vì tôi vô cùng.

Tôi đã chế những không gian mênh mông của vô biên, và bay vào thế giới huyền hoặc, và đến gần với vòng ánh sáng trên cao.

Nhưng hãy xem tôi là một tù nhân của vật chất.

Tôi đã lắng nghe những lời dạy của Khổng Tử, và lắng nghe minh triết của Brahma, và ngồi cạnh Đức Phật dưới cây bồ đề.

Nhìn xem giờ đây tôi đang tranh đấu với vô minh và bất tín.

Tôi ở trên đỉnh Sinai khi Chúa Trời hiển lộ ra cho Moses. Bên bờ sông Jordan tôi thấy Chúa Jesus làm phép lạ. Ở Medina tôi nghe những lời của Sứ Đồ A Rập.

Mà bây giờ xem tôi lại là một tù nhân của hoài nghi.

Tôi đã thấy sức mạnh của Babylon, vinh quang của Ai Cập và vĩ đại của Hi-Lạp. Đôi mắt tôi không ngừng theo dõi sự nhỏ mọn và nghèo hèn của những công việc họ.

Tôi đã ngồi với phù thủy xứ Endor và những tăng lữ Assyria và các tiên tri Palestine, và tôi không ngừng ca tụng chân lý.

Tôi đã học được cái minh triết giảng lâm xuống Ấn Độ, và làm chủ được nền thi ca lưu lộ từ trái tim người A-Rập, và lắng

nghe âm nhạc của dân tộc miền Tây.

Thế mà tôi đui mù và chẳng thấy gì cả; tai tôi bưng bít và tôi không nghe được.

Tôi đã chịu đựng sự khốc liệt của những kẻ chinh phục không bao giờ thỏa mãn, và chịu sự đè nén của những bạo chúa và xiềng xích của những kẻ quyền uy.

Nhưng tôi mạnh mẽ để chiến đấu với tháng ngày.

Tôi đã thấy và nghe tất cả những điều ấy, thế mà tôi vẫn là một đứa trẻ. Thật ra tôi sẽ thấy những công việc của tuổi trẻ, và già đi và đạt được toàn thiện và trở về với Thượng Đế.

Tôi đã hiện hữu,

Và tôi đang hiện hữu.

Tôi sẽ hiện hữu như vậy đến tận cùng thời gian,

Vì tôi vốn bất tận.

TIẾNG NÓI CỦA MỘT THI SĨ

I

Sức mạnh gieo trong những miền sâu thẳm của lòng tôi và tôi gặt hái và thu thập những bông lúa thành từng bó và cho những kẻ đói.

Tâm linh phục sinh cây nho nhỏ bé này và tôi ép những trái của nó và đem cho những kẻ khát uống.

Trời đổ đầy dầu vào chiếc đèn này và tôi thắp nó và để nó cạnh cửa sổ để soi sáng cho những kẻ đi qua trong đêm.

Tôi làm những việc này vì tôi sống bởi chúng và nếu như ngày ngăn cấm tôi và đêm giữ tay tôi lại, tôi sẽ tìm cái chết; vì cái chết còn thích hợp hơn cho một tiên tri bị xứ sở mình xua đuổi và một thi sĩ làm kẻ lưu đày ngay chính trên quê hương mình.

Loài người ồn ào như cơn bão, và tôi thở dài im lặng. Vì tôi đã khám phá ra rằng cơn thịnh nộ của giông bão đã giảm bớt và bị nuốt trọn bởi hố thẳm thời gian; nhưng một tiếng dài chịu đựng với sự bền bỉ của Thượng Đế.

Loài người bám vào vật chất lạnh như tuyết. Tôi tìm ngọn lửa tình yêu cài lên ngực tôi để nó có thể tiêu hủy các bộ phận trọng yếu của thân thể tôi và làm yếu lòng dạ tôi. Vì tôi đã khám phá ra rằng vật chất giết một người mà không hề mệt nhọc, và tình yêu lo âu phục sinh nó.

Loài người bị phân chia thành những phái và bộ lạc, và thuộc về những xứ sở và lãnh thổ.

Tôi thấy tôi là một người lạ ở một xứ sở, và là một người lạ giữa một dân tộc. Nhưng toàn thể thế giới là quê nhà tôi, và gia đình và nhân loại là bộ lạc tôi. Vì tôi đã thấy rằng con người yếu đuối và chia rẽ ngay chính trong mình. Và trái đất nhỏ hẹp và trong cơn điên cuồng đã tự chia thành những vương quốc và hâu quốc.

Loài người tụ họp để phá hủy thân am của tâm linh và giúp xây dựng những đền đài của thân xác.

Tôi đứng một mình vừa tiếc thương vừa lắng nghe. Và tôi nghe từ trong tôi một tiếng nói hy vọng, nói rằng:

“Vì tình yêu ban sự sống cho trái tim người nhọc nhằn, cũng vậy sự điên cuồng dạy nó những phương thuật của trí huệ. Đau đớn và điên cuồng đưa đến một niềm vui lớn và một kiến thức viên mãn, vì Trí Huệ Vĩnh Cửu không tạo ra một cái gì vô ích dưới mặt trời này cả”.

II

Tôi đứng một mình vừa tiếc thương vừa lắng nghe. Và tôi nghe những người cư ngụ trên ấy vì sự mệt mỏi của họ.

Nhưng dân tộc tôi đã cầm gươm lên, nói rằng họ làm thế là vì yêu xứ sở, và tấn công xứ láng giềng và cướp hàng hóa của họ, giết người, biến trẻ con thành cô nhi và đàn bà thành góa phụ, và tưới đất họ bằng máu của những đứa con của nó và nuôi

dưỡng mãnh thú bằng thịt những người trẻ của xứ ấy, tôi muốn ghét xứ sở và dân tộc tôi làm sao.

Lòng tôi như lửa đốt khi nhớ lại nơi tôi sinh ra, và ngưỡng trông về căn nhà mà ở đó tôi đã lớn lên;

Nhưng nếu như một người bộ hành tìm thức ăn và ẩn nấu trong căn nhà ấy và những người trong nhà xua đuổi ông, thì niềm vui của tôi hẳn biến thành bi ai và nỗi hoài mong của tôi trở thành một niềm an ủi, và tôi hẳn sẽ nói:

“Thật ra căn nhà nào mà từ chối không cho kẻ cùng quần ăn và không cho kẻ lạc đường một chỗ ngủ căn nhà ấy đáng bị sụp đổ suy vi nhất”.

Tôi yêu nơi tôi sinh ra bằng phần nào cái tình mà tôi yêu xứ sở tôi;

Tôi yêu xứ sở tôi bằng một chút ít mối tình mà tôi yêu thế giới, quê nhà của tôi.

Tôi yêu thế giới bằng cả con người tôi, vì nó là đồng cỏ của Con Người, linh hồn của thánh tính trên thế gian.

Nhân tính linh thiêng là linh hồn của thánh tính trên thế gian. Cái nhân tính ấy đứng giữa những hoang phế che sự trần truồng của mình bằng những lớp y phục tả tơi, và nhỏ lệ giàn giụa trên đôi má khô héo của nàng; kêu gọi những đứa con của mình bằng một giọng lấp đầy bầu trời bằng những tiếng rên rỉ than van.

Những đứa con không nghe nàng vì họ đang hát những bài ca chiến trận; những đứa con trốn khỏi những giọt lệ của nàng

trong những lưỡi gươm sáng chói vung lên.

Nhân tính, ngồi trong nỗi tịch liêu kêu gọi xin thiên hạ cứu giúp và người ta chẳng quan tâm. Nhưng có một người trong họ đến gần và lau những giọt nước mắt và an ủi nỗi khổ đau của nàng, rồi những người khác sẽ nói: “Bỏ rơi nàng đi, vì nước mắt chỉ làm những kẻ yếu sâu não”.

Nhân tính là linh hồn của thánh tính trên thế gian. Thánh tính đi giữa những quốc gia nói về tình yêu và chỉ con đường sống.

Và đám đông cười và chế nhạo những lời và giáo lý của nó, mà hôm qua chúa Jesus nghe và vì vậy mà ngài bị đóng đinh. Cả Socrates nữa, cũng nghe, và họ bắt người phải uống thuốc độc được.

Những người trong thiên hạ hôm nay nghe và nói với Chúa Jesus và Socrates, đám đông không thể giết họ, nhưng lại giễu cợt những người này nói rằng: “Sự khinh miệt còn khắc nghiệt hơn cái chết và còn chua chát hơn”.

Jerusalem không đủ khả năng giết Chúa Jesus, vì Người sống vĩnh cửu. Athens không thể hủy diệt Socrates, vì ngài cũng sống đời đời. Giễu cợt và khinh miệt sẽ không thắng lướt được những kẻ lắng nghe nhân tính và đi theo bước chân những thần linh. Họ sẽ sống đời đời kiếp kiếp.

III

Bạn là người anh em của tôi và chúng ta là con của một đảng thánh linh đại đồng.

Bạn giống tôi, vì chúng ta là tù nhân của hai thân xác hình thành bởi một thứ đất sét.

Bạn là người bằng hữu của tôi trên đường đời và là người giúp tôi hiểu một chân lý bị che giấu bên kia những đám mây. Bạn là người, nhưng tôi đã thương bạn, hỡi người anh em.

Bạn muốn nói gì về tôi thì nói và ngày mai sẽ phán đoán bạn, và những lời lẽ của bạn là một chứng nhân trước sự phê phán và là một chứng cứ trước công lý của nó.

Muốn lấy gì của tôi thì lấy, nhưng bạn không được cướp phá ngoại trừ phần mà bạn có quyền có và những gì mà tôi đã tham lam chiếm lấy. Bạn xứng đáng được một phần, nếu phần ấy thỏa mãn bạn.

Hãy làm đổ máu tôi và đâm thủng thân tôi, nhưng bạn không được làm tổn thương linh hồn tôi, mà cũng không được hủy hoại nó. Hãy xiềng xích tay chân tôi lại và ném tôi vào một nhà giam tối đen. Thế nhưng bạn không được giam tù tư tưởng tôi, vì nó tự do như ngọn gió thổi qua không gian vĩnh cửu vô biên.

Bạn là anh em của tôi và tôi thương bạn.

Tôi thương bạn khi bạn phủ phục trong Hồi tự, quì trong giáo đường, và cầu nguyện trong hội đường.

Bạn và tôi là những đứa con của một đức tin - đảng Tối Linh. Và những người đứng lên làm lãnh đạo của nhiều chi nhánh của

đức tin ấy chỉ như là những ngón trên bàn tay của một thánh tính chỉ vào sự toàn thiện của Đấng Tối Linh.

Tôi thương bạn vì cái tình thương chân lý của bạn khởi dậy từ đầu óc tất cả mọi người. Cái chân lý ấy hiện tôi không thấy được vì sự đui mù của tôi, nhưng tôi coi nó là linh thánh vì nó thuộc về những sự vật của Đấng Tối Linh. Cái chân lý mà rồi sẽ gặp gỡ chân lý của tôi trong kiếp sau và hòa lẫn vào nhau như hương thơm của những đóa hoa, và trở nên một bao hàm tất cả và bất tử với sự bất tử của Tình Yêu và Cái Đẹp.

Tôi thương bạn, vì tôi đã thấy bạn yếu đuối trước kẻ mạnh và tàn bạo; và nghèo hèn cùng quẫn trước những cung điện của những kẻ có phước và những kẻ tham lam.

Tôi cũng đã khóc vì bạn, và qua màn lệ tôi đã thấy bạn trong đôi tay của một nền công lý tươi cười với bạn và giễu cợt những kẻ hành hạ bạn.

Bạn là anh em của tôi và tôi thương bạn.

IV

Bạn là anh em của tôi, vậy sao bạn lại tranh đua với tôi?

Tại sao lại đến xứ tôi cố hạ nhục tôi để thỏa mãn những kẻ muốn tìm vinh quang từ những lời nói của bạn và hoan lạc từ sự khó nhọc của bạn?

Sao bạn lại bỏ rơi vợ con để theo đuổi thần chết đến một miền xa vời vì những kẻ lãnh đạo mua vinh dự bằng máu bạn và địa vị cao bằng nỗi đau của mẹ bạn? Có phải là một việc cao cả

chẳng một người tranh đấu ngoài mặt trận với người anh em mình?

Vậy ta hãy dựng một bức tượng Cain và hát ca tụng Hanan.

Người anh em ơi, họ có nói rằng sự bảo trì cái ngã là kinh điển đầu tiên. Nhưng tôi đã thấy những kẻ tham muốn đặc quyền tán thành cho bạn hạ thấp cái ngã, để kiềm chế các anh em bạn dễ hơn.

Cũng vậy họ nói rằng tình yêu đời cho phép ta trộm quyền lợi của người khác.

Nhưng tôi nói rằng sự bảo vệ quyền lợi của người khác là một trong những hành vi cao thượng và tốt đẹp nhất của con người.

Và nếu sự hiện hữu của tôi là điều kiện gây nên sự hủy hoại cho sự hiện hữu của kẻ khác, thì, tôi nói rằng, tôi thấy cái chết còn ngọt ngào hơn.

Và nếu tôi không tìm được một người nào đáng kính và dễ thương để giết tôi, thì một cách sung sướng bằng chính tay mình tôi sẽ đến vĩnh cửu trước hạn kỳ.

Ngã ái, người anh em ạ, gây nên xung đột mù quáng, và xung đột sinh ra phân tranh, và phân tranh đem đến thế quyền và uy lực, và những thứ này là nguyên nhân của cạnh tranh và đè nén.

Tâm linh xem quyền lực của minh triết và công chính trên vô minh và tàn bạo. Nhưng nó gạt bỏ cái quyền lực rèn luyện bởi những gươm thép sắc lưỡi để gieo rắc vô minh và bất công.

Đó là cái quyền lực hủy diệt Babylon và san bằng Jeruselem đến tận gốc và hạ thấp Rome;

Cũng là cái quyền lực gây dựng nên những kẻ làm đổ máu và sát nhân mà dân chúng cho là vĩ đại; mà tên họ những nhà văn tán thán; mà những chiến trận của họ sách vở không chịu ghi lại cũng như trái đất không cưu mang được họ trên lưng khi họ nhuộm mặt nó bằng máu vô tội.

Người anh em ơi, cái gì đã khiến bạn mê kẻ lừa dối bạn, và khiến bạn khát khao kẻ làm tổn thương bạn?

Quyền lực chân chính là một nền minh triết canh giữ một luật pháp công bằng và tự nhiên.

Đâu là sự công chính của quyền tối cao khi nó giết kẻ sát nhân và bỏ tù kẻ trộm cắp thế rồi lại tấn công láng giềng mình và giết cướp hàng ngàn lần?

Những kẻ sát nhân cuồng nhiệt trừng phạt những kẻ sát nhân, và những kẻ trộm trả miếng kẻ cắp?

Bạn là anh em của tôi và tôi thương bạn, và tình yêu là công lý ở mức thể hiện cao nhất.

Và nếu tôi không công bằng trong tình thương của tôi cho bạn trong tất cả mọi xứ, thì tôi không là gì hơn một kẻ lừa bịp che giấu cái ác của ngã chấp dưới lớp y phục đẹp đẽ của tình thương.

KẾT LUẬN

Tâm linh là một người bạn an ủi tôi khi ngày tháng trở nên nặng nề trên tôi; vỗ về khi những sầu khổ của cuộc đời gia tăng.

Kẻ nào không là một người bạn của tâm linh mình kẻ ấy là một kẻ thù của thiên hạ. Và kẻ nào không thấy nơi bản ngã mình một người bạn kẻ ấy chết tuyệt vọng. Vì đời sống phát xuất từ trong lòng người chứ không phải từ ngoài hẳn.

Tôi đến để nói một lời và tôi sẽ thổ lộ nó. Nếu thần chết đến với tôi trước khi tôi nói nên lời, thì ngày mai sẽ thổ lộ nó. Vì ngày mai không để lại một bí mật nào ẩn giấu trong cuốn sách của Vô Hạn.

Tôi đến để sống trong huy hoàng của Tình Yêu và ánh sáng của Cái Đẹp.

Vậy, xin nhìn tôi trong cuộc đời; người ta không thể chia cách tôi với đời tôi.

Nếu họ móc mắt tôi tôi sẽ lắng nghe những bài hát của tình yêu và những khúc điệu của cái đẹp và hạnh phúc. Nếu họ bịt tai tôi tôi sẽ tìm được niềm vui trong sự vỗ về của cơn gió tạo nên bởi hương thơm của cái đẹp và những hơi thở dịu dàng của các tình nhân.

Và nếu họ không cho tôi không khí tôi sẽ sống bằng tâm linh; vì tâm linh là con gái của tình yêu và vẻ đẹp.

Tôi đến để sống cho tất cả và trong tất cả. Những cái mà hôm nay chỉ một mình tôi làm sẽ được rao xướng trước thiên hạ trong những ngày sắp tới.

Và những điều mà bây giờ tôi nói bằng một miệng lưỡi, ngày mai sẽ nói bằng nhiều miệng lưỡi.

Có nghĩa là Thung lũng của những Đạo sĩ. Gọi như vậy bởi vì đó là nơi ẩn náu của những nhà khổ hạnh và những đạo sĩ tìm nơi kín đáo khỏi thế gian và những khổ não. - *Chú thích của tác giả.*

Tháng Tư

Đêm ngày hai mươi bảy tháng Ramadan, tháng thụ trai của Hồi tử, khi cuộc mặc khải đầu tiên đến với Muhammad. Người ta bảo rằng vào đêm ấy các cửa thiên đàng rộng mở để bất cứ một lời cầu xin nào với Thượng Đế hay Tiên Tri có thể đến thẳng với các ngài.

Tiếng Ả Rập là *Kauthar*

Tức là con Sphinx

Chuyến bay, hay Hegira, của Muhamamad tới Medina

Ishak al-Mausili (767-850), nhạc sĩ Ả-Rập lừng danh

Tháng Tư

Ishak al-Mausili, nhạc sĩ Ả-Rập danh tiếng (767-850)

Table of Contents

GIỌT LỆ VÀ NỤ CƯỜI
ĐỜI SỐNG CỦA TÌNH YÊU
MỘT CÂU CHUYỆN
TRONG THÀNH PHỐ CỦA NGƯỜI CHẾT
SỰ CHẾT LÀ ĐỜI SỐNG CỦA THI SĨ
NHỮNG NÀNG CON GÁI CỦA BIỂN CẢ
TÂM LINH
NỤ CƯỜI VÀ GIỌT LỆ
MỘT KHẢI TƯỢNG
NHỮNG CHỮ LỬA
GIỮA NHỮNG PHỄ TÍCH
MỘT HUYỀN TƯỢNG
HÔM NAY VÀ HÔM QUÁ
HÃY XÓT THƯƠNG, HỒI LINH HỒN TÔI
GÓA PHỤ VÀ ĐỨA CON
MỘT DÂN TỘC VÀ ĐỊNH MỆNH
TRƯỚC NGAI VÀNG CỦA CÁI ĐẸP
MỘT CUỘC VIẾNG THĂM CỦA TRÍ HUỆ
CHUYỆN CỦA MỘT NGƯỜI BẠN
ẢO TƯỢNG VÀ CHÂN LÝ
ÔI NGƯỜI BẠN ĐÁNG THƯƠNG
LỜI THAN VÁN CỦA CÁNH ĐỒNG
CUNG ĐIỆN VÀ TÚP LỀU
HAI ĐỨA TRẺ
DƯỚI MẶT TRỜI
MỘT PHÓNG QUAN VÀO TƯƠNG LAI
NỮ HOÀNG HUYỀN TƯỢNG
NGƯỜI KHIỂN TRÁCH TÔI
ĐỘC THOẠI
PHẠM NHÂN
NGƯỜI YÊU DẤU
TRÚ XỨ CỦA HẠNH PHÚC
THÀNH PHỐ CỦA DĨ VẮNG

GẮP GỖ
NHỮNG BÍ MẬT CỦA CON TIM
MÃNH LỰC
HAI ĐIỀU ƯỚC
SÂN CHƠI CỦA CUỘC ĐỜI
BẠN TÔI
MỘT CHUYỆN TÌNH
CON THÚ CẨM
HÒA BÌNH
THI SĨ
SINH NHẬT TÔI
HÀI ĐỒNG JESUS
TÂM HỒN GIAO CẢM
HƠI GIÓ
NGƯỜI YÊU TRỞ VỀ
VẼ ĐẸP CỦA THẦN CHẾT
CA KHÚC
THÁNH CA CỦA CON NGƯỜI
TIẾNG NÓI CỦA MỘT THI SĨ
KẾT LUẬN